

307.72
ด511ช
82

แนวความคิดของเกาหลี่ : การศึกษาวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการขององค์ประกอบ
ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

ปริญญาโท

ของ

ธานี ด

- 8 ส.ค. 2529

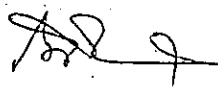
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาคุณวุฒิปริญญาตรี
กุมภาพันธ์ 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาคุณวุฒินิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

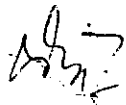
คณะกรรมการสอบ

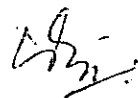
ประธาน

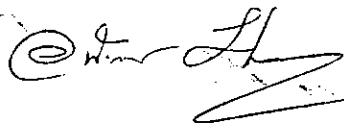
ประธาน

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ศาสตราจารย์ ดร.เจดีย์ว บุรีรักษ์ ศาสตราจารย์ ดร.นิพนธ์ คันทะเสวี และรองศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ ศรีโสภะ ทั้งสามท่านได้กรุณาช่วยเหลือแนะนำให้ผู้วิจัยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ขึ้นมาก ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วยความซาบซึ้งอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเอก ฤกษ์น่าย แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ได้กรุณารับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ ดร.มิลินทร์ สำเภาเงิน และสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการวิเคราะห์ข้อมูล และตรวจเช็คค่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ซึ่งให้ความอนุเคราะห์ในการพัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล ท่านประธานศูนย์อำนวยการกลางเขมาอีลูนดงแห่งประเทศไทย สาธารณรัฐเกาหลี และคณะ ซึ่งให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณะบุคคลทั้งข้าราชการท้องถิ่นและชาวบ้านทุกระดับที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการให้สัมภาษณ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรทุกท่านที่ได้กรุณาสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้ ทำให้การปฏิบัติงานของผู้วิจัยดำเนินไปโดยราบรื่นและบรรลุเป้าหมายทุกประการ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ คุณจรินทร์ ยางจิต อย่างสูงที่ได้ช่วยจัดพิมพ์และอัดสำเนาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความตั้งใจและเต็มใจยิ่ง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	คำอธิบายเกี่ยวกับเครื่องมือวัด	1
	แนวความคิดและภูมิหลังของการวิจัย	18
	ปัญหาเชิงการวิจัย	36
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย	36
	สมมติฐานการวิจัย	37
	ความจำเป็นของการวิจัย	38
	ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย	42
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	43
	ข้อตกลงเบื้องต้น	45
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
3	วิธีดำเนินการวิจัย	110
	รูปแบบของการวิจัย	110
	กลุ่มประชากร	110
	กลุ่มตัวอย่าง	112
	ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย	114
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	115
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	118
	การวิเคราะห์ข้อมูล	119
	การเขียนรายงานผลการวิจัย	120

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	121
	ข้อมูลเบื้องต้น	121
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	134
	องค์ประกอบที่ทำให้แหลมอิลลุนดงของประเทศสาธารณรัฐ เกาหลีประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงในการพัฒนา ชนบท	134
	ลำดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบที่มีส่วนส่งผลกระทบต่อ ความสำเร็จของแหลมอิลลุนดงแตกต่างกันในการ พัฒนาชนบท	145
	ผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปของความคิดและ การกระทำของชาวบ้าน	162
5	สรุป และอภิปรายผล	186
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	186
	สมมติฐานของการวิจัย	186
	กลุ่มตัวอย่าง	187
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	188
	วิธีดำเนินการวิจัย	188
	สรุปผลการวิจัย	189
	อภิปรายผลการวิจัย	194
	ข้อเสนอแนะ	202

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม	204
ภาคผนวก	214
ก. แบบสอบถามสำหรับสัมภาษณ์โครงการวิจัย	215
ข. สมุดรหัส (Code Book)	245

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	การริเริ่มโครงการพัฒนาชนบทในประเทศต่าง ๆ ของ ภูมิภาคเอเชีย	2
2	รายชื่อของโครงการพัฒนาชนบทในประเทศต่าง ๆ ของ ภูมิภาคเอเชีย	5
3	แหล่งการเงินสำหรับลงทุนในโครงการพัฒนาหมู่บ้าน	20
4	ผลสำเร็จของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำคัญในระหว่าง ปี ค.ศ. 1970 - 1979	22
5	การเปรียบเทียบของรายได้ระหว่างคนงานในเมืองกับชาวกสิกรใน ชนบท	24
6	สภาพของการพัฒนาหมู่บ้านในชนบทตามปี	25
7	การเปรียบเทียบการว่างงานระหว่างชนบทกับทั่วประเทศ	26
8	บทบาทของโรงงานแชนาอีล	27
9	ชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแชนาอีลจนถึง : จำแนกตามประเทศ ..	39
10	ชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแชนาอีลจนถึง : จำแนกตามภูมิภาค	39
11	ชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแชนาอีลจนถึง : จำแนกตามอาชีพ	40
12	จำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียน	70
13	ความถี่เห็นของผู้รับการฝึกอบรมรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 3 ที่มีต่อ การฝึกอบรม	79
14	แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ แชนาอีล	80
15	เนื้อหาหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแชนาอีล (ปี ค.ศ. 1973)	81

16	หลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแชมบาลี	83
17	เนื้อหาหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแชมบาลี	84
18	ตารางสอนแบบอย่างประจำวันของสถาบันการฝึกอบรม ผู้นำแชมบาลี	86
19	หัวข้อปัญหาที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่มในระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1973	99
20	จำนวนหมู่บ้านของแต่ละจังหวัดในกลุ่มประชากร	111
21	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง : จำแนกตามประเภท	113
22	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ระหว่างหมู่บ้านระดับสูง สูงและหมู่บ้านระดับต่ำ : จำแนกตามกลุ่มอายุ	123
23	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ระหว่างหมู่บ้าน ระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ : จำแนกตามระดับการศึกษา..	124
24	แสดงการเปรียบเทียบพื้นที่ขึ้นระดับการพัฒนาระหว่างหมู่บ้านระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ	125
25	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนคนของผู้นำแชมบาลีระหว่างหมู่บ้าน ระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำในช่วงเวลาที่ผ่านมา	126
26	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนครอบครัวและประชากรระหว่าง หมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ	127
27	แสดงการเปรียบเทียบระดับการศึกษาของประชากรระหว่าง หมู่บ้านระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ	128
28	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนที่ดินเฉลี่ยต่อครอบครัวระหว่าง หมู่บ้านระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ	129

29	แสดงการเปรียบเทียบรายโคเฉลี่ยต่อครอบครัวระหว่างหมู่บ้าน ระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ	130
30	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนอุปกรณ์สื่อสารมวลชนระหว่าง หมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ	131
31	แสดงการได้รับรางวัลแชมเปียนของหมู่บ้านตัวอย่างระหว่าง ปี ค.ศ. 1976 - 1982	133
32	แสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ขององค์ประกอบ 17 ปัจจัย ตามทัศนะของกลุ่มตัวอย่าง	137
33	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างองค์ประกอบ ...	139
34	แสดงค่าประมาณ Communality Eigenvalue และค่า ร้อยละสะสมขององค์ประกอบ 17 ปัจจัย	140
35	แสดงค่าน้ำหนักขององค์ประกอบขั้นที่หนึ่ง (Factor I) ค่าความ แปรปรวนรวม (Communality) ค่า Eigenvalue และค่าร้อยละสะสมของความแปรปรวนในองค์ประกอบ	142
36	แสดงความถี่และค่าร้อยละขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จ แชมเปียนของแต่ละปัจจัยที่ได้จากความคิดเห็นของผู้ให้ สัมภาษณ์	144
37	แสดงหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละ หมู่บ้าน	146
38	แสดงผลการเปรียบเทียบองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ แชมเปียนระหว่างหมู่บ้านระดับสูง (กลุ่ม 1) และหมู่บ้าน ระดับต่ำ (กลุ่ม 2)	148

39	แสดงลำดับความสำเร็จขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ แนวอิสรนถงในการพัฒนาชนบท.	161
40	แสดงควมดีและการยละของผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบ เชิงความสำเร็จของแนวอิสรนถงแต่ละปัจจัย	162

บัญชีแนบท้าย

แนบท้าย	หน้า
1 มาตรการคัดเลือกระดับการพัฒนาหมู่บ้าน	14
2 โครงสร้างการประสานงานของชมรมการแข่งเรือลู่ทาง	16
3 รูปแบบขององค์ประกอบที่ผู้วิจัยสรุป	34
4 กระบวนการพัฒนาชนบท	47
5 บทบาทของผู้นำหมู่บ้านในการพัฒนาชนบท	55
6 สรุปผลการวิจัย	201

บทที่ 1

บทนำ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบ ที่ทำให้แซมอิลุนดง (Saemaul Undong) หรือขบวนการสร้างชุมชนใหม่ (New Community Movement) ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จในเชิงปฏิบัติการ และมีลักษณะเป็นการวิจัยประเภทสำรวจเชิงพรรณนาโดยวิเคราะห์ประเด็นทาง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากที่สุด โดยคาดหวังว่าเมื่อทำการวิจัยนี้สำเร็จ นอกจากจะนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงแซมอิลุนดงให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีแล้ว ยังจะเป็นประโยชน์สำหรับประเทศอื่น ๆ ที่สนใจจะประยุกต์ใช้วิธีการแซมอิลุนดงในการพัฒนาชนบทของประเทศนั้น ๆ อีกด้วย

คำอธิบายเกี่ยวกับแซมอิลุนดง

1. ความสำคัญของการพัฒนาชนบท

จากปรากฏการณ์ของสภาพโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาหรือประเทศโลกที่สามส่วนใหญ่ สังคมชนบทเป็นบริเวณที่มีความสำคัญมากที่สุดในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ก็เพราะว่าสังคมชนบทของประเทศกำลังพัฒนา ยังคงกล่าวเป็นสังคมของคนส่วนใหญ่ในประเทศ และยังคงอยู่ในสภาพที่ด้อยพัฒนามาก ซึ่งเรียกกันว่า "วัฏจักรแห่งความยากจน (Vicious Circle of Poverty)" กล่าวคือ ประชากรประมาณ ร้อยละ 70 ของประชากรทั้งหมดในประเทศกำลังพัฒนา ยังอาศัยตามบริเวณชนบทโดยมีอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักในการดำรงชีวิต และประมาณ ร้อยละ 70 ของประชากรยังคงกลายยังอยู่ในสภาพที่ยากจนมาก (World Bank, 1975b : 80) นอกจากนี้แล้วเมื่อเราพิจารณาแนวโน้มอนาคตของโลกจากสภาพปัจจุบันแล้ว ปัญหาการเพิ่มประชากรและการขาดแคลนอาหาร

ยังเป็นปัญหามากที่กำลังคุกคามต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และไม่ว่าประเทศใดก็ตามมักจะถือว่า การเตรียมผลิตผลอาหารสำหรับประชาชนเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพื่อเตรียมเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางอาหาร (Food Crisis) ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ (Choi, Hyung-Sup. 1981 : 269) ดังนั้นการพัฒนาสังคมชนบทในประเทศกำลังพัฒนาดังกล่าวจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศชาติ

รัฐบาลของประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ ของภูมิภาคเอเชีย ได้ตระหนักถึงความจำเป็นของการพัฒนาสังคมชนบทดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงได้ดำเนินงานพัฒนาชนบทกันมาเป็นเวลานานนับตั้งแต่สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นต้นมา (ตาราง 1) (United Nations. 1960b : 7) โดยมีจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชนบทที่คล้ายคลึงกัน (Goodenough. 1963 : 153) ดังที่ เฟรเดอริกส์ (Fredericks, L.J.) ได้กล่าวไว้ เป้าหมายของการพัฒนาชนบทของประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียก็คือ เพื่อให้ผลผลิตหรือประสิทธิภาพการผลิตทางเกษตรกรรมสูงขึ้น โดยใช้เทคนิคอันทันสมัยและทรัพยากรที่มีอยู่แล้วตามชนบท เพื่อให้มีความเสมอภาคในการกระจายรายได้ในสังคมชนบท เพื่อเพิ่มทรัพยากรการผลิต (เช่น ที่ดิน สิ้นเชื่อ

ตาราง 1 การริเริ่มโครงการพัฒนาชนบทในประเทศต่าง ๆ ของภูมิภาคเอเชีย

ปีริเริ่ม (ค.ศ.)	ประเทศ
1946	อิหร่าน
1947	ศรีลังกา
1948	พม่า
1952	อินเดีย
1953	ปากีสถาน

ตาราง 1 (ต่อ)

ปีเริ่ม (ค.ศ.)	ประเทศ
1953	ไต้หวัน
1954	อาฟกานิสถาน
1956	อินโดนีเซีย
1956	ฟิลิปปินส์
1956	เนปาล
1958	ลาว
1958	ไทย
1958	มาเลเซีย
1958	สาธารณรัฐเกาหลี

ที่มา : United Nations, Community Development (Part I). E/CN. 11540 Bangkok, 1960. p. 7.

เครื่องจักร น้ำ เป็นต้น) และควบคุมการแบ่งปันทรัพยากรให้มีความเสมอภาคมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งเพื่อสร้างงานในชนบท (Rural Employment Creation) เพื่อให้ประชาชนในชนบทมีงานทำมากขึ้น (Fredericks. 1978 : 70 - 79) แต่สิ่งที่แตกต่างกันตามกาลสมัยและประเทศต่าง ๆ นั้น ก็คือ วิธีการของการดำเนินการพัฒนาชนบทเท่านั้น อาทิเช่น โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (Infra - structure Programme) ที่มุ่งสร้างโครงสร้างพื้นฐานในสังคมชนบท

ในทศวรรษที่ ค.ศ. 1950 การพัฒนาชุมชน (Community Development) ที่เป็นวิธิต่างของขบวนการทางสังคมที่จะกระตุ้นให้ประชาชนในชุมชนช่วยตัวเอง และพัฒนาด้วยตัวเอง โดยกระจายอำนาจการตัดสินใจแก่ชุมชนหลังสงครามโลก ครั้งที่สอง ยุทธวิธีแบบชุดขั้นต่ำ (Minimum Package Strategy) ที่มุ่งให้หน่วยพลังงานน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นในการพัฒนาชนบท แล้วค่อย ๆ ขยาย ยุทธวิธีนี้ออกไปอย่างกว้างขวาง ยุทธวิธีแบบพิสดาร (Comprehensive Strategies) ที่มีสามแบบรวมอยู่ด้วยกันคือ โครงการระดับเขต (Area - orient Program) โครงการระดับส่วน (Sector - oriented Scheme) และโครงการระดับชาติ (National Program) และยุทธวิธีการพัฒนาชนบท แบบผสมผสาน (Integrated Rural Development Strategy) ที่เป็นชุดการปฏิบัติ ที่รวบรวมโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ ของชนบท เป็นต้น (Fredericks. 1978 : 90 - 100) โดยเรียกชื่อของโครงการพัฒนาชนบทไม่เหมือนกัน (ตาราง 2) (สุวิทย์ บึงวรพันธุ์ 2512 : 46 - 47)

ตาราง 2 รายชื่อของโครงการพัฒนาชนบทในประเทศต่าง ๆ ของภูมิภาคเอเชีย

ประเทศ	รายชื่อของโครงการพัฒนาชนบท
ไทย	การพัฒนาชุมชน (Community Development)
ไต้หวัน	การบูรณะชนบท (Rural Reconstruction)
เนปาล	การรณรงค์กลับสู่หมู่บ้านเดิม (Back-to-Village Campaign)
ปากีสถาน	โครงการประชาธิปไตยมูลฐาน (Basic Democracy Project)
พม่า	การศึกษามวลชน (Mass Education)
ฟิลิปปินส์	ซามาฮัง นายง (Samahang Nayong)
ลาว	การพัฒนาชนบท (Rural Development)
ศรีลังกา	การพัฒนาชนบท (Rural Development)
สาธารณรัฐเกาหลี	แซมอูลอึนคอง (Saemaul Movement)
อาฟกานิสถาน	การพัฒนาชนบท (Rural Development)
องค์การสหประชาชาติ	การพัฒนาชุมชน (Community Development)

- ที่มา : 1. สุวิทย์ บึงวรพันธุ์ พัฒนาชนบทในประเทศไทย กรุงเทพฯ
โรงพิมพ์อักษรศาสตร์ 2512, หน้า 46 - 47
2. สถาปกร ปรีชา เราจะอยู่กันอย่างไร กรุงเทพฯ โรงพิมพ์เจริญผล
2522, หน้า 29 - 49
3. Lee, Chong - Yeong. Saemaul Movement in Korea.
Bangkok, FAO, 1976, p. 1.

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นตามสังคมชนบทของประเทศกำลังพัฒนาในปัจจุบัน เป็นปัญหาสำคัญที่ควรริบให้ความสนใจและแก้ไขอย่างทันด่วนที่ เนื่องจากการพัฒนาชนบทเป็นงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสร้างรากฐานของความมั่นคงให้กับประเทศกำลังพัฒนาเหล่านี้ซึ่งได้กล่าวมาแล้วแต่ก่อน ด้วยเหตุนี้ประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียจึงกำลังแสวงหาวิธีการพัฒนาชนบทที่คิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อจะนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชนบทของแต่ละประเทศ

อนึ่ง แคมปอิลุนดงหรือขบวนการสร้างชุมชนใหม่ เป็นวิธีการพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน (Integrated Rural Development) วิธีการหนึ่งของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการพัฒนาชนบท และถือว่าเป็นขบวนการเชิงเอนกประสงค์ ที่ครอบคลุมตอบต่อความต้องการของการพัฒนาต่าง ๆ เช่น ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศ (Ministry of Home Affairs.

1974 : 13 - 21)

2. ความหมายของแคมปอิลุนดง

คำว่า แคมปอิลุนดง (Saemaul Undong) หมายถึง ขบวนการสร้างชุมชนใหม่ (Sae = ใหม่ Maul = หมู่บ้านหรือชุมชน และ Undong = ขบวนการ) ซึ่งมีความหมายรวมถึงสามประเด็นใหญ่ ๆ อย่างกว้างขวางดังนี้ คือ

2.1 แคมปอิลุนดงเป็น "ขบวนการสร้างชุมชนใหม่ (New Community Movement)" ซึ่งหมายถึง การสร้างชุมชนให้ทันสมัย (Community Modernization) ในสังคมชนบทและการลดช่องว่างระหว่างชนบทกับเมืองให้น้อยที่สุด (Urban - Rural Gap Minimization) (Park, Ki - Hyuk. 1981 : 163)

2.2 แคมปอิลุนดงเป็น "ขบวนการสร้างพลเมืองใหม่ (New Citizen Movement)" ซึ่งหมายถึง การพัฒนาจิตใจของประชากรในภาพพจน์ใหม่

โดยปลูกฝังค่านิยมและทัศนคติที่ดีหรือจริยธรรมการทำงาน (Work Ethic) ให้แก่ประชาชนทุกคนโดยโครงการชวนการทุกวิถีทาง (Chanchai Lawonk. 1980 : 9 - 10)

2.3 แนวมาอีลูนกงเป็น "ชวนการทั่วประเทศ (Pan - national Movement)" ซึ่งมุ่งการพัฒนาชีวิตส่วนบุคคล ครอบครัว เพื่อนบ้าน หมู่บ้าน และประเทศชาติในที่สุดโดยอาศัยการอาสาสมัครเข้าร่วมของประชาชนทั้งหมดทั่วประเทศในแนวมาอีลูนกง (Kada. 1981 : 246; Lee, Nai - Soo. 1977 : 5 - 6)

อย่างไรก็ตาม โดยสรุปแล้ว แนวมาอีลูนกงเป็นปรัชญาเชิงการปฏิบัติ (Practical Philosophy) ที่มุ่งการเปลี่ยนแปลงในค่านิยมและทัศนคติของประชาชนให้มีจิตใจช่วยตัวเอง (Self - help Spirits) ความขยันหมั่นเพียร (Dilligence) และความร่วมมือ (Cooperation) ซึ่งเป็นปรัชญาของแนวมาอีลูนกงในแง่ของการพัฒนาจิตใจ การปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในแง่ของการพัฒนาสังคม และการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชนโดยพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางเกษตรกรรม โครงสร้างพื้นฐานทางการตลาด (Marketing Infra - Structure) และประสิทธิภาพการผลิตทางเกษตรกรรมในแง่ของการพัฒนาเศรษฐกิจ (Kada. 1981 : 247 - 248)

3. ประวัติความเป็นมาของแนวมาอีลูนกง

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเช่นเดียวกับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย แต่เดิมเป็นประเทศเกษตรกรรม และประชาชนมากกว่าครึ่งสองส่วนสามอาศัยอยู่ในสังคมชนบทภายใต้สภาพที่ยากจนมาก ทั้ง ๆ ที่ทางสังคมยกย่องว่า "เกษตรกรรมเป็นกระดูกสันหลังของประเทศชาติ" ดังนั้นรัฐบาลของแต่ละสมัยจึงเห็นแก่ความสำคัญของการพัฒนาชนบทและเคยดำเนินโครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ มากมายมากมายหลายโครงการ ตัวอย่างเช่น "ชวนการพึ่งตนเอง (Self - reliance Movement)" ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง "ชวนการกลุ่มยุวกลีกร

๘๓

(4 - H Club Movement)" หลังสงครามโลกครั้งที่สอง "โครงการพัฒนาชุมชน (Community Development)" ในปี ค.ศ. 1958 และ "ขบวนการบูรณะประเทศ (National Reconstruction Movement)" ในปี ค.ศ. 1961 เป็นต้น (Korean Overseas Information Service. 1977 : 7) แต่โครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ ดังกล่าวไม่ได้ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุมาจากหลายประการ แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุดก็เพราะว่าหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบการพัฒนาชนบทไม่มีระบบไม่มีการประสานงานกันในการทำงาน และทางรัฐบาลใช้วิธีการพัฒนาชนบทแบบให้ความช่วยเหลือทางวัตถุของการเงิน โดยไม่ได้คำนึงถึงความพร้อมของประชาชนที่จะรับความช่วยเหลือดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ในทางที่ถูกต้อง ซึ่งทำให้ชาวชนบทติดนิสัยเสียที่จะอาศัยแต่ความช่วยเหลือจากภายนอกตลอดโดยไม่ยอมพัฒนาหมู่บ้านด้วยตนเอง หรือไม่พยายามช่วยตัวเอง (Lee, Chong - Yeong. 1976 : 2 - 3)

ถึงแม้ว่ารัฐบาลของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเคยประสบความสำเร็จมาหลายในการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ ดังที่ได้อธิบายมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังได้พยายามแสวงหาวิธีการพัฒนาชนบทใหม่ในทุกวิถีทางโดยไม่หยุดยั้ง จนประสบความสำเร็จ กล่าวคือ หลังจากอดีตประธานาธิบดีปาร์ก จองฮี (Park, Chung-Hee) ตระเวนไปสังเกตและศึกษาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนชนบทในหมู่บ้านต่าง ๆ ทั่วประเทศมานานอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ก็ได้ให้คำปราศรัยอันสำคัญยิ่งในที่ประชุมผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศในวันที่ 22 เมษายน ปี ค.ศ. 1970 ว่า

"...แม่ทัพหมู่บ้านในชนบทมีมาตรฐานการครองชีพไม่เหมือนกัน กล่าวคือ หมู่บ้านบางแห่งรวยแต่หมู่บ้านอีกบางแห่งยากจน เมื่อไปดูหมู่บ้านต่าง ๆ แล้ว ในหมู่บ้านที่ชาวบ้านอยู่ดีกินดีไฉนนั้นมักจะมีผู้นำที่ดีและชาวบ้านทุกคนร่วมมือกันทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรโดยมีผู้นำหมู่บ้านเป็นแกนกลาง แต่ในหมู่บ้านที่ยากจนนั้น มักจะไม่มีผู้นำที่สามารถชักจูงใจชาวบ้านในการ

แก้ปัญหาความยากจนและชาวบ้านถือว่าความยากจนเป็นเรื่องของชะตากรรม
ที่ไม่สามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาชนบทคือ
การมีผู้นำหมู่บ้านที่มีความกระตือรือร้นสูงและชาวบ้านที่ให้ความร่วมมือที่ดีกับ
ผู้นำหมู่บ้าน ในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านเพื่อสามารถช่วยตัวเองได้
จากข้อสังเกตดังกล่าว ชาวเขาอาจจะชอบองใ้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
โดยตรงกับการพัฒนาชนบททุกหน่วยงานเตรียมโครงการพัฒนาชนบทที่สามารถ
ปฏิบัติจริงได้โครงการหนึ่ง ซึ่งโครงการนั้นอาจจะเรียกว่า "ขบวนการ
พัฒนาหมู่บ้านใหม่ (New Village Movement)" หรือ "การสร้าง
หมู่บ้านประหยัด (Economy Village Movement) ก็ได้..."

(Park, Chung - Hee. 1979 : 32 - 41)

ด้วยเหตุนี้ทางรัฐบาลของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจึงได้ริเริ่มโครงการ
พัฒนาชนบทแนวใหม่โดยเรียกว่า "แชมาคิลวอนดง" ตั้งแต่ปลายปี ค.ศ. 1970 โดย
ทางรัฐบาลแจกวัสดุก่อสร้างคือ ปูนซีเมนต์ให้แกหมู่บ้านทั้งหมด 33,267 หมู่บ้าน ๆ ละ
335 กระสอบ โดยมีเงื่อนไขสามประการคือ 1. ห้ามนำไปขายในตลาด
2. ห้ามนำไปแลกเปลี่ยนกับเหล่านากิน และ 3. ต้องนำไปใช้ในการดำเนิน
กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ตามข้อตกลงของชาวบ้านพร้อมทั้งให้คำแนะนำ
เกี่ยวกับกิจกรรมที่ควรจะทำซึ่งส่วนใหญ่เป็นโครงการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางชีวิต
ภายในหมู่บ้าน อาทิเช่น การตัดถนนภายในหมู่บ้าน การสร้างสะพานข้ามคลอง
ขนาดเล็ก การสร้างมอ่น้ำสาธารณะ การสร้างโรงอาบน้ำสาธารณะ และการสร้าง
สภาพแวดล้อมของหมู่บ้านให้สวยงาม เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพื่อจะทดลองว่าชาวบ้านของ
แต่ละหมู่บ้าน มีความพร้อมใจที่จะช่วยตัวเองในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านมากน้อย
เพียงใด เพราะว่หมู่บ้านซีเมนต์เพียง 335 กระสอบ (เป็นมูลค่าประมาณ 335 เหรียญ
สหรัฐ) ต่อหมู่บ้านหนึ่ง เป็นวัสดุจากมากสำหรับการดำเนินโครงการต่าง ๆ
ดังกล่าว ซึ่งในกรณีส่วนใหญ่ชาวบ้านต้องเพิ่มเงินทุนและแรงงานของตนในการดำเนิน

โครงการที่คัดเลือกมาจนประสบความสำเร็จ (Ministry of Home Affairs.

1973 : 70; Park, Jin - Hwan. 1981 : 144)

ต่อมาในปลายปี ค.ศ. 1971 หลังจากได้ดำเนินการแซมฮาลลุนดงมาครบ
หนึ่งปีแล้ว ทางรัฐบาลไควิเคราะห์ผลการดำเนินโครงการของแต่ละหมู่บ้าน ซึ่ง
ปรากฏว่าหมู่บ้านที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและคำแนะนำดังกล่าวของรัฐบาลมีมากกว่า
ครึ่งหนึ่งของหมู่บ้านทั้งหมด 33,267 หมู่บ้าน คือ 16,600 หมู่บ้าน และได้ค้นพบ
ข้อเท็จจริงสำคัญบางประการจากหมู่บ้านดังกล่าวว่า (Rozen & Lee, Jil - Hyun.
1981 : 591 - 592)

1. แต่ละหมู่บ้านมีผู้นำหมู่บ้านที่มีความสามารถสูง และผู้นำหมู่บ้านเหล่านี้
มาจากหมู่บ้านนั้น ๆ

2. ชาวบ้านของแต่ละหมู่บ้านมีความตั้งใจ (will) ที่จะเข้าร่วมในงาน
ช่วยตัวเอง (Self - help work) โดยร่วมมือกับผู้นำหมู่บ้านเป็นอย่างดี

3. ทางรัฐบาลควรจะให้บริการช่วยเหลือควมยากกว่าอย่างอื่นในการ
ดำเนินการแซมฮาลลุนดงขั้นแรก

จากประสบการณ์ดังกล่าว ทางรัฐบาลให้ความสนใจเป็นพิเศษทั้งในการ
แสวงหามุคคลที่มีภาวะความเป็นผู้นำแฝงอยู่ในตัวมาให้เป็นผู้นำหมู่บ้านและในการสร้าง
ผู้นำหมู่บ้านที่มีความกระตือรือร้นสูงและสามารถชักชวนชาวบ้านให้เข้าร่วมในการ
ดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านด้วยความสมัครใจได้โดยใช้กระบวนการฝึกอบรมที่มุ่งการ
ปลูกฝังจริยธรรมการทำงาน กล่าวคือ ความขยันหมั่นเพียร การช่วยตัวเอง และ
ความร่วมมือซึ่งเป็นปรัชญาของแซมฮาลลุนดง ทั้งนี้ก็เพราะว่าเนื่องจากตามประเพณี
ดั้งเดิมแล้ว สังคมชนบทของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นสังคมศักดินาและสังคมแบบ
ครอบครัว (Family - oriented Society) ที่เฉื่อยชาและโดดเดี่ยว เช่นเดียวกับ
กับสังคมชนบทของประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย จึงมีความร่วมมือที่ดีในงาน
ครอบครัว เช่น งานสมรส งานศพ หรืองานทางสังคมอื่น ๆ แต่ยังขาดการฝึก
อบรมให้มีความร่วมมืออย่างมีเหตุผลในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ดังนั้นในสภาพการณ์

เช่นนี้จึงจำเป็นต้องมีแรงกระตุ้นระดับชาติบางประการที่สามารถปลุกฝังทัศนคติและค่านิยมที่ดี หรือจริยธรรมการทำงานใหม่ให้แก่ประชาชนชาวชนบท เพื่อให้เขามีความเชื่อมั่นต่ออนาคตว่า "เราก็คือผู้ที่ดีได้" ถ้าเราขยันทำงานและร่วมมือกันดี" และมีจิตใจพึ่งตนเองโดยบุกเบิกแสวงหาผลประโยชน์จากธรรมชาติแทนที่จะอาศัยแต่ชะตากรรมของตัวเอง (Lee, Chong - Yeong. 1976 : 3; Kim, Yoo - Hyuk. 1980 : 8 - 9) ในขณะเดียวกันทางรัฐบาลในนโยบายที่จะให้บริการช่วยเหลือแก่หมู่บ้านที่ชาวบ้านพร้อมที่จะช่วยตัวเองก่อนโดยแจกวัสดุก่อสร้าง คือ ปูนซีเมนต์ 500 กระสอบ กับเหล็กเส้นหนึ่งตันให้แก่เฉพาะหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในช่วงของการทดลอง 16,600 หมู่บ้าน เพื่อกระตุ้นให้เขาคำนึงโครงการอื่น ๆ ที่ต้องการความร่วมมือของชาวบ้านต่อไป อาทิเช่น การตัดถนนภายในหมู่บ้าน การสร้างอุปกรณ์น้ำประปา การสร้างอุปกรณ์ชลประทานแบบง่าย เป็นต้น และกระตุ้นให้หมู่บ้านอื่นเข้าร่วมในแคมเปญลดความยากจน ซึ่งปรากฏว่าสามารถกระตุ้นให้อีก 6,108 หมู่บ้าน ซึ่งไม่เคยเข้าร่วมในแคมเปญลดความยากจนในระยะแรกเริ่มเข้าร่วมในปี ค.ศ. 1971 ได้ และในปี ค.ศ. 1973 หมู่บ้านทั้งหมดทั่วประเทศได้เข้าร่วมในแคมเปญลดความยากจนในที่สุด (Korean Overseas Information Service. 1977 : 23 - 26) การในนโยบายของการให้บริการช่วยเหลือดังกล่าวของรัฐบาลประเทศสาธารณรัฐเกาหลีถือว่าเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย ทั้งนี้ก็เพราะว่า รัฐบาลของประเทศกำลังพัฒนากำลังกล่าวถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจของชนบทยากจนโดยปราศจากการพัฒนาทางจิตใจและสังคมของประชาชน จึงมักจะให้บริการช่วยเหลือแก่ชนบทยากจน ซึ่งยังไม่พร้อมที่จะรับความช่วยเหลือจากแหล่งภายนอกและยังขาดประสิทธิภาพในการนำความช่วยเหลือเหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ก่อนโดยใช้งบประมาณอย่างมหาศาล ซึ่งถือว่าเป็นการทำให้สูญเสียงบประมาณเปล่า ๆ อย่างเหมือนกับการเทน้ำลงในโอ่งรั่ว หรือยิ่งกว่านั้นกลับทำให้ประชาชนตกนินยเสียที่จะอาศัยแต่ความช่วยเหลือจากรัฐบาลทำเฉยต่อไปโดยปราศจาก

ความพยายามที่จะช่วยตัวเอง (Lee, Chong - Yeong. 1976 : 6)

จากประสบการณ์ดังกล่าว ทางรัฐบาลแบ่งขั้นตอนของการดำเนินการ
 แคมปaign ออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การปฏิรูปจิตใจ การพัฒนาทางสังคมและ
 การพัฒนาทางเศรษฐกิจตามลำดับ โดยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะการสร้าง
 โครงสร้างพื้นฐาน (Infra - Structure Stage; ปี ค.ศ. 1971 - 1973)
 ระยะการช่วยตัวเอง (Self - Help Stage; ปี ค.ศ. 1974 - 1976) และ
 ระยะการพึ่งตนเอง (Self - Reliant Stage; ปี ค.ศ. 1977 - 1981)
 (Institute of Saemaul Studies of Korea. 1981 : 57 - 59) และ
 เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของแคมปaign ดังกล่าว ทางรัฐบาลได้กำหนดให้
 เจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ผู้นำแคมปaign และประชาชนดำเนินการและหลักการ
 ในแนวทางดังต่อไปนี้ (Rozen & Lee, Jil - Hyun. 1981 : 591)

1. การดำเนินการแคมปaign ต้องอาศัยการเข้าร่วมแบบผสมผสาน
 (Integrated Participation) ของประชาชนทั้งประเทศ และชาวบ้านทุกคน
 ในแต่ละหมู่บ้านต้องเข้าร่วมในโครงการแคมปaign โดยให้ทุกแผนการและโครงการต้อง
 ได้รับการคัดเลือกและลงมือปฏิบัติภายใต้ข้อตกลงจากชาวบ้านทุกคน
2. วิญญาณแคมปaign หรือจริยธรรมการทำงานต้องเป็นผลสนองตอบต่อ
 ความอยากปรารถนาของประชาชนและต้องเกิดขึ้นจากการปฏิบัติจริงที่สามารถมองเห็น
 ผลงานด้วยตาของตัวเองได้ในชีวิตประจำวัน
3. กิจกรรมทุกประการต้องเป็นกิจกรรมที่ชาวบ้านทุกคนในแต่ละหมู่บ้าน
 มีความสนใจและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมของชาวบ้าน และในการดำเนินกิจกรรม
 ดังกล่าว ชาวบ้านทุกคนต้องมีส่วนร่วมทั้งโดยตรงและโดยอ้อม
4. ทางรัฐบาลควรให้บริการช่วยเหลือแก่หมู่บ้านที่ชาวบ้านพร้อมที่จะช่วย
 ตัวเองก่อนหมู่บ้านที่ล่าช้า ทั้งนี้ก็เพื่อให้หมู่บ้านที่พร้อมช่วยตัวเอง มีกำลังใจมาก
 ยิ่งขึ้น ในการดำเนินโครงการขั้นตอนต่อไปและเพื่อกระตุ้นให้หมู่บ้านที่ล่าช้าอื่น ๆ

เข้าร่วมในโครงการแซมอิลลุนดงด้วยความสมัครใจเอง โดยรับแรงกระตุ้นจากเพื่อนบ้าน

ในระยะแรก ทางรัฐบาลให้ความสำคัญแก่บทบาทของผู้นำแซมอิลในการพัฒนาชนบท จึงจัดตั้งสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมอิล (Saemaul Leaders' Training Institute) ในปี ค.ศ. 1972 ที่เมืองซวอน (Suwon) เป็นสถาบันหลักในส่วนกลาง โดยมีสถาบันการฝึกอบรมระดับจังหวัดอีก 10 สถาบัน ควบคู่เพื่อปลูกฝังจริยธรรมการทำงานให้แก่ผู้นำแซมอิล (Ministry of Home Affairs. 1980a : 324) ในขณะเดียวกัน เมื่อหมู่บ้านทุกแห่งเข้าร่วมในแซมอิลลุนดง ในปี ค.ศ. 1973 ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ทางรัฐบาลก็แบ่งหมู่บ้านทั้งหมด 34,665 หมู่บ้าน ออกเป็น 3 ประเภท ตามระดับของการพัฒนา โดยใช้มาตรการตัดสิน 10 ประการ (แผนภูมิที่ 1) คือ หมู่บ้านขั้นมูลฐาน (Basic Villages ; 53%) ที่ต้องพัฒนาสภาพแวดล้อมรอบบ้าน หมู่บ้านขั้นช่วยเหลือตัวเองได้ (Self - help Village ; 40%) ที่ต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจ และหมู่บ้านขั้นพึ่งตนเองได้ (Self - reliance Villages : 7%) ที่ต้องพัฒนาการกระจายรายได้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้สะดวกในการให้บริการช่วยเหลือแก่หมู่บ้านแต่ละระดับอย่างมีประสิทธิภาพสูง (Korean Overseas Information Service. 1977 : 25 - 26)

โครงการ (Project)	มาตรการตัดสิน (Required Factors)	
	หมู่บ้านช่วยเหลือตัวเอง (Self - Help Village)	หมู่บ้านพึ่งตนเอง (Self - Reliant Village)
1. การตัดถนนชนบท (Farm Roads)	1. สร้างถนนหลัก (Main Roads) ภายในหมู่บ้านเสร็จ 2. ปรับปรุงถนนเข้าสู่หมู่บ้านเสร็จ	1. สร้างถนนหลักที่ต่อจากถนนหลวงเสร็จ 2. สร้างสะพานยาวไม่เกิน 20 เมตร เสร็จ
2. การพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย (Housing Environment)	3. ปรับปรุงหลังคาเรือนเสร็จมากกว่า 70% 4. ปรับปรุงทอระบายน้ำเสียหลักเสร็จ	3. ปรับปรุงหลังคาเรือนเสร็จมากกว่า 80% 4. ปรับปรุงรั้วบ้านเสร็จมากกว่า 80%
3. การพัฒนาพื้นฐานทางเกษตร (Farming Base)	5. การใช้ชลประทานในการทำเกษตรกรรมมากกว่า 70% 6. ปรับปรุงสายลำธารภายในหมู่บ้านเสร็จ	5. การใช้ชลประทานในการทำเกษตรกรรมมากกว่า 85% 6. ปรับปรุงสายลำธารรอบหมู่บ้านเสร็จ
4. ความร่วมมือในชีวิตประจำวัน (Cooperative Life)	7. มีหอประชุม ยุ้งฉาง หรือ โรงทำงาน (Workshop) 8. เงินทุนประจำหมู่บ้านส่วนรวมมากกว่า 5 แสนวอน (won)	7. มีหอประชุม ยุ้งฉาง โรงทำงานเป็นต้น มากกว่า 2 แห่ง 8. มีเงินทุนประจำหมู่บ้านมากกว่า 1 ล้านวอน
5. โครงการรายได้ (Income Projects)	9. มีโครงการเพิ่มพูนรายได้ส่วนรวมมากกว่า 1 โครงการ 10. รายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านต่อครอบครัวต่อปีมากกว่า 8 แสนวอน	9. พัฒนาแหล่งรายได้นอกเกษตรกรรมเช่นการตั้งโรงงานขนาดเล็ก 10. รายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านต่อครอบครัวต่อปีมากกว่า 1 ล้าน 4 แสนวอน

แผนภูมิ 1 มาตรการตัดสินระดับการพัฒนาหมู่บ้าน

ที่มา : Ministry of Home Affairs. A Decade History of Saemaul Undong (Data). Seoul. Poongchun Press Co. Ltd., 1980b, p.23 - 24.

ต่อมาในระยะที่สอง แคมป์อีลุนดงเริ่มแพร่หลายเข้าไปในเมืองทั่วประเทศ ดังนั้นโครงการที่เน้นหนักในช่วงนี้ จึงเป็นโครงการเพิ่มพูนรายได้ โครงการฝึกอบรม ประชาชนทุกระดับ และโครงการพัฒนาแคมป์อีลุนดงในเมือง ในปี ค.ศ. 1975

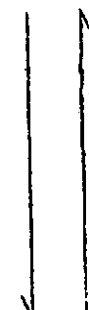
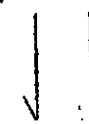
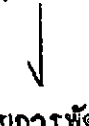
ได้จัดตั้งสภาที่ปรึกษาแคมป์อีลุนดงพลเรือน (Civil Saemaul Undong Consultative Councils) ในทุกระดับตั้งแต่ระดับกลาง จังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน (แผนภูมิ 2) เพื่อให้สะดวกในการวางแผน ปฏิบัติการ และการประสานงานในระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกัน และเพื่อเปลี่ยนรูปแบบ แคมป์อีลุนดงจากแบบรัฐบาล (Government - Led) ไปสู่แบบประชาชน (People - led) ตามลำดับขั้นตอน (Shin, Dae - Soon. 1978 : 119 - 125) ส่วนสภาที่ปรึกษาแคมป์อีลุนดงดังกล่าวแต่ละระดับมีหน้าที่และบทบาทสำคัญดังต่อไปนี้ (Whang, In - Joung. 1981a : 119 - 122) คือ

1. สภาที่ปรึกษาระดับกลาง ทำหน้าที่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายเกี่ยวกับการให้บริการช่วยเหลือที่สำคัญ ๆ การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การจัดสรรงบประมาณ และการให้คำปรึกษาขั้นสุดท้ายต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เสนอขึ้นมาจาก ระดับล่าง ๆ

2. สภาที่ปรึกษาระดับจังหวัดทำหน้าที่ในการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและตัวแทนของภูมิภาคในการวางแผนและปฏิบัติการ และทำหน้าที่ในการจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นในการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ

3. สภาที่ปรึกษาระดับอำเภอทำหน้าที่ในด้านการส่งเสริมโครงการต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับแต่ละหมู่บ้าน และคอยให้คำปรึกษาในการดำเนินโครงการดังกล่าว

4. สภาที่ปรึกษาระดับตำบลทำหน้าที่ในด้านการพบพบนโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่าง ๆ ที่ได้รับการคัดเลือกจากแต่ละหมู่บ้าน เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของโครงการ การบริการช่วยเหลือทางการเงิน และการประสานงาน และคอยให้คำปรึกษาพิเศษอย่างใกล้ชิดในการดำเนินโครงการและกิจกรรมของหมู่บ้าน

ชื่อโครงการ	ประธานกรรมการ	กรรมการ
สภาคณะกรรมการที่ปรึกษา เขมมาอีลุนดง ส่วนกลาง 	รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย สหพันธ์สหกรณ์การเกษตรแห่งชาติ สหพันธ์สหกรณ์การประมงแห่งชาติ นายกรัฐมนตรีนครหลวง รองผู้ว่าราชการจังหวัด ครูบาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยและ วิทยาลัยในจังหวัด
สภาคณะกรรมการที่ปรึกษา เขมมาอีลุนดงระดับจังหวัด 	ผู้ว่าราชการจังหวัด	หัวหน้าของสถาบันต่าง ๆ ในจังหวัด เช่น ศึกษาธิการจังหวัด กรมส่งเสริม การเกษตร กรมการสื่อสารและ คมนาคม สถานีกระจายเสียง สหกรณ์การเกษตร สมาคมการประมง เป็นต้น
สภาคณะกรรมการที่ปรึกษา เขมมาอีลุนดงระดับอำเภอ 	นายอำเภอ	หัวหน้าของสถาบันต่าง ๆ ในอำเภอ เช่น ศึกษาธิการอำเภอ สถานีตำรวจ สำนักงานการแนะนำการเกษตร สหกรณ์การเกษตร กรมการสื่อสารและ คมนาคม และบุคคลสำคัญอื่น ๆ
สภาคณะกรรมการที่ปรึกษา เขมมาอีลุนดงระดับตำบล 	กำนัน	หัวหน้าของสถาบันต่าง ๆ ในตำบล เช่น โรงเรียน สถานีตำรวจ สถานีไปรษณีย์ สหกรณ์การเกษตร ผู้นำเขมมาอีลุน (ผู้นำหมู่บ้าน) และบุคคลสำคัญอื่น ๆ
คณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน	ผู้นำเขมมาอีลุน (ผู้นำหมู่บ้าน)	บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งจากชาวบ้าน (ประมาณ 15 คน)

แบบภูมิ 2 โครงสร้างการประสานงานของขบวนการเขมมาอีลุนดง

ที่มา : Shin, Dac-soon, Community Development : Theory and Practice of Saemaul Undong. Seoul, Seyoung Press, 1978. p. 120.

5. สภาคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้านทำหน้าที่ในการประสานงานกับชาวบ้าน การวางแผนโครงการพัฒนาหมู่บ้าน และการปฏิบัติโครงการพัฒนาหมู่บ้านดังกล่าว โดยได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่ของชาวบ้านทั้งหมด

ส่วนในระยะที่สามนั้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1977 เป็นต้นไป ทางรัฐบาลได้ ส่งเสริมโครงการใหม่ที่ดีกว่าโครงการสร้างสังคมสวัสดิการ เพื่อพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น และได้เน้นหนักในการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชน โดยพัฒนาโครงสร้างแหล่งรายได้ (Income Source Structure)

(Institute of Saemaul Studies of Korea. 1981 : 58 - 59)

เมื่อทางรัฐบาลเห็นว่าดำเนินการแซมมาอิลลุนดงมาตามขั้นตอนดังกล่าวจนประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจ และประชาชนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่จะช่วยตัวเองได้แล้ว จึงโอนแซมมาอิลลุนดงนี้ให้แก่องค์การเอกชนที่เรียกว่าศูนย์อำนวยการกลาง แซมมาอิลลุนดง (The Headquarters of Saemaul Undong) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 จนทุกวันนี้ โดยทางรัฐบาลเพียงแต่ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงโดยคอยให้การสนับสนุนและความช่วยเหลือที่จำเป็นในการดำเนินการแซมมาอิลลุนดงอย่างเต็มที่

อย่างไรก็ตามแซมมาอิลลุนดงของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีดังกล่าวถือว่าเป็น ขบวนการ **แพชชีวิเจ็ทเนชันแนล** (Multi-objectives National Movement) ในแง่ของการป้อนเข้า (Inputs) กระบวนการ (Process) และผลลัพธ์ (Outputs) ของแซมมาอิลลุนดง กล่าวคือ การป้อนเข้า (Inputs) สำคัญที่ทำให้แซมมาอิลลุนดงประสบความสำเร็จ มีลักษณะสำคัญดังนี้ คือ 1. ชาวบ้าน ที่ได้รับการกระตุ้นอย่างสูง 2. ผู้นำหมู่บ้านที่หาบทบาทสำคัญเป็นตัวการของการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) ในการพัฒนาหมู่บ้าน 3. ข้าราชการท้องถิ่นที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูงในการให้บริการทางการพัฒนา (Development Service) และ 4. การสนับสนุนจากผู้นำสังคมออกทางการเมืองและกลุ่มชนชั้นนำในเมือง (Urban Intellectual Elites) ดังนั้นในความนี้ แซมมาอิลลุนดง

จึงเป็นขบวนการทางสังคมระดับชาติที่ต้องการการรวมพลังขนาดใหญ่ทางแรงงานของ
สถาบันต่าง ๆ และทรัพยากรทางเทคนิคและเครื่องมือต่าง ๆ จากทุกส่วนของประเทศ

กระบวนการ (Process) ของแผนมออีลุนกงนั้น สามารถสรุปได้ว่า
โครงการทุกโครงการได้ทำการวางแผนและทำการปฏิบัติโดยมีความสัมพันธ์และความ
ร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างกลไกของรัฐบาลและประชาชนชนบท การประสานงาน
และการร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างประชาชนในชนบท กับเจ้าหน้าที่ทางราชการ
เป็นสิ่งจำเป็นในการทำให้แผนมออีลุนกงประสบความสำเร็จ เนื่องจากแผนมออีลุนกง
ครอบคลุมโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ นานาชนิดโดยนับตั้งแต่การพัฒนาโครงสร้าง
พื้นฐานทางสังคมจนถึงการสร้างภาวะความเป็นผู้นำ การเปลี่ยนแปลงในค่านิยมและ
ทัศนคติของประชาชน การสร้างบรรยากาศให้ประชาชนเข้าร่วมในโครงการพัฒนา
หมู่บ้านและการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชน

ส่วนในแง่ของผลลัพธ์ (Outputs) แผนมออีลุนกงสามารถพิจารณาได้ว่า
เป็นขบวนการแบบผสมผสาน (Integrated Process) ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
3 ประการ คือ การเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของชาวยานทุกคน การ
เปลี่ยนแปลงในการสร้างภาวะความเป็นผู้นำและการเข้าร่วมของประชาชนในโครงการ
พัฒนาชนบทแผนมออีลุนกง และการเปลี่ยนแปลงในภาวะทางเศรษฐกิจและโครงสร้าง
พื้นฐานทางสังคมและการเมืองในสังคมชนบท (Whang, In - Jounng.

605 - 606)

แนวความคิดและภูมิหลังของการวิจัย

1. ผลสำเร็จของแผนมออีลุนกงในการพัฒนาชนบท

การดำเนินการแผนมออีลุนกง ในช่วงเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมาถือได้ว่า
ประสบความสำเร็จอย่างกว้างขวางมากในทุก ๆ ด้าน เช่น การเปลี่ยนแปลงใน
ค่านิยมและทัศนคติของประชาชนชนบท การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ

การพัฒนาทางองค์การ และสถาบันของชุมชนชนบท การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการพัฒนาทางการเมือง เป็นต้น ซึ่งไม่สามารถกล่าวรายละเอียดทั้งหมดได้ในที่นี้ ผู้วิจัยจึงกล่าวถึงเฉพาะข้อมูลสำคัญ ๆ ที่พอจะเป็นหลักฐานได้ในการยืนยันความสำเร็จของแผนมาอีลุนดง โดยสังเขปดังต่อไปนี้

1.1 การพัฒนาจิตใจของประชาชน

เนื่องจากแผนมาอีลุนดงได้มุ่งการพัฒนา "จริยธรรมการทำงาน (Work Ethic)" ของประชาชนให้มีจิตใจช่วยตัวเอง ความขยันหมั่นเพียร และความร่วมมือในการดำเนินการแผนมาอีลุนดงตั้งแต่เริ่มแรก โดยใช้ขบวนการฝึกอบรมในระเทศาติ และดำเนินโครงการเชิงปฏิบัติการ (Action - oriented Projects) ในระดับหมู่บ้าน (Park, Jin - Hwan. 1981 : 133) ดังนั้นการดำเนินงานแผนมาอีลุนดงในช่วงเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมาจึงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสำคัญทั้งในระดับส่วนบุคคลและในระดับโครงสร้างและองค์การทางสังคมชนบท โดยมีการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของประชาชนชนบทในทางที่มุ่งการพัฒนาอย่างเช่น รู้จักช่วยตัวเอง ขยันหมั่นเพียร และมีความร่วมมือ เป็นต้น และมีการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของการปฏิภิรียาต่อกัน (Pattern of Interaction) ในระหว่างประชาชนชนบทและภาวะความเป็นผู้นำระดับหมู่บ้าน (Village - level Leadership) (Whong, In - Jounng. 1981 : 207)

ยกตัวอย่างเช่นในช่วงเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1971 - 1978 มีการลงทุนทั้งหมดประมาณ 20 ล้านวอน (won) โดยคำนวณเป็นเงินสดในการดำเนินการแผนมาอีลุนดง ในจำนวนเงินดังกล่าวนี้ทางรัฐบาลให้ความช่วยเหลือเพียงประมาณร้อยละ 28 เท่านั้น ส่วนอีกประมาณร้อยละ 72 นั้น ลงทุนมาจากชาวบ้านในลักษณะของแรงงาน เงินสด ที่ดิน และวัตถุอื่น ๆ ที่อุทิศตัวเองเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ดังที่แสดงไว้ในตาราง 3 ซึ่งไม่สามารถเป็นไปได้อีก ถ้าไม่มีการพัฒนาจิตใจของประชาชน ทั้งในระดับส่วนบุคคลและในระดับโครงสร้างและองค์การทางสังคมชนบท

ตาราง 3 แหล่งการเงินสำหรับลงทุนในโครงการพัฒนาหมู่บ้าน

(หน่วย : ล้านบาท)

ปี(ค.ศ.)	ทุนทั้งหมด (A)	ทุนของรัฐบาล (B)	ทุนของชาวบ้าน (C)*	เงินบริจาค (D)	B/A (%)	C/A (%)	D/A (%)
1971	12,200	4,100	8,100	-	33.6	66.4	-
1972	31,594	3,581	27,348	665	11.3	86.6	2.1
1973	96,111	17,133	76,850	2,128	17.8	80.0	2.2
1974	132,790	30,780	98,738	3,272	23.1	74.4	2.5
1975	295,895	124,499	169,554	1,842	42.1	57.3	0.6
1976	322,652	88,060	227,440	7,152	27.3	70.5	2.2
1977	466,532	138,057	325,033	3,442	29.6	69.7	0.7
1978	634,191	145,703	487,835	658	23.3	76.9	0.1
รวม	1,991,965	551,913	1,420,898	19,154	27.7	71.3	1.0

หมายเหตุ (*) : รวมทั้งเงินกู้จากรัฐบาลและองค์กรอื่น ๆ

ที่มา : Ministry of Home Affairs. The Saemaul Undong : From Its Inception Until Today. Respectively 1973, 1975, 1977 and 1978.

1.2 การพัฒนาทางสังคม

ในช่วงเริ่มแรกของการดำเนินการเข้ามาอีลอนก ทางรัฐบาลได้เน้นหนักในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการครองชีพหรือโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของสังคมชนบท โดยดำเนินโครงการต่าง ๆ 20 กว่าโครงการในหมู่บ้านต่าง ๆ ประมาณ 35,000 หมู่บ้านทั่วประเทศ และประสบความสำเร็จอย่างยิ่งดังที่แสดงไว้ในตาราง 4 ซึ่งส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จเกินเป้าหมาย ส่วนวัตถุประสงค์ที่ทางรัฐบาลได้เน้นหนักในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของสังคมชนบทในช่วงเริ่มแรกของการดำเนินการเข้ามาอีลอนกดังกล่าวนี้ ก็เพื่อให้มีการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการครองชีพในสังคมชนบท ซึ่งเป็นเป้าหมายตรง และเพื่อให้มีการพัฒนาจิตใจของประชาชนชนบท ซึ่งเป็นเป้าหมายทางอ้อมแต่เป็นเป้าหมายหลักของการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ก็เพราะว่าสิ่งแวดล้อมที่ยากจนและไม่อำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตของสังคมชนบทเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้คนรุ่นใหม่ไม่ยอมอยู่ในสังคมชนบทอีกต่อไป และถ้าพัฒนาสิ่งแวดล้อมจะก่อให้เกิดชาวบ้านเรียนรู้ความจำเป็นของความร่วมมือในการทำงานจากประสบการณ์ที่แท้จริงของตัวเอง ซึ่งจะทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยตัวเองและความเชื่อมั่นมากขึ้นในการดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป (Park, Chung - Hee, 1980 : 727 - 728)

ตาราง 4 ผลสำเร็จของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำคัญในระหว่างปี ค.ศ. 1970-1979

โครงการ	หน่วย	เป้าหมาย (กำหนดในปี ค.ศ. 1971)	ผลสำเร็จ (ในปีค.ศ. 1979)	อัตรา ส่วน (%)
การขยายถนนภายในหมู่บ้าน	ก.ม.	26,266	43,506	165
การตัดถนนฟาร์ม	ก.ม.	49,167	61,201	174
การสร้างสะพานขนาดเล็ก	แห่ง	76,749	76,195	99
การสร้างหอประชุมประจำหมู่บ้าน	หลัง	35,608	35,950	101
การสร้างยุ้งฉางประจำหมู่บ้าน	หลัง	34,665	21,792	63
การสร้างโรงเก็บเครื่องจักรประจำหมู่บ้าน	หลัง	34,665	5,755	17
การสร้างคอก	หลัง	32,729	4,352	13
การสร้างบ่อน้ำขนาดเล็ก	แห่ง	10,122	13,079	129
การสร้างเขื่อนกั้นน้ำ	แห่ง	22,787	29,131	128
การสร้างคูส่งน้ำ	ก.ม.	4,043	4,881	121
การเสริมสร้างลำธารขนาดเล็ก	ก.ม.	17,239	9,180	53
การปรับปรุงบ้านเรือน	หลัง	544,000	185,000	34
การจัดตั้งหมู่บ้านให้ใหม่	หมู่บ้าน	-	2,102	-
การปรับปรุงเมืองขนาดเล็กให้สวยงาม	เมือง	1,529	748	49
การสร้างการประปาแบบง่าย	แห่ง	32,624	23,764	73
การสร้างหอระบายน้ำเสีย	ก.ม.	8,654	14,758	170
การไฟฟ้า	หลัง	2,834,000	2,777,500	98
การสื่อสารภายในหมู่บ้าน	หมู่บ้าน	18,633	18,633	100
การใช้โทรศัพท์	สาย	-	345,240	-
โรงงานขนาดเล็ก	โรงงาน	950	666	70
การปลูกต้นไม้ภายในหมู่บ้าน	ha	967,362	569,804	59

ที่มา : Ministry of Home Affairs. A Decade History of Saemaul Undong (Data). Seoul, Ministry of Home Affairs, 1981, p. 18 - 19.

1.3 การพัฒนาทางเศรษฐกิจ

หลังจากได้ดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจมาพอสมควรแล้ว ทางรัฐบาลก็ได้เน้นหนักในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชนชนบท ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 (Sigurdson and Kim, Young - Chul. 1981 : 203) ซึ่งก่อให้เกิดความสมดุลทางเศรษฐกิจและสังคม ในระหว่างคนภูมิภาค และส่วนต่าง ๆ ขึ้นในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (Kada. 1981 : 245)

ความจริงในระหว่างปี ค.ศ. 1962 - 1969 ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในอัตราประมาณร้อยละ 7 ต่อปี แต่การพัฒนาทางเศรษฐกิจอันรวดเร็วดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากการพัฒนาทางอุตสาหกรรมในเมือง ซึ่งทำให้เกิดช่องว่างทางรายได้ระหว่างคนงานในเมืองกับชาวสิกรในชนบท (Park, Ki - Hyuk. 1981 : 164) แต่หลังจากได้ดำเนินการเข้ามาอีลูนดงมาแล้ว ช่องว่างทางรายได้ระหว่างคนงานในเมืองกับชาวสิกรในชนบทดังกล่าวมีแนวโน้มแคบลงจนเกือบเท่ากัน ดังที่สามารถสังเกตได้จากตาราง 5 กล่าวคือ ในช่วงเริ่มแรกของการดำเนินการเข้ามาอีลูนดง (ระหว่างปี ค.ศ. 1971 - 1973) อัตราส่วนของรายได้ของชาวสิกรในชนบทที่มีต่อคนงานในเมืองเพียงร้อยละ 76 โดยเฉลี่ยเท่านั้น แต่ในช่วงเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1974 - 1976 อัตราส่วนของรายได้ดังกล่าวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 102 โดยเฉลี่ย ทั้งนี้ก็เพราะว่าในช่วงเริ่มแรกของการดำเนินการเข้ามาอีลูนดง (ระหว่างปี ค.ศ. 1970 - 1973) ทางรัฐบาลได้มุ่งการพัฒนาทางโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในสังคมชนบทซึ่งได้กล่าวมาแล้วในช่วงต้น แต่ต่อมาในช่วงเวลา ปี ค.ศ. 1974 - 1976 ทางรัฐบาลมุ่งดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชนชนบทต่อไป (Whang, In - Joung. 1981a : 179 - 180)

ตาราง 5 การเปรียบเทียบของรายได้ระหว่างคนงานในเมืองกับชาวกลีกรในชนบท
(หน่วย : วอน)

ปี (ค.ศ.)	รายได้ของคนงานในเมือง (A)	รายได้ของชาวกลีกรในชนบท (B)	B/A (%)
1970	381,240	255,804	67
1971	451,920	356,382	79
1972	517,440	429,394	83
1973	550,200	480,711	87
1974	644,520	674,451	104
1975	859,320	872,933	102
1976	1,151,760	1,156,254	100
1977	1,405,080	1,432,809	102
1978	1,916,280	1,884,194	98
1979	2,629,596	2,227,483	85

ที่มา : Economic Planning Board. Handbook of Korean Economy.

Seoul, Economic Planning Board, 1980. p. 221 - 222

เมื่อประชาชนชนบทได้เข้าร่วมในแผนมาอีลุนดงอย่างจริงจังและรวดเร็ว ด้วยจิตใจช่วยตัวเองแล้ว ในปี ค.ศ. 1979 หรือในช่วงเวลา 10 ปีที่ผ่านมา หลังจากเริ่มแผนมาอีลุนดงในปี ค.ศ. 1970 ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี สามารถพัฒนาหมู่บ้านในชนบท 33,895 หมู่บ้าน จากหมู่บ้านทั้งหมด 34,871 หมู่บ้าน หรือประมาณร้อยละ 97 ให้พึ่งตนเองได้ โดยมีหมู่บ้านอีก 976 หมู่บ้านหรือประมาณ ร้อยละ 3 ก็ยังอยู่ในขั้นที่ช่วยตัวเองได้ด้วยดังที่แสดงไว้ในตาราง 6 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แทบจะไม่มีร่องรอยในระหว่างภูมิภาคเลย (Ministry of Home Affairs, 1980b : 22)

ตาราง 6 สภาพของการพัฒนาหมู่บ้านในชนบทตามปี

ระดับ การ พัฒนา ปี ค.ศ.	จำนวน หมู่บ้าน ทั้งหมด	หมู่บ้านขั้นมูลฐาน (Basic Villages)		หมู่บ้านช่วยตัวเองได้ (Self-Help Villages)		หมู่บ้านพึ่งตนเองได้ (Self-Reliant Villages)	
		จำนวน หมู่บ้าน	ร้อยละ	จำนวน หมู่บ้าน	ร้อยละ	จำนวน หมู่บ้าน	ร้อยละ
1972	34,665	18,415	53	13,943	40	2,307	7
1973	34,665	10,656	31	19,763	57	4,246	12
1974	34,665	6,165	18	21,500	62	7,000	20
1975	35,031	4,046	11	20,936	60	10,049	29
1976	35,031	302	1	19,049	54	15,680	45
1977	35,031	-	-	11,709	33	23,322	67
1978	34,815	-	-	6,114	18	28,701	82
1979	34,871	-	-	976	3	33,895	97

ที่มา : Ministry of Home Affairs, A Decade History of Saemaul Undong (Data). Seoul : Poongchun Press Co. Ltd., 1980b, p. 22.

นอกจากแนวโน้มการว่างงานที่สำคัญในการทำให้ของว่างระหว่างคนงานในเมืองกับชาวศิกรในชนบท และระหว่างภูมิภาคในสังคมชนบทน้อยลงให้เทียบสมมูลกันแล้ว ยังพบว่าพบที่สำคัญในการทำให้อัตราการว่างงานในส่วนชนบทลดลงอย่างรวดเร็วจากร้อยละ 1.6 ของปี ค.ศ. 1970 เป็นร้อยละ 0.8 ในปี ค.ศ. 1979 และลดลงมากกว่าอัตราการว่างงานทั่วประเทศ ซึ่งลดลงจากร้อยละ 4.5 มาเป็นร้อยละ 3.8 ในช่วงเวลาเดียวกันทั้งกล่าวดังที่แสดงไว้ในตาราง 7 ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากการที่ทางรัฐบาลดำเนินการตามนโยบายทางเศรษฐกิจ

ตาราง 7 การเปรียบเทียบการว่างงานระหว่างชนบทกับทั่วประเทศ

(หน่วย : 1000 คน)

ปี (ค.ศ.)	ทั่วประเทศ			ส่วนชนบท		
	กำลังแรงงาน (A)	คนว่างงาน (B)	B/A (%)	กำลังแรงงาน (C)	คนว่างงาน (D)	D/C (%)
1970	10,199	454	4.5	5,198	83	1.6
1971	10,542	476	4.5	5,094	75	1.5
1972	11,058	499	4.5	5,408	73	1.3
1973	11,600	461	4.0	5,682	57	1.0
1974	12,080	494	4.1	5,773	68	1.2
1975	12,340	510	4.1	5,673	71	1.3
1976	13,061	505	3.9	5,914	58	1.0
1977	13,440	511	3.8	4,709	61	1.1
1978	13,932	442	3.2	5,585	48	0.9
1979	14,206	542	3.8	5,402	46	0.8

ที่มา : Economic Planning Board. Annual Report on Economically Active Population Survey. 1979.

มุ่งแรงงาน (Labour - Intensive Economy) เพื่อดึงดูดแรงงานในสังคมชนบท
 เขามาให้ประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างเช่น การสร้างโรงงานแซมอิล
 (Saemaul Factory) ในหมู่บ้านที่สามารถป้อนวัตถุดิบให้กับโรงงานได้ เพื่อใช้
 แรงงานในนอกฤดูกาลทำการเกษตรให้เป็นประโยชน์ ซึ่งทำบทบาทสำคัญในการ
 เพิ่มพูนรายได้ของประชาชนชนบทดังที่แสดงไว้ในตาราง 8 (Jung, Chang Y.
 1975 : 100)

ตาราง 8 บทบาทของโรงงานแซมอิล

ปี (ค.ศ.)	การลงทุน (หน่วย : ล้านบาท)	จำนวนลูกจ้าง (คน)	ค่าแรงงาน (หน่วย : ล้านบาท)
1973	2,167	19,100	956
1974	3,955	22,600	3,570
1975	3,320	33,600	7,717
1976	7,200	48,900	16,329
1977	3,625	60,600	27,837
1978	4,674	67,500	42,895
1979	6,978	68,000	64,232

ที่มา : Ministry of Home Affairs. A Decade History of Saemaul Undong (Data). Seoul, Poongchun Press Co., Ltd., 1980b.
 p. 41 - 42.

1.4 การพัฒนาทางการเมือง

ในการดำเนินการระดมความคิดเห็นของประชาชนชนบทได้เรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการแบบระบอบประชาธิปไตย (Democratic Process) ในการตัดสินใจโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่าง ๆ เช่น ชาวบ้านเห็นความสำคัญของการพัฒนาหมู่บ้าน และรู้จักใช้สิทธิและหน้าที่ตามระบอบประชาธิปไตยในชีวิตประจำวันมากขึ้น เป็นต้น ทั้งนี้ไม่ใช่โดยอ่านหนังสือแต่โดยเข้าร่วมในการตัดสินใจโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่าง ๆ ที่ตกลงในที่ประชุมประจำหมู่บ้านตามระเบียบขั้นตอนของระบอบประชาธิปไตย การพัฒนาระบอบประชาธิปไตยในระดับหมู่บ้านดังกล่าวกลับทำให้ประชาชนชนบทปลูกฝังจริยธรรมการทำงานให้แก่พวกนักการเมืองต่าง ๆ ที่จะสมัครผู้แทนราษฎรในการเลือกตั้งสมาชิกของรัฐบาล โดยมุ่งให้เสียงสนับสนุนแก่เฉพาะนักการเมืองที่มีจิตใจระมัดระวังอย่างแท้จริงเท่านั้น ซึ่งไม่เหมือนกับสมัยก่อน ๆ ที่พวกนักการเมืองที่สมัครผู้แทนราษฎรสามารถซื้อเสียงคะแนนได้จากประชาชนด้วยเงินหรือวัตถุอื่น ๆ (Park, Jin - Hwan. 1980 : 16 - 17)

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแนวความคิด

ความสำเร็จของแนวความคิดในประเทศไทยเกิดถึงที่ใดก็ตามโดยสังเขปไว้ข้างบนนั้น เกิดจากการที่แนวความคิดมีองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแนวความคิดเกี่ยวข้องกัน มีผู้เสนอรูปแบบขององค์ประกอบต่าง ๆ ในหลายแง่แล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละท่าน เพื่ออธิบายว่าความสำเร็จของแนวความคิดในการพัฒนาชนบทมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบใดบ้าง ยกตัวอย่างเช่น

2.1 รูปแบบของ FAO

จากรายงานของผลการศึกษานี้ (Case Study) ใน 9 ประเทศของภูมิภาคเอเชีย (คือ อินโดนีเซีย อินเดีย มาเลเซีย ศรีลังกา เนปาล บังกลาเทศ ฟิลิปปินส์ ไทย และเกาหลี) ขององค์การ FAO ประจำประเทศไทย (FAO. 1978 : 8 - 11) ปรากฏว่าปัจจัยสำคัญในการพัฒนาหมู่บ้านในชนบทมีลักษณะ 4 ประการดังนี้

2.1.1 ภาวะความเป็นผู้นำหมู่บ้านพัฒนาจากชาวบ้านของแต่ละหมู่บ้าน
 2.1.2 ความเป็นเอกพันธ์ทางเศรษฐกิจและสังคมภายในกลุ่ม
 2.1.3 การวางแผนการพัฒนาจากชาวบ้านเอง (ถึงแม้ว่าบางครั้ง
 จะต้องได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอกบ้างในการดำเนินการวางแผน
 แต่การตัดสินใจครั้งสุดท้ายนั้นต้องถูกกำหนดโดยชาวบ้านเองตามความต้องการของชาวบ้าน
 และความจำเป็นของสภาพแวดล้อมของแต่ละหมู่บ้าน) และ

2.1.4 การสนับสนุนที่เหมาะสมจากองค์การภายนอกโดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งจากรัฐบาลอย่างมีความต่อเนื่องกัน

2.2 รูปแบบของ ปาร์ค จินฮวัน

ปาร์ค จินฮวัน (Park, Jin - Hwan. 1980 : 140 - 144)
 ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ชนบทอิลลุนคองประสบความสำเร็จในประเทศ
 สาธารณรัฐเกาหลีประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ดังนี้คือ

2.2.1 ผู้นำชนบทที่ท้าทายบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการ **กระตุ้น**
 ชาวบ้านให้เข้าร่วมในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านโดยเสียสละตัวเองทั้งกาย
 และใจ

2.2.2 จิตมุ่งมั่น (Will) ของชาวบ้านที่เข้าร่วมในงานช่วยตัวเอง
 อย่างจริงจังโดยเสียสละทั้งแรงงาน และวัตถุอื่น ๆ ในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน

2.2.3 ทศณคติที่ดีของข้าราชการที่ยินดีให้ความช่วยเหลือแก่ชาวบ้าน
 และการให้บริการช่วยเหลือที่เหมาะสมของรัฐบาล

2.3 รูปแบบของ คิม ยูเฮียก

คิม ยูเฮียก (Kim, Yoo - Hyuk. 1980 : 8 - 13)
 ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญ 5 ประการที่ทำให้ชนบทอิลลุนคองประสบความสำเร็จในประเทศ
 สาธารณรัฐเกาหลี ดังนี้คือ

2.3.1 ความตื่นตัวของประชาชนจากสิ่งที่ประชาชนเคยกลัวมาก่อน

3 ประการ คือ อนาคต ชุมชนชาติ และโชคชะตาของตัวเอง

2.3.2 การที่ทางรัฐบาลให้แรงกระตุ้นโดยแจกปูนซีเมนต์กับเหล็กเส้นให้แก่มูลนิคมทั่วประเทศและให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องคอยให้บริการช่วยเหลืออย่างเต็มที่ในการดำเนินการเขมร้อลูนกง

2.3.3 การใช้ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ที่เน้นการศึกษาแบบโดยชาวกลีกร ซึ่งเป็น ผู้ประสบความสำเร็จของหมู่บ้านตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จด้วยประสบการณ์ของ ผู้ประสบความสำเร็จ และเพื่อบุคคลทุกระดับในสังคมโดยให้บุคคลทุกระดับเข้ารับการฝึกอบรมรวมกันผู้นำหมู่บ้านในสถาบัน การฝึกอบรมผู้นำเขมร้อลูนกง

2.3.4 การใช้ยุทธวิธีที่ให้บริการช่วยเหลือแก่มูลนิคมที่ชาวบ้านพร้อมที่จะช่วยตัวเองก่อน ในการที่ทางรัฐบาลให้ความช่วยเหลือแก่มูลนิคมเพื่อสร้างบรรยากาศการแข่งขันระหว่างหมู่บ้านโดยมีความช่วยเหลือจากรัฐบาลเป็นรางวัล และ

2.3.5 ภาวะความเป็นผู้นำสุดขั้วของการเมืองที่ดำเนินการเขมร้อลูนกงอย่างเข้มแข็งโดยยึดเป็นนโยบายหลักในการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศ **ทาง** ๆ

2.4 รูปแบบของ คิม อิลซอล

คิม อิลซอล (Kim, Il - Chul. 1982 : 13 - 15) ได้สรุปองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้เขมร้อลูนกงประสบความสำเร็จออกเป็น 13 ประการ ดังนี้

2.4.1 ภาวะความเป็นผู้นำสุดขั้วของการเมืองที่ทำให้สามารถระดมและความทุ่มเททรัพยากรต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึงและสะดวกในการดำเนินการเขมร้อลูนกง

2.4.2 ความต่อเนื่องของนโยบายเขมร้อลูนกงโดยยึดเป็นนโยบายหลักในการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศ **ทาง** ๆ

2.4.3 ความตื่นตัวของประชาชนที่จะชนะเกาหลีเหนือให้ได้โดย
การพัฒนาชนบทด้วยตัวเองในสถานการณ์การแข่งขันระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้

2.4.4 ปัญหาของว่างระหว่างชนบทกับเมืองที่เกิดขึ้นจากการมุ่ง
พัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ซึ่งกลายเป็นปัญหาทางการเมืองและ
เศรษฐกิจที่บีบบังคับในการพัฒนาชนบทเพื่อลดช่องว่างระหว่างชนบทกับเมืองดังกล่าว

2.4.5 นโยบายราคาข้าวสารสูง ซึ่งทำให้ชาวชนบทมีความเชื่อมั่น
ในอาชีพเกษตรกรและผลิตข้าวสารเพิ่มมากขึ้น

2.4.6 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. 1964
ซึ่งทำให้มีความเสมอภาคในการถือครองที่ดินของประชาชนชนบท

2.4.7 การพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
ซึ่งทำให้ทางรัฐบาลสามารถลงทุนในการพัฒนาชนบทได้อย่างมหาศาล

2.4.8 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น สื่อสารมวลชน
โรงเรียน สหกรณ์การเกษตร และการตลาด เป็นต้น ซึ่งทำให้การสื่อสารและ
การบริการสะดวกมากยิ่งขึ้น

2.4.9 การที่ทางรัฐบาลใช้นโยบายที่ให้บริการช่วยเหลือแก่หมู่บ้าน
ที่ชาวบ้านพร้อมที่จะช่วยตัวเองก่อน

2.4.10 การที่เน้นหนักในหลักการพึ่งตนเองของประชาชนในการ
ดำเนินการตามอุดมคติโดยใช้คำขวัญต่าง ๆ เช่น "เราสามารถจะทำได้" และ
"เราสามารถอยู่ด้วยกันได้"

2.4.11 การที่รัฐบาลตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนิน
โครงการพัฒนาหมู่บ้านในการฝึกอบรมผู้นำตามอุดมคติให้ไปปฏิบัติงานในหมู่บ้านตัวอย่าง
ดังกล่าว

2.4.12 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่นที่ทำงานหนักทั้งกลางวันและ
กลางคืนในการคอยให้คำปรึกษาแก่ชาวบ้านในการวางแผนและปฏิบัติโครงการพัฒนาหมู่บ้าน

2.4.13 การฝึกอบรมแบบแอธปัสโดยให้บุคคลทุกระดับตั้งแต่รัฐมนตรี
นักการเมือง คณาจารย์ ตลอดจนนักธุรกิจ เข้ารับการฝึกอบรมร่วมกับผู้นำชุมชน
ในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแวม่าอิล

2.5 รูปแบบของ ฟาง อินจอง

ฟาง อินจอง (Whang, In - Joung. 1981a : 243 - 254)
ได้แบ่งองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแวม่าอิลรุ่นดงออกเป็น 3 กลุ่ม
คือ องค์ประกอบทางพุทธศาสตร์ของแวม่าอิลรุ่นดง องค์ประกอบทางระบบการเมือง
และรัฐบาล และองค์ประกอบเกี่ยวกับเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนชนบท
ซึ่งองค์ประกอบในแต่ละกลุ่มมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

2.5.1 องค์ประกอบทางพุทธศาสตร์ของแวม่าอิลรุ่นดง

2.5.1.1 การใช้หน่วยหมู่บ้าน ซึ่งมีความเป็นเอกพันธ์ทาง
สังคมและเศรษฐกิจเป็นหน่วยของการดำเนินโครงการแวม่าอิล

2.5.1.2 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบทที่มุ่ง
การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของประชาชนชนบทให้เป็นค่านิยมเชิงการพัฒนาการ
เปลี่ยนแปลงในองค์การทางชุมชนโดยให้มีการเข้าร่วมของชาวบ้านในการดำเนิน
โครงการแวม่าอิลและพัฒนาความเป็นผู้นำในระดับหมู่บ้าน และการปรับปรุงโครงสร้าง
พื้นฐานทางสังคมชนบทและเศรษฐกิจของหมู่บ้านผสมผสานเข้ากันได้ดีในระบบ
แวม่าอิลรุ่นดง

2.5.1.3 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนาที่ดำเนิน
โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของกายภาพก่อน แล้วดำเนินโครงการพัฒนาทาง
เศรษฐกิจที่หลัง

2.5.1.4 การฝึกอบรมผู้นำแวม่าอิลที่มุ่งการเปลี่ยนแปลง
ในทัศนคติและค่านิยมของผู้นำหมู่บ้านโดยให้ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่

2.5.2 องค์ประกอบทางกลวิธีของระบบการเมืองและรัฐบาล

2.5.2.1 การสนับสนุนทางการเมืองและสังคมที่ทำให้
จัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นในสังคมชนบท และทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในระบบการบริหาร

2.5.2.2 บทบาทของรัฐบาลท้องถิ่นที่คอยให้บริการช่วยเหลือ
ชาวบ้านอย่างเต็มที่ในการดำเนินการตามอาชีวคอง

2.5.2.3 การที่ทางรัฐบาลให้บริการช่วยเหลือด้วยสิ่ง
เราใจ เช่น ปุ๋ยเคมีและเหล็กเส้น และให้บริการช่วยเหลือแต่ละหมู่บ้านแตกต่างกันตามระดับของการพัฒนา โดยใช่วิธีวิธีที่ให้บริการช่วยเหลือแก่หมู่บ้านที่ชาวบ้าน
พร้อมที่จะช่วยตัวเองก่อน

2.5.3 องค์ประกอบเกี่ยวกับเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมของ
ชุมชนชนบท

2.5.3.1 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จในทศวรรษที่
ค.ศ. 1950 ซึ่งทำให้ความเสมอภาคในการครองที่ดินของชาวชนบท

2.5.3.2 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนที่
ทำให้ระดับความรู้ของประชาชนสูงขึ้นในระยะเวลาอันสั้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

2.5.3.3 อิทธิพลของทหาร เกษตพลัดสงครามเกาหลีที่ใช้
ประโยชน์ ประสิทธิภาพต่างๆ ที่ได้จากการเป็นทหาร เกษตพลัดของประชาชนชนบท

2.5.3.4 การพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
ที่ทำให้ทางรัฐบาลริบดำเนินการพัฒนาชนบทเพื่อลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท
ที่เกิดขึ้นจากการมุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมในเมือง และสามารถลงทุนในการพัฒนาชนบท
อย่างมหาศาล เช่น การพัฒนานากรรมทางเกษตรกรรมใหม่ และการดำเนินนโยบาย
ราคาข้าวสารสูง เป็นต้น

2.6 รูปแบบสรุปของผู้วิจัยเอง

อย่างไรก็ตาม นอกจากรูปแบบขององค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว
ยังมีอีกหลายท่านที่ได้อธิบายถึงรูปแบบขององค์ประกอบที่ทำให้บรรลุผลตาม ประสพ
ความสำเร็จในการพัฒนาชนบทในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งได้อธิบายรายละเอียด

ไว้ในพื้ที่ 2 ต่อไป แต่ถึงกระนั้นก็ตาม จากการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าว ก็สามารถสังเกตได้ว่าแต่ละท่าน กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้แหลมอีดุนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งสามารถสรุปรูปแบบขององค์ประกอบดังกล่าวในรูปแบบแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบกับความสำคัญของแหลมอีดุนคงได้ดังที่แสดงไว้ในแผนภูมิ 3 ต่อไป

องค์ประกอบที่นำไปสู่ความสำเร็จของแหลมอีดุนคงในการพัฒนาชนบท

1. บทบาทของผู้นำแหลมอีด
2. บทบาทของความเป็นผู้นำสุดขั้วต่อการเมือง
3. บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
4. บทบาทของชาวบ้าน
5. บทบาทของสมาคมแม่บ้านแหลมอีด
6. บทบาทของสื่อสารมวลชน
7. วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท
8. การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
9. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
10. ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
11. ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
12. สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
13. ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแหลมอีด
14. ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา
15. การใช้มาตรการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล
16. การใส่ใจเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
17. การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

ความสำเร็จ
ของ
แหลมอีดุนคง

ตามรูปแบบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแผนแม่ฐนที่
ที่ผู้วิจัยสรุปแล้ว ผลการพัฒนาชนบทจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 17 ประการ ซึ่งเขียน
รูปแบบขององค์ประกอบดังกล่าวในรูปสมการเส้นตรงได้ในลักษณะ ดังนี้

$$Y = f (L, P, LO, MV, W, M, IO, LR, ID, ED, BC, S, SE, \\ SP, SC, MS, V)$$

เมื่อ L แทน บทบาทของผู้นำแผนแม่ฐน

P แทน บทบาทของความเป็นผู้นำส่ขยอคทางการเมือง

LO แทน บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น

MV แทน บทบาทของชาวบ้าน

W แทน บทบาทของสมาคมแม่บ้านแผนแม่ฐน

M แทน บทบาทของสื่อสารมวลชน

IO แทน วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาชนบท

LR แทน การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ

ID แทน ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960

ED แทน ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน

BC แทน ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน

S แทน สถานการณ์การขาดแคลนระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้

SE แทน ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแผนแม่ฐน

SP แทน ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา

SC แทน การใช้มาตรการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการช่วยเหลือของ
รัฐบาล

MS แทน การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล

V แทน การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

ปัญหาเชิงการวิจัย

จากแนวความคิดและภูมิหลังของการวิจัยดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้วิจัยตั้งปัญหา
ในรูปของปัญหาเชิงการวิจัยดังต่อไปนี้

1. มื้อองค์ประกอบสำคัญอะไรบ้างที่มีส่วนส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของ
แผนมออีลูนดงในการพัฒนาชนบทในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
2. แต่ละองค์ประกอบที่มีส่วนส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของแผนมออีลูนดง
แตกต่างกันในการพัฒนาชนบทอันมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด
3. แต่ละองค์ประกอบก่อให้เกิดผลอะไรบ้างในรูปของความคิดและการ
กระทำของชาวบ้านอันเป็นบันไดไปสู่การพัฒนาตามหลักการของแผนมออีลูนดง

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ในการกำหนดปัญหาเชิงการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้

3 ประการ โดยสอดคล้องกับแต่ละปัญหาดังต่อไปนี้

1. เพื่อทราบองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยที่ทำให้แผนมออีลูนดงประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงว่าประกอบด้วยองค์ประกอบอะไรบ้าง
2. เพื่อทราบอันันัยความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้แผนมออีลูนดง
ประสบความสำเร็จแตกต่างกันในการพัฒนาชนบท
3. เพื่อทราบผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปของความคิดและ
การกระทำของชาวบ้านอันเป็นบันไดสู่การพัฒนาตามหลักการของแผนมออีลูนดง

สมมติฐานการวิจัย

การตั้งสมมติฐานการวิจัยสำหรับการวิจัยครั้งนี้มีเฉพาะในความมุ่งหมายของการวิจัยสองข้อแรกที่มุ่งวิเคราะห์หาองค์ประกอบซึ่งทำให้แฮมม่อีลูนดงประสบความสำเร็จ และนำมาเรียงตามลำดับความสำคัญเท่านั้น ส่วนในความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สามซึ่งมุ่งทราบผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้แฮมม่อีลูนดงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทนั้นไม่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ก่อน

สำหรับในความมุ่งหมายของการวิจัยสองข้อแรกดังกล่าวแล้ว มีสมมติฐานไว้ว่า ปัจจัยต่อไปนี้เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำในการดำเนินการพัฒนาชนบทตามขบวนการแฮมม่อีลูนดงได้ทุกปัจจัยตามลำดับความสำคัญดังต่อไปนี้

1. บทบาทของผู้นำแฮมม่อีล
2. บทบาทของความเป็นผู้นำสูกยอคทางการเมือง
3. บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
4. บทบาทของชาวบ้าน
5. บทบาทของสมาคมแม่บ้านแฮมม่อีล
6. บทบาทของสื่อสารมวลชน
7. วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท
8. การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
9. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
10. ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
11. ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
12. สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
13. ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมม่อีล

14. ยุทธวิธีที่การคัดเลือกโครงการพัฒนา
15. การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล
16. การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
17. การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

ความจำเป็นของการวิจัย

การที่ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาในเรื่องนี้ก็เนื่องจากเห็นว่าวิธีการแบบอิลุนดงที่ใช้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการพัฒนาชนบทของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ดังได้กล่าวมาแล้วในแนวความคิดและภูมิหลังกำลังดึงดูดความสนใจอย่างรุนแรงจากผู้อวางแผนการพัฒนาชนบทและผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาชนบทของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชีย ซึ่งอยู่ในลักษณะประเพณีการทำงานและการครองชีพแบบเอเชียด้วยกัน (Asiatic Mode of Production) (Umalı. 1980 : 9) ดังที่สังเกตได้จากการเพิ่มจำนวนชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแบบอิลุนดงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้นทุกปี (ตาราง 9 และตาราง 10) และความสนใจของแต่ละประเทศดังกล่าวเหล่านี้ได้กลายเป็นความต้องการที่จะนำหลักการและวิธีการของแบบอิลุนดงเข้าไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชนบทของแต่ละประเทศ โดยส่งเจ้าหน้าที่ระดับต่าง ๆ ไปปฏิบัติงานและศึกษาเกี่ยวกับวิธีดำเนินการแบบอิลุนดงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เป็นจำนวนมาก ดังที่สังเกตเห็นได้จากตัวเลขต่าง ๆ ในตาราง 11 (Ministry of Home Affairs. 1980a : 193 - 195) ทั้งนี้ก็เพราะว่าถึงแม้รัฐบาลของประเทศ

ตาราง 9 ชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแหมอฮ็อนดง : จำแนกตามประเทศ

ปี(ค.ศ.) ประเทศ	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980 (ค.ศ.)	รวม (คน)
ญี่ปุ่น	98	28	43	280	295	416	804	156	2,120
อเมริกา	39	23	139	56	203	299	77	58	894
ไทย	14	1	11	37	178	303	186	78	808
อินโดนีเซีย	7	36	7	42	79	104	78	26	379
มาเลเซีย	2	1	2	20	38	81	78	86	308
ฟิลิปปินส์	6	-	13	4	36	36	77	30	242
อังกฤษ	1	-	11	24	32	56	22	4	150
บังกลาเทศ	-	-	-	3	22	84	11	28	148
ออสเตรเลีย	-	-	8	11	22	42	19	1	103
เยอรมัน	6	-	3	3	16	22	7	3	60
ประเทศอื่น ๆ	339	174	1,227	932	3,238	1,061	646	210	7,827
รวม (คน)	512	263	1,464	1,412	4,159	2,544	2,005	680	13,039

ที่มา : Ministry of Home Affairs, A Decade History of Saemaul Undong (Data). Seoul, Poongchun Press Co. Ltd., 1980b, p. 22

ตาราง 10 ชาวต่างประเทศที่ไปปฏิบัติงานแหมอฮ็อนดง : จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค ปี(ค.ศ.)	เอเชีย	อเมริกา เหนือ	ยุโรป	แอฟริกา	อเมริกา กลาง	อื่นๆ	รวม (คน)
1973	316	114	37	-	45	-	512
1974	167	48	23	-	25	-	263
1975	678	421	189	10	154	12	1,464
1976	868	176	208	33	113	14	1,412
1977	2,304	854	628	70	251	52	4,159

ตาราง 10 (ต่อ)

ภูมิภาค ปี(ค.ศ.)	เอเชีย	อเมริกา เหนือ	ยุโรป	แอฟริกา	อเมริกา กลาง	อื่นๆ	รวม (คน)
1978	1,567	374	334	72	126	71	2,544
1979	1,742	55	65	90	31	22	2,005
1980 (ตุลาคม)	518	60	37	46	11	8	680
รวม (คน)	8,160	2,102	1,521	321	756	179	13,039

ที่มา : Ministry of Home Affairs. op. cit., p. 194.

ตาราง 11 ชาวต่างประเทศที่ไปทำงานเข้ามาอีจนวนคง : จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ ปี(ค.ศ.)	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980 (ค.ศ.)	รวม (คน)
ข้าราชการ	59	17	44	252	291	735	498	2572	2,153
อุตสาหกรรม	22	24	57	105	162	371	121	28	890
ผู้แทนราษฎร	40	41	16	91	98	99	40	61	486
นักวิชาการ	7	3	18	24	222	98	78	38	488
นายทหารระดับนายพล	29	24	2	34	112	119	32	16	368
องค์กรระหว่างประเทศ	11	9	69	34	87	198	35	32	475
กลุ่มเอกชน	44	6	107	67	149	391	647	1201	1,531
ส่วนเบ็ดเตล็ด	1	9	75	148	2,260	127	254	402	914
อาชีพอื่น ๆ	299	130	1,076	657	778	406	300	883	734
รวม (คน)	512	263	1,464	1,142	4,159	2,544	2,005	680	13,039

ที่มา : Ministry of Home Affairs. op. cit., p. 195.

กำลังพัฒนาดังกล่าวในภูมิภาคเอเชียกำลังส่งเสริมโครงการพัฒนาชนบททั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ดังตัวอย่างเช่น การรณรงค์ "กลับสู่หมู่บ้านเดิม (Back - to - villages)" ในประเทศเนปาล โครงการ "ซามายัง นายง (Samahang Nayong)" ในประเทศฟิลิปปินส์ "กิจการพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน (Integrated Rural Development Activities)" ในประเทศบังกลาเทศและปากีสถาน "โครงการพัฒนากลิกษนาเล็ก (Small Farmers Development Projects)" ในประเทศอินเดีย และ "โครงการพัฒนาชุมชน (Community Development Projects)" ในประเทศไทย เป็นต้นก็ตาม แต่ยังไม่มียประเทศใดที่สามารถปฏิบัติโครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ อย่างมีระบบและประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจ ในการพัฒนาชนบทใดเท่าที่ควร (Lee, Chong - Yeong. 1976 : 1) และยังคงอยู่ในสภาพที่ค่อยพัฒนามากเหมือนเดิมโดยไม่ค่อยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของชาวชนบทให้ดีขึ้นเลย (Amara Raksasatoya. 1978 : 1)

ส่วนเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลการพัฒนาชนบทนั้น ถึงแม้ว่าประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเคยทำการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการขั้นตอนของการดำเนินการพัฒนาชนบทมาตลอดก็ตาม แต่การศึกษาดังกล่าวนั้น ส่วนใหญ่เป็นการประเมินผลการปฏิบัติงานของโครงการพัฒนาชนบทต่าง ๆ เนื่องจากแนวทางอิดรูงงได้มุ่งการปฏิบัติตามตลอดตั้งแต่เริ่มแรก ยังไม่มีงานวิจัยใดที่ได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของชนบทอิดรูงงอย่างมีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ มีแต่การกล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ตามความเข้าใจของแต่ละท่านโดยอาศัยประสบการณ์ของตัวเอง ซึ่งยังไม่ทราบว่าแต่ละองค์ประกอบที่ใดกล่าวไว้นั้นมีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จของชนบทอิดรูงงหรือไม่อย่างไร ถ้าหากว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลการพัฒนาชนบทอย่างแน่ชัดก็จะได้นำแนวทางที่จะนำมาพิจารณาหาทางส่งเสริมให้ทั้งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเองและประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ดังกล่าว ดำเนินโครงการพัฒนาชนบทอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ควยเหตุผลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ที่พัวพันสำคัญในการทำให้แผนมออีลูนดงประสบความสำเร็จในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เพื่อชี้แนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงโครงสร้างแผนมออีลูนดงให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และเพื่อนำไปใช้เป็นบทเรียนที่สำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ของภูมิภาคเอเชียในการประยุกต์ใช้วิธีการแผนมออีลูนดงในการพัฒนาชนบทแต่ละประเทศ ทั้งนี้ก็เพราะว่าถ้าไม่มีการศึกษาวิจัยเช่นนี้แล้ว ประเทศกำลังพัฒนาคงกล่าวเหล่านี้จะไม่ใคร่ได้ประโยชน์จากวิธีการแผนมออีลูนดงเท่าที่ควร เนื่องจากประเทศเหล่านี้รู้เพียงว่าวิธีการแผนมออีลูนดงใช้โดยลอย่างมหาศาลในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี แต่ไม่รู้ว่ขั้นตอนใดเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดอะไรขึ้นและถ่านำไปใช้ในแต่ละประเทศจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงในขั้นตอนใดบ้างอย่างไร ตามความเป็นจริงแล้วความเข้าใจในระดับดังกล่าวนี้ อาจจะเกิดขึ้นเองได้ ถ้าประเทศเหล่านี้ส่งคนไปปฏิบัติงานและศึกษาวิธีการแผนมออีลูนดงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นจำนวนนับพัน ๆ คน ในเวลา 10 หรือ 20 ปีข้างหน้า แต่นั่นก็จะเป็นการสิ้นเปลืองและเนิ่นนานเกินไป ดังนั้นการวิจัยที่จะทำครั้งนี้จึงจะเป็นทางลัด (Short - cut) ไปสู่ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับแผนมออีลูนดงและการเรียนรู้ทางที่จะนำวิธีการแผนมออีลูนดงไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชนบทของแต่ละประเทศได้โดยรวดเร็วและประหยัดทั้งเวลาและการเงิน

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ ดังนี้

1. สำหรับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี จะได้ทราบข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินการแผนมออีลูนดงให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากอิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่พบว่ามีความสำคัญต่อผลการพัฒนาชนบท

2. สำหรับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ จะทำให้ได้ข้อมูลที่จำเป็นที่เรียนฝึกในการปรับวิธีการแซมอึลุนกงให้เป็นวิธีการแบบเฉพาะของแต่ละประเทศที่เหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศนั้น ๆ แต่โดยลึกลับไม่แพ้ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีใต้ที่ตัวอย่างรวดเร็วและประหยัดทั้งการเงินและเวลา โดยพิจารณาจากอิทธิพลขององค์ประกอบที่พบว่ามีผลสำคัญต่อการพัฒนาชนบท

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้ความหมายของข้อความที่ไขเป็นที่เข้าใจตรงกัน จึงกำหนดความหมายดังต่อไปนี้

1. แซมอึลุนกง (Saemaul Undong or Saemaul Movement)

หมายถึง วิธีการพัฒนาชนบทแบบผสมผสานของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่มุ่งการพัฒนาจิตใจทางจริยธรรมการทำงาน (Work Ethic) ก่อน เพื่อการพัฒนาความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นทางเศรษฐกิจและสังคมของประชาชนชนบท ตามความหมายของรากศัพท์แล้วคำว่า "แซ (Sae)" หมายถึง "ใหม่ (New)" "มาอึล (Maul)" หมายถึง "หมู่บ้านหรือชุมชน (Village or Community)" และ "จุนกง (Undong)" หมายถึง "ขบวนการ (Movement)" ซึ่งรวมแล้วคำว่า "แซมอึลุนกง" หมายถึง "การสร้างหมู่บ้านใหม่ (New Community Development)" หรือ "การสร้างชีวิตใหม่ (New Life Development)"

2. การศึกษาวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการ (Functional Analysis)

หมายถึง การศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบอันเป็นปัจจัยที่ทำให้แซมอึลุนกงประสบความสำเร็จในเชิงปฏิบัติการ เนื่องจากแซมอึลุนกงเป็นขบวนการพัฒนาชนบทที่มุ่งการปฏิบัติและแต่ละองค์ประกอบของแซมอึลุนกงล้วนเป็นองค์ประกอบที่ได้จากประสบการณ์ของการปฏิบัติโครงการแซมอึล

3. จริยธรรมการทำงาน (Work Ethic) หมายถึง ทศนคติและค่านิยมเชิงการพัฒนา (Developmental Attitudes and Values) ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม

เชิงการพัฒนา (Developmental Behavior) หรือเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา เช่น ความขยันหมั่นเพียร (Dilligence) การช่วยตัวเอง (Self - help) และความร่วมมือ (Cooperation) เป็นต้น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญทางการพัฒนา จิตใจในการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจและประเทศชาติในที่สุด

4. องค์ประกอบ (Factors) หมายถึง องค์ประกอบหรือปัจจัยที่ห้ามขาด สำคัญในการทำให้แผนมาอีลูนดงประสบความสำเร็จในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งมี อยู่ทั้งหมด 17 ประการด้วยกัน คือ บทบาทของผู้นำแผนมาอีล บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยอด ทางการเมือง บทบาทของราชการท้องถิ่น บทบาทของชาวบ้าน บทบาทของสมาคม แม่บ้านแผนมาอีล บทบาทของสื่อสารมวลชน วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ และการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน สถานการณ์การแข่งขันระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ ระบบการศึกษาทางสังคม แบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแผนมาอีล บุคคลวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา การใช้มาตรการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล การใช้สิ่ง เราใจในการให้บริการช่วยเหลือ และการใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

5. หมู่บ้านระดับสูง (High Level Villages) หมายถึง หมู่บ้านที่ได้ ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการดำเนินการแผนมาอีลูนดงและอยู่ในระดับความสำเร็จ สูงสุดร้อยละ 10 ของหมู่บ้านทั้งหมดในแต่ละจังหวัด

6. หมู่บ้านระดับต่ำ (Low Level Villages) หมายถึง หมู่บ้านที่ได้ ประสบความสำเร็จในการดำเนินการแผนมาอีลูนดงก็จริงแต่อยู่ในระดับความสำเร็จต่ำสุด ร้อยละ 10 ของหมู่บ้านทั้งหมดในแต่ละจังหวัด

7. ผู้นำหมู่บ้าน (Village Leaders) หมายถึง ผู้นำระดับหมู่บ้านที่หา หน้าที่เป็นผู้นำในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านไม่ว่าเป็นผู้นำแบบทางการหรือผู้นำแบบ ไม่เป็นทางการก็ตาม ได้แก่ ผู้นำแผนมาอีล ผู้นำสตรี ผู้นำโยม และคณะกรรมการ พัฒนาหมู่บ้านในทั้งหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

8. ประชาชน (People) หมายถึง ชาวบ้านหรือสมาชิกของหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ในทั้งหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยยกเว้นผู้นำระดับหมู่บ้านกิ่งกลาง

9. ข้าราชการท้องถิ่นที่รับผิดชอบงานพัฒนาหมู่บ้าน (Local Government Officials) หมายถึง ข้าราชการท้องถิ่นระดับอำเภอและตำบลที่อยู่ในสำนักงานบริหารอำเภออิดุนคงและมีความรับผิดชอบในงานพัฒนาหมู่บ้านของทั้งหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

10. ชาวบ้าน (Villages) หมายถึง สมาชิกของหมู่บ้านทั้งชายและหญิงที่อยู่ในวัยทำงานในแต่ละหมู่บ้าน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการจะทำการวิจัยครั้งนี้ต้องมีเหตุผลทางตรรกวิทยา ผู้วิจัยได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นไว้ 2 ประการดังนี้

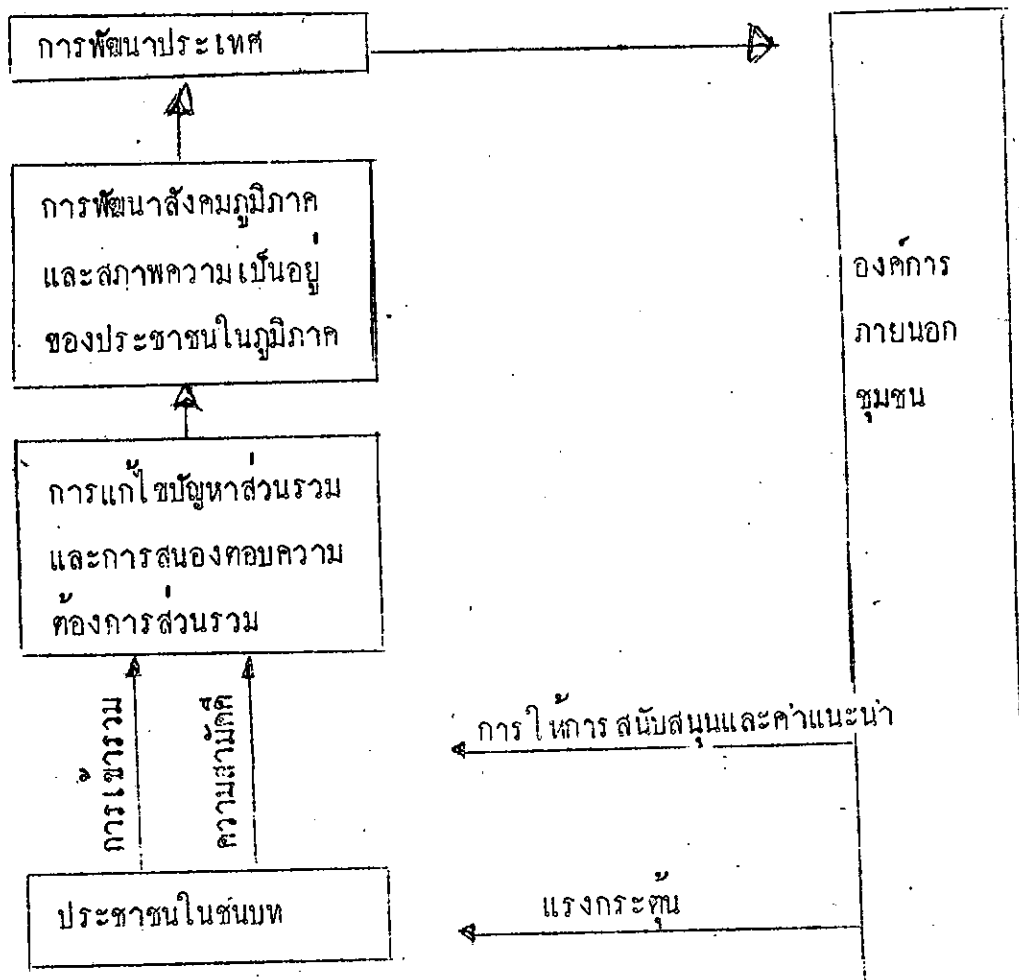
1. กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นว่าอำเภออิดุนคงเป็นชุมชนการพัฒนาชนบทที่ประสบความสำเร็จในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และความสำเร็จดังกล่าวนี้เกิดขึ้นจากการที่อำเภออิดุนคงมีองค์ประกอบบางประการ ซึ่งเมื่อปฏิบัติตามนั้นแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความสำเร็จ จึงถือว่าองค์ประกอบของอำเภออิดุนคง เป็นเสมือนตัวแบบสำหรับการประยุกต์ใช้ในประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย

2. เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาในการจัดลำดับหมู่บ้านตามระดับความสำเร็จของแต่ละจังหวัดเป็นเกณฑ์ที่มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่นสูงสำหรับการพิจารณาระดับความสำเร็จของการพัฒนา ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แฮมมิลตันซึ่งเป็นผู้คิดค้นแนวคิดแบบผสมผสานของประเทศ
สาธารณรัฐเกาหลี โดยเฉพาะได้ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาบทบาท
กระบวนการขั้นตอนสมบูรณ์แบบของการเปลี่ยนแปลงสำคัญในด้านทัศนคติและค่านิยม
ของประชาชนชนบททุกคน องค์การและสถาบันของชุมชน โครงสร้างพื้นฐานทาง
สังคมและสภาพความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจของหมู่บ้านที่ได้สร้างพื้นฐานอย่างมั่นคง
สำหรับการพัฒนาให้พึ่งตนเองในสังคมชนบท

ในการที่ทำให้แฮมมิลตันประสบความสำเร็จดังกล่าวนั้นในประเทศ
สาธารณรัฐเกาหลีนั้น คงมีองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการเกี่ยวข้องกัน แต่อย่างไร
ก็ตาม เนื่องจากการพัฒนาชนบทเป็นกระบวนการที่ประชาชนในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่ง
ใช้ความพยายามร่วมกัน (ไม่ว่าจะมีความช่วยเหลือจากภายนอกหรือไม่ก็ตาม)
เพื่อพัฒนาสังคมของภูมิภาคนั้นและพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคนั้น
ให้ดีขึ้นโดยแก้ไขปัญหาล้วนรวมและสนองตอบความต้องการส่วนรวมของประชาชน
จนสามารถพัฒนาประเทศได้ดังที่แสดงไว้ในแผนภูมิ 4 (Choi, Hyung - Sup.
1981 : 288) สิ่งที่จะต้องพัฒนาในสังคมชนบทจึงเป็นคนและสิ่งแวดล้อมของคน
โดยทั้งคนและสิ่งแวดล้อมของคนจะรวมอยู่ในกิจกรรมพัฒนาค้นต่าง ๆ เช่น ด้านการเมือง
เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม เป็นต้น เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนใน
สังคมชนบทให้ดีขึ้นและในระหว่างสองส่วนดังกล่าว เราอาจจัดลำดับได้ว่าการพัฒนาคน
เป็นเป้าหมายของสุดยอด (Ultimate Goal) และการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของคนเป็น
เป้าหมายอุปกรณ์ (Instrument Goal) เพราะว่าเมื่อเราสามารถพัฒนาคนซึ่งเป็น
แบบของการพัฒนาชนบทให้เป็นผู้มีความสามารถ (Developed Man) ได้แล้ว
การพัฒนาส่วนอื่น ๆ ก็ย่อมตามมาด้วย (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2523 : 15 - 20)

แผนภูมิ 4 กระบวนการพัฒนาชนบท

ที่มา : Choi, Hyung - Sup. Science - Technology Development Strategy of Developing Countries, Part II, Seoul, SNU, 1981, p. 288

ด้วยเหตุผลดังกล่าว แนวโน้มในการสร้างรูปแบบของการพัฒนาชนบทใน
ระยะหลังทศวรรษที่ ค.ศ. 1970 นั้น จึงเรียกได้ว่าเป็นแนวโน้มที่เน้นในเรื่อง
การพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) ของประชาชน
ในการขจัดความยากจนของประชาชนในคอกย ๆ หมดหายไป และวิธีที่ใช้

ในการพัฒนาที่คือขบวนการ (Movement) ที่ให้โอกาสประชาชนมีส่วนร่วม (People's Participation) ในการกำหนดโครงการพัฒนาชนบทที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นที่ตนอยู่ (อมรา พงศาพิชญ์ 2524 : 10) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่ประชุมแห่งโลกเกี่ยวกับการปฏิรูปเกษตรกรรมและการพัฒนาชนบท (World Conference on Agrarian Reform and Rural Development) ซึ่งได้จัดขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1979 โดยมีผู้แทนระดับสูงจากประเทศต่าง ๆ หลายประเทศเข้าร่วมอย่างคับคั่ง เช่น นายกรัฐมนตรี 4 คน รัฐมนตรี 114 คน ผู้แทนจากองค์การสหประชาชาติ 21 องค์การ และผู้แทนระดับสูงอื่น ๆ อีก 1,443 คน ได้กำหนดหลักการของ "การเข้าร่วมของประชาชน (People's Participation)" ที่มุ่งการพัฒนาจากระดับล่าง (Development from Below) เป็นหลักการใหญ่ในการพัฒนาชนบทในทศวรรษที่ 3 แห่งการพัฒนา (Development Decade III; ปี ค.ศ. 1981 - 1990) โดยกล่าวว่า "ประชาชนและองค์กรของประชาชนควรจะมีส่วนร่วมในการกำหนด การปฏิบัติและการประเมินผลของโครงการพัฒนา" พร้อมทั้งเสนอหลักเกณฑ์ทางนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับการพัฒนาชนบทว่า

1. การเข้าร่วมของประชาชนในสถาบันและระบบอื่น ๆ ซึ่งดูแลปกครองชีวิตตัวเองเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์
2. ประชาชนชาวชนบทจะแสดงความสามารถออกมาได้อย่างซื่อสัตย์ต่อเมื่อได้รู้ทวิวิธีการพัฒนาชนบทที่มีแรงจูงใจให้โอกาสประชาชนมีส่วนร่วมและมีองค์การที่เหมาะสมในระดับชาวบ้านเท่านั้น และ
3. ควรจะมีการกำหนดและประเมินผลนโยบายและโครงการของสถาบันทางสังคม เศรษฐกิจ และการบริหารรวมทั้งองค์การอาสาสมัครรูปแบบอื่น ๆ" (Dams. 1981 : 123)

อย่างไรก็ตามวิธีการแบบการเข้าร่วมของประชาชน (Participatory Approach) ในการพัฒนาชนบทเป็นแนวโน้มใหม่ที่เกิดขึ้นจากข้อบกพร่องที่ทวีเพิ่มมากขึ้นของยุทธวิธีการพัฒนาชนบทแบบเก่า ๆ ซึ่งเป็นแบบสั่งการ (Bureaucratic Approach) (Goldsmith. 1981 : 427) โดยมีความเชื่อมั่นว่างานพัฒนาชนบทเป็น "ของประชาชน (Of the people)" มากกว่า "เพื่อประชาชน (For the people)" ซึ่งหมายความว่าประชาชนเป็น "เจ้าของ (Subject)" มากกว่า "ผู้รับ (Objects)" ในกระบวนการพัฒนาชนบท ซึ่งมีแนวความคิดตรงข้ามกับยุทธวิธีการพัฒนาชุมชน (Community Development Approach) อันเป็นวิธีการพัฒนาชนบท "เพื่อประชาชน (For the people)" มากกว่า "ของประชาชน (Of the People)" หรืออีกนัยหนึ่ง ประชาชนชาวชนบทเป็น "ฝ่ายรับ (Objects)" มากกว่า "ฝ่ายเจ้าของ (Subjects)" ในกระบวนการพัฒนาชนบท (FAO. 1973 : 17) ดังนั้นเพื่อให้ประชาชนในชนบทใช้ทั้งพลังงานและทรัพยากรอื่น ๆ อย่างเต็มที่ในการพัฒนาชนบทนั้น ประชาชนในชนบททุกคนจึงควรที่จะเข้าร่วมในกระบวนการตัดสินใจ (Hag. 1976 : 4) และระบบความรู้ (Cognitive System) ของแต่ละบุคคลรวมทั้งค่านิยมและทัศนคติหรือจริยธรรมการทำงานเป็นตัวแปรอิสระอันสำคัญในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือการพัฒนาตามความต้องการขึ้นในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง (Weber. 1958; DeVries. 1961)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว การพัฒนาสังคมชนบทให้ทันสมัยจึงจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานทางจิตใจของประชาชนในสังคมชนบท กล่าวคือ ในการพัฒนาสังคมให้ทันสมัยนั้น นอกจากเงินทุนจำนวนมหาศาลและวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่แล้ว สิ่งสำคัญที่ต้องเตรียมตัวพร้อมก่อนคือ แนวความคิดทางสังคมใหม่ (New Social Mentality) หรือจิตใจทางสังคมใหม่ (New Social Spirit) ของประชาชนอันเป็นมูลฐานของพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคมให้เป็นสังคมสมัยใหม่ (Ness and Kim, Kwang - Woong. 1981 : 509) ซึ่ง เวเบอร์ (Weber. 1958) เคยยอมรับความจำเป็นของการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของ

ประชาชนในการพัฒนาสังคมให้ทันสมัยจากการสังเกตเห็นตัวสื่อ (Carrier)
 ของจิตใจใหม่อันถือว่าเป็นรากฐานสำคัญในการก่อให้เกิดสังคมอุตสาหกรรมใหม่ขึ้น
 ในสหวิทยานิยม (Capitalism) และกล่าวว่าปัจจัยสำคัญของจิตใจใหม่ดังกล่าว
 รวมอยู่ในค่านิยมที่มีต่อการงานหรือ "จริยธรรมการทำงาน (Work Ethic)"
 ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมที่มุ่งการพัฒนา นอกจากเวเบอร์แล้ว พวกนักวิชาการ
 หลายท่าน เช่น Hagen, Hoselitz, McClelland Eisenstadt และ
 Geertz ยังชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบนอกเศรษฐกิจ (Non - Economic Factors)
 หรือการพัฒนาจิตใจทางสังคมของประชาชนอย่างเช่น การสร้างจริยธรรมการทำงาน
 ของเวเบอร์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดกระบวนการพัฒนาทางสังคม
 และเศรษฐกิจของประเทศ และในปัจจุบัน แนวความคิดดังกล่าวกำลังได้รับการยอมรับ
 กันอย่างกว้างขวางเป็นสาขาวิชาหนึ่งของสังคมศาสตร์ โดยเรียกกันว่าสังคมวิทยาประชากร
 (Pop - Sociology) (Brandt. 1981. 1981 : 491) ทั้งนี้ก็เพราะว่าประชาชน
 ของประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่รวมทั้งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไม่กระตือรือร้นใน
 การแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผูกพันกับจารีตประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป
 ไม่มีความเชื่อมั่นในอนาคตของตัวเอง อาศัยแต่โชคกลาง มีความเชื่ออำนาจของ
 พระเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนไม่มีการไตร่ตรองในความรู้สึกรับผิดชอบ
 อย่างเพียงพอ (Arthur. 1964 : 13 - 18) เป็นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง
 ระบบการบริการช่วยเหลือจากแหล่งภายนอกโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากรัฐ (Delivery
 System) ในการพัฒนาชนบทจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อประชาชนมี
 ความพร้อมที่จะรับความช่วยเหลือจากแหล่งภายนอก (Receiving System)
 ดังกล่าวเท่านั้น (FAO. 1981 : 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสามารถสรุปในตอนนี
 ได้เลยว่า การพัฒนาคนทางทั้งระบบความรู้ (Cognitive System) และ
จริยธรรมการทำงาน (Work Ethic) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและ
ค่านิยมของประชาชนในทางที่มุ่งการพัฒนาหรือเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา เป็นกุญแจ

สำคัญสำหรับปฏิบัติการของขบวนการพัฒนาชนบท (Yamamoto. 1977 : 102)

และเป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินขบวนการพัฒนาชนบทให้มีความต่อเนื่องกันโดยตลอด
ในประเทศกำลังพัฒนา (Ness and Kim, Kwang - Woong. 1981 : 512)

ความจริงค่านิยมและทัศนคติซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของจริยธรรมการทำงาน
ในการพัฒนาชนบทเป็นองค์ประกอบที่อยู่ในเครือเดียวกัน กล่าวคือ ค่านิยมเป็น
"วิถีของการจัดรูปความประพฤติ" ที่มีความหมายต่อบุคคลและเป็น "แบบฉบับของ
ความคิด" ที่ฝังแน่นอยู่สำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคม (ไพฑูริย์ เครือแก้ว
2506 : 2) ส่วนทัศนคติเป็นแนวโน้มของการกระทำที่แสดงต่อหรือแสดงท่าที
แวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งในที่สุดจะกลายเป็นค่านิยมที่มีต่อสิ่งนั้น (Allport. 1967 : 9)
โดยมีลำดับขั้นดังนี้ (เชิดศักดิ์ โสวาสินธุ์ 2516 : 26) คือ

1. มีการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเร้านั้น
2. มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าไปในทิศทางที่บุคคลนั้นยอมรับและจัดเรียง

ลักษณะการตอบสนองนั้น ๆ

3. จัดสรรค่านิยมภายใต้เงื่อนไขข้อตกลงของสภาวะสิ่งเร้า
4. จัดระเบียบค่านิยมเหล่านั้นให้อยู่ในระเบียบแบบโนภาพแห่งตน
5. จัดนำค่านิยมเหล่านั้นมาสร้างเป็นปรัชญาชีวิต ซึ่งจะก่อเป็นรูปอุปนิสัย

คือคุณลักษณะของแต่ละบุคคล และจะรวมตัวเป็นบุคลิกภาพซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของบุคคลนั้น

ส่วนทัศนคติอันเป็นแหล่งกำเนิดของค่านิยมดังกล่าวยังไม่มีค่านิยมที่ยอมรับ
ตรงกันในกลุ่มผู้ที่ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติ บุคคลแต่ละกลุ่มให้ความหมายของทัศนคติ
ไปคนละอย่างตามความเชื่อถือของตนเอง (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 1)

แต่อย่างไรก็ตามทัศนคติมักจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ 3 ประการ
(ดวงเคื่อน พันธุมนาวัน 2524 : 5 - 7) คือองค์ประกอบของการรู้

(Cognitive Component) องค์ประกอบทางการรู้สึก (Affective

Component) และองค์ประกอบทางแนวโน้มของการกระทำ (Action

Tendency Component) ตามลำดับซึ่งเป็นขั้นตอนของการเกิดทัศนคตินั้นเอง

กล่าวคือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นจะต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น (Cognitive Component) ในทางค่านี้น่าจะมีคุณหรือมีโทษเล็กน้อยเพียงใด เป็นอันดับแรก ตัวอย่างเช่น ความรู้ที่ว่ามีความรู้ทางเกษตรกรรมใหม่ที่ได้ผลผลิต สูงกว่าเทคนิคเก่าที่เคยใช้กันมา วิธีที่จะใช้เทคนิคใหม่ ตลอดจนรู้ว่าเทคนิคใหม่นี้ จะเป็นประโยชน์เล็กน้อยเพียงใด ซึ่งความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้จะก่อให้เกิดองค์ประกอบ ทางความรู้สึก (Affective Component) ซึ่งแสดงความรู้สึกว่าชอบหรือไม่ชอบ เทคนิคทางเกษตรกรรมใหม่ ความรู้สึกนี้เกิดจากการที่เขาได้ประเมินค่าสิ่งนั้นจาก ความรู้ที่เขาถืออยู่ว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร ในกรณีของการใช้เทคนิคทางเกษตรกรรม ก็เป็นการประเมินค่าว่าการใช้เทคนิคนั้นยากลำบากหรือไม่ใช้ระยะเวลานานหรือไม่ ในการใช้เป็น ตลอดจนผลผลิตทางเกษตรกรรมดีหรือไม่ ถ้าประเมินแล้วได้ผลดีและ ได้กำไรดีก็จะมีความรู้สึกชอบ แต่ถ้าประเมินแล้วไม่คุ้มค่าก็จะมีความรู้สึกไม่ชอบ ความรู้สึกนี้จะก่อให้เกิดองค์ประกอบทางแนวโน้มของการกระทำ (Action Tendency Component) เช่น ถ้ารู้สึกชอบก็มีแนวโน้มที่จะใช้เทคนิคใหม่นั้น แต่ถ้ารู้สึกไม่ชอบ ก็มีแนวโน้มที่จะไม่ใช้เทคนิคใหม่นั้น เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในขณะที่พวกนักวิชาการต่าง ๆ เสนอข้อมูลที่ยืนยันความจำเป็น ของการพัฒนาทางจิตใจของประชาชนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ก็กล่าวว่า พวกผู้นำทางสังคมและการเมืองของประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชใหม่ ๆ หลังสงครามโลกครั้งที่สองและส่วนใหญ่เป็นประเทศเกษตรกรรมบางประเทศก็ได้ พยายามที่จะสร้างจริยธรรมการทำงานหรือการพัฒนาทางจิตใจของประชาชน เพื่อ ใช้เป็นเครื่องกระตุ้นในการพัฒนาสังคมชนบท ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาของการพัฒนา ทางสังคมและเศรษฐกิจของสังคมชนบทนั้นไม่ได้อยู่ที่ความขาดแคลนทางทรัพยากรธรรมชาติ แต่อยู่ที่ความก้อยพัฒนาทางทรัพยากรมนุษย์ หรือจริยธรรมการทำงาน เช่น ความขยันหมั่นเพียร ความร่วมมือ การช่วยตัวเอง ความประหยัด เป็นต้น ของประชาชนของแต่ละประเทศมากกว่า (Ness and Kim, Kwang - Woong. 1981 : 510 ; Whang, In - Joung: 1981a : 201) ในแง่เช่นนี้

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศตัวอย่างที่ทางรัฐบาลและนักวิชาการทางการพัฒนาชนบท นำแนวความคิดของการสร้างจริยธรรม การทำงานดังกล่าวนำเข้ามาใช้ในแนวทางอิลดุนกง โดยพยายามจะปลูกฝังจริยธรรมการทำงานหรือค่านิยมเชิงการพัฒนา (Developmental Values) ให้แก่ประชาชนในสังคมชนบท ก่อนการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจและได้ประสบความสำเร็จขึ้นอย่างน่าพอใจในการพัฒนาชนบท (Brandt. 1981 : 485 - 494) ดังที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้น

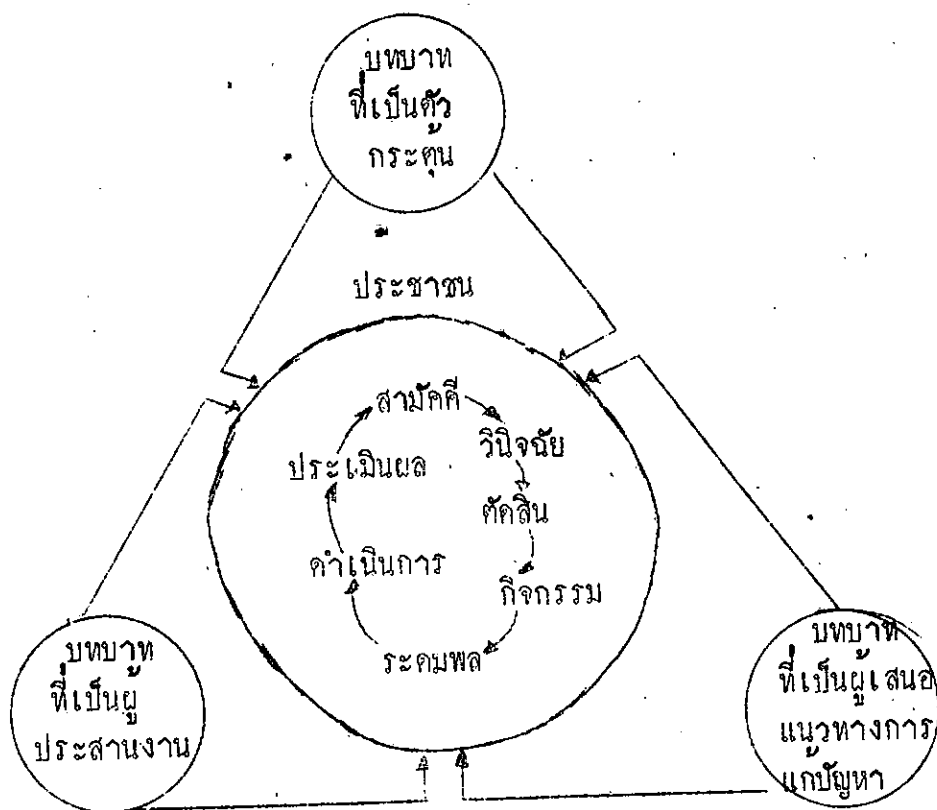
ในการดำเนินการแนวทางอิลดุนกงตามขั้นตอนโดยมุ่งการพัฒนาคุณค่าของคน อันเป็นแม่บทหรือปรัชญาของการพัฒนาชนบท (Choi, Hyung - Sup. 1981 : 278) การพัฒนาสังคมและการพัฒนาเศรษฐกิจตามลำดับดังกล่าวจนประสบความสำเร็จนั้น มีองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแนวทางอิลดุนกงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีและควรรับการพิจารณาในการนำวิธีการแนวทางอิลดุนกงไปประยุกต์ใช้ในประเทศอื่น ๆ ดังที่ได้สรุปไว้ในบทที่ 1 ส่วนเหตุผลและบทบาทเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. บทบาทของผู้นำแนวทางอิล (Role of Saemaul Leaders)

เนื่องจากการพัฒนาสังคมใดสังคมหนึ่งในปัจจุบันเป็นการพัฒนาแบบผสมผสานที่มุ่งแก้ไขปัญหามากมาย อันสืบเนื่องมาจากปัญหาหลายด้านพร้อม ๆ กัน เช่น ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกันอย่างสลับซับซ้อน (FAO. 1973 : 23) จึงย่อมมีองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการเกี่ยวข้องกันในการดำเนินกระบวนการพัฒนาชนบทในประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลาย และในองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสำคัญในการดำเนินการพัฒนาชนบทดังกล่าว องค์ประกอบผู้นำหมู่บ้าน (ผู้นำแนวทางอิล) มีความสำคัญทั้งโดยตรงและโดยอ้อมกับองค์ประกอบอื่น ๆ และเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากที่สุดประการหนึ่งในการพัฒนาชนบท ทั้งนี้ก็เพราะว่า

1.1 ชุมชนแต่ละชุมชนของทุกสังคมย่อมจะต้องอาศัยความสัมพันธ์อันใกล้ชิดในหน้าที่ของบุคคลสองประเภท คือ บุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำประเภทหนึ่ง และบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้ตามอีกประเภทหนึ่ง ด้วยเหตุนี้การประสานงานและการร่วมมือระหว่างผู้นำกับผู้ตามเป็นหัวใจสำคัญในการดำเนินงานพัฒนาชุมชนของสังคมชนบทให้สามารถพึ่งตนเองได้ (สุวิทย์ อังวรพันธุ์ 2512 : 233) นอกจากนั้นแล้ว ผู้นำท้องถิ่นยังมีลักษณะหลายประการที่เป็นประโยชน์แก่องค์กรพัฒนาชนบท เช่น เป็นคนที่มีความรู้มากกว่าเพื่อน เป็นคนที่ชาวบ้านเคารพนับถือ จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็มักจะมีคนเอาอย่างทำตาม และที่สำคัญเป็นคนที่พิจารณาทำความเข้าใจกับสิ่งแปลกใหม่ ๆ และยอมรับไปปฏิบัติ (สัญญา สัญญาวิวัฒน์ 2523 : 203)

1.2 ผู้นำหมู่บ้านพบพาทสำคัญหลายประการในการพัฒนาชนบท เช่น อีสมาน (Esman Milton) ได้กล่าวเกี่ยวกับบทบาทของผู้นำหมู่บ้านในการพัฒนาชนบทว่าผู้นำหมู่บ้านพบพาทสำคัญ 5 ประการ คือ ผู้วางแผนหรือผู้เริ่มโครงการ (Planner or Initiator) ผู้ปฏิบัติโครงการ (Implementor) ผู้ประสานงาน (Co-ordinator) ผู้ให้การศึกษาด้านสังคม (Social Educator) และผู้นำการใช้เทคโนโลยีใหม่ (Advocator of New Technology) (Esman. 1978 : 47 - 56) แฮฟล็อก (Havelock) ได้กล่าวว่าผู้นำหมู่บ้านพบพาทสำคัญ 3 ประการในการพัฒนาหมู่บ้าน คือ ผู้ให้แรงกระตุ้น (Stimulator) ผู้ประสานงาน (Co-ordinator) และผู้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในกระบวนการพัฒนาหมู่บ้านดังที่ได้แสดงไว้ในแผนภูมิ 5 (Havelock. 1970 : 3) และฟางอินจอง (Whang, In - Joung) กล่าวว่า ผู้นำหมู่บ้านเป็นผู้ใกล้ชิดความคิดเห็น

แบบรูป 5 บทบาทของผู้นำหมู่บ้านในการพัฒนาชนบท

ที่มา : Havelock, Ronald G. A Guide to Innovation in Education.

Michigan, Institute for Social Research, University of Michigan. 1970, p.3)

ของชาวบ้านและชักชวนชาวบ้านให้เข้าร่วมในกระบวนการตัดสินใจกิจกรรมต่าง ๆ ของหมู่บ้านซึ่งเป็นทั้งกรรมวิธี (Means) และจุดหมายปลายทาง (End) ในตัวของมันเอง เป็นผู้ให้ความรู้ทางสังคม (Social Educator) ซึ่งมีอิทธิพลมากในการปลูกฝังจริยธรรมการทำงานให้แก่ชาวบ้านและเป็นทั้งตัวการของการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) และตัวการของการสื่อสาร (Communication Agent) ในการสร้างสรรค์และดำเนินงานกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมชนบทเพื่อให้สามารถช่วยตัวเองได้ในที่สุด (Whang, In - Joung. 1979 : 18)

อย่างไรก็ตามในการที่จะให้กิจกรรมของชุมชนโคชุมชนหนึ่งในสังคมดำเนินไปในทางที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพนั้น คุณลักษณะที่ดีและคุณภาพของภาวะความเป็นผู้นำของผู้นำเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่งเหนือองค์ประกอบอื่นใดในการกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกิจกรรมไม่ว่ากิจกรรมนั้นจะเป็นกิจกรรมในระดับชาติหรือระดับท้องถิ่นก็ตาม (Fidler. 1976 : 2) ทั้งนี้ก็เพราะว่าทฤษฎีและผลการวิจัยต่าง ๆ ให้การสนับสนุนว่าผู้นำเป็นทั้งตัวหนุนโดยตรงและตัวหนุนอ้อม (Bass. 1965 : 102) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ด้วยเหตุนี้ในปัจจุบันจึงมีการเรียกร้องว่าจะต้องโคผู้นำหมู่บ้านที่มีคุณภาพดียิ่งกว่าที่เป็นอยู่และพยายามจะสร้างผู้นำหมู่บ้านเช่นนี้โดยใช้กรรมวิธีการฝึกอบรมต่าง ๆ ในการพัฒนาชนบทของประเทศกำลังพัฒนาเพื่อให้ดำเนินงานพัฒนาชนบทอย่างมีประสิทธิภาพ (Ministry of Home Affairs. 1980a: 319)

ส่วนผู้นำหมู่บ้านซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาชนบทดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สามารถแบ่งออกเป็นสองลักษณะ คือ ผู้นำแบบทางการ (Official Leaders) กับผู้นำแบบไม่เป็นทางการ (Un-official Leaders) หรือ ผู้นำอาสาสมัคร (Opinion Leaders) ผู้นำแบบทางการเป็นผู้ที่มีอำนาจและหน้าที่โดยได้รับการคัดเลือกหรือแต่งตั้งจากราชการ อย่างเช่น ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนผู้นำแบบไม่เป็นทางการเป็นผู้ที่ไม่ได้รับตำแหน่ง อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบจากราชการแต่อย่างใด เพียงแต่เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อชาวบ้านสูง และมักจะทำหน้าที่เป็นผู้นำในหมู่บ้านโดยไม่ตั้งใจในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งมีความสำคัญมากในการพัฒนาชนบท (Kim, Lee - Tae. 1973 : 192 - 194)

ในกรณีทางประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจะมีผู้นำหมู่บ้านที่ได้รับการคัดเลือกจากชาวบ้านโดยตรง หรือผู้นำหมู่บ้านแบบไม่เป็นทางการส่วนใหญ่สองคนคือ ผู้นำชายและผู้นำสตรี และผู้นำหมู่บ้านเหล่านี้ได้ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการวางแผนและปฏิบัติโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่าง ๆ และในการปลูกฝังจริยธรรมการทำงาน

ให้แก่ชาวบ้านโดยไม่รับเงินเดือนหรือสิ่งตอบแทนอื่นใดทั้งสิ้น แต่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินการบริหารงานและศีลธรรมทบทวนประการจากราชการทุกระดับของรัฐ และองค์การตัวแทนต่าง ๆ (Korsan Overseas Information Service.

1977 : 44) จึงถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ทำให้เขมามีส่วนสามารถประสบความสำเร็จได้โดยเสียสละตัวเองทั้งกายและใจเพื่อการพัฒนาหมู่บ้านเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตามพวกผู้นำเหล่านี้มักจะไปรับการฝึกอบรมที่สถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมามีเป็นเวลา 1 - 2 สัปดาห์ (หนึ่งสัปดาห์สำหรับผู้นำสตรีและสองสัปดาห์สำหรับผู้นำชาย) เพื่อให้ท่านพบปะสำคัญดังกล่าวในฐานะเป็นตัวแทนของการพัฒนา (Development Agent) หรือตัวแทนของการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านต่อไป (Ministry of Home Affairs. 1976 : 278 - 281)

2. บทบาทของความเป็นผู้นำสุดยอดทางการเมือง (Top Political Leadership Commitment)

ในปัจจุบันมักจะเชื่อกันว่าการพัฒนาชนบทควรจะมาจากการของ "การพัฒนาแบบล่างไปบน (Bottom - up Development)" ซึ่งหมายถึงการริเริ่มและการเข้าร่วมของประชาชนในการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทตามหลักการทั่วไปของการพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน (Agua. 1981 : 422 - 423) แต่ภายใต้สภาพการณ์ทางสังคมชนบทของประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียส่วนใหญ่แล้ว เนื่องจากประชาชนชนบทของประเทศกำลังพัฒนากังวลว่าส่วนใหญ่ไม่มีความกระตือรือร้นในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผูกพันกับจารีตประเพณีดั้งเดิม ไม่มีความเชื่อมั่นในอนาคตของตัวเอง อาศัยแต่โชคกลาง มีความเชื่อในอำนาจของพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายตลอดจนไม่มีการไตร่ตรองในความรู้สึกรับผิดชอบอย่างเพียงพอ (Arthur. 1964 : 13 - 18) มันคงยากที่จะอาศัย

แต่การริเริ่มของประชาชนชนบทเพียงฝ่ายเดียวอย่างฉับพลัน ๆ ในการดำเนินการพัฒนาชนบท จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้รัฐบาลทบทวนบทบาทสำคัญในทางที่ชักชวนประชาชนให้เข้าร่วมในโครงการพัฒนาชนบทด้วยความสมัครใจ ในช่วงแรก ๆ ของการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทโดยอาศัยเครื่องกลไกทางการบริหารของรัฐบาลที่สูงกว่าระดับรัฐมนตรี หรืออธิบดีกรม เพื่อสร้างหลักขั้นมูลฐาน สำหรับใช้หลักการของ "การพัฒนาแบบล่างไปสูบน" ในช่วงต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพตามหลักการของการพัฒนาชนบทแบบผสมผสานดังกล่าว (Korean Overseas Information Service. 1977 : 67 - 68)

สำหรับกรณีของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้น เนื่องจากประชาชนชนบทมีลักษณะเช่นเดียวกันกับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย และปัญหาทั่วไปในการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทเท่าที่ผ่านมาคือปัญหาของการขาดประสานงานระหว่างหน่วยงานระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วยกัน ดังนั้นทางทำเนียบประธานาธิบดีจึงยึดแนวทางยึดมั่นเป็นนโยบายหลักในการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศและดำเนินการตามแนวทางโดยตรง โดยอาศัยสายงานรับผิดชอบตั้งแต่ประธานาธิบดีจนถึงรัฐมนตรี ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ และกำนันตำบลด้วย ทั้งนี้ก็โดยอาศัยความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนชนบทเป็นหลักในการตัดสินใจสุดท้ายของผู้นำสุดยอดทางการเมืองตามขั้นตอนของระบอบประชาธิปไตยโดยประธานาธิบดีตระเวนเยี่ยมหมู่บ้านในชนบทบ่อยครั้งเพื่อวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ของชาวบ้านโดยตรงและให้กำลังใจแก่ชาวบ้านในการดำเนินโครงการตามแนวทางและเชิญผู้นำตามมาช่วยตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จมาให้เล่าประสบการณ์ของเขาพร้อมกับความคิดเห็นส่วนตัวในการดำเนินการตามแนวทางให้บุคคลระดับสูง เช่น คณะรัฐมนตรีและคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจประจำเดือน (Monthly Economic Review Session) ซึ่งประธานาธิบดีเป็นประธานการประชุมทุกเดือน ๆ ละสองคน (Kim, Il - Chul. 1982 : 16 - 17)

การสนับสนุนและคำมั่นสัญญาของผู้นำสุดขั้วทางการเมืองที่ดำเนินการ
 แคมเปญอิลดุนกง โดยยึดเป็นนโยบายหลักในการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศต่าง ๆ
 ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลอย่างมากมาในการพัฒนาชนบท กล่าวคือ เมื่อผู้นำสุดขั้ว
 ทางการเมืองให้การสนับสนุนอุดมการณ์แคมเปญอิลดุนกงอย่างเต็มที่แล้ว ก็ได้ก่อให้เกิด
 การประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการแคมเปญอิลดุนกงโดยตลอด
 ทำให้ชนชั้นนำทางสังคมให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการดำเนินการแคมเปญอิลดุนกง
 และก่อให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ที่ดีในสังคมชนบทและการเปลี่ยนแปลงใน
 โครงสร้างทางการบริหาร (Whang, In - Joung. 1981b : 617 - 618)
 ตลอดจนสามารถดำเนินการแคมเปญอิลดุนกงมาได้เป็นเวลาช้านานกว่า 10 ปี
 อย่างมีความต่อเนื่องกันโดยตลอดจนทุกวันนี้ โดยทางรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการแคมเปญอิลดุนกง
 เองในช่วงแรก 10 ปี และทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยงโดยทุกหน่วยงานตั้งแต่ทำเนียบ
 ประธานาธิบดีจนถึงข้าราชการท้องถิ่นคอยให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการดำเนินงาน
 แคมเปญอิลดุนกง หลังจากโอนโครงการนี้ให้ศูนย์อำนวยการกลางแคมเปญอิล ซึ่งเป็นองค์การ
 เอกชน ดำเนินการต่อไปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 (Kim, Il - Chul. 1982 : 13)

3. บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น (Role of Local Government Officials)

ข้าราชการของรัฐบาลได้ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการริเริ่ม
 แคมเปญอิลดุนกงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ข้าราชการท้องถิ่นทำงานร่วมกับชาวบ้าน
 ในระดับภาคสนามทั้งกลางวันและกลางคืนในการวางแผนและปฏิบัติโครงการพัฒนาหมู่บ้าน
 ในระยะเริ่มแรกของแคมเปญอิลดุนกง ข้าราชการท้องถิ่นดังกล่าวใช้เวลา 3 - 4 วัน
 ต่อสัปดาห์หนึ่งในภาคสนาม (Kim, Il - Chul. 1982 : 17) ความจริงตาม
 ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแล้ว รัฐบาลท้องถิ่นในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเพียงแค่เป็น

เครื่องมือของรัฐบาลกลางในการควบคุมทรัพยากรท้องถิ่นเท่านั้น ดังนั้นการบริการสนับสนุนการพัฒนาชนบทของข้าราชการท้องถิ่น หรือการสนองตอบต่อความต้องการทางการพัฒนาของชุมชนชนบทจึงรู้สึกเป็นแนวความคิดใหม่สำหรับทั้งข้าราชการและชาวบ้าน (Whang, In - Joung. 1981b : 621)

การที่ท่ามพบาตสำคัญของรัฐบาลท้องถิ่นในการพัฒนาชนบทดังกล่าวอย่างราบรื่นนั้นขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลท้องถิ่นกับชาวบ้าน แต่ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาทัศนคติของข้าราชการที่มีต่อชาวชนบทมักจะยึดถืออำนาจนิยมและชาวชนบทมักจะคิดว่าพวกข้าราชการเป็นผู้ที่ไ้ประชาชนเป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งช่องว่างทางความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการกับชาวบ้านดังกล่าว ก่อให้เกิดการขาดความเชื่อถือระหว่างรัฐบาลกับประชาชน ซึ่งเป็นอุปสรรคหนักในการดำเนินโครงการพัฒนาต่าง ๆ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงทางความเข้าใจต่อการอาศัยซึ่งกันและกันและการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติต่อความร่วมมือที่เกิดขึ้นในระหว่างการค้าเนินการแถมอาชีพลุนคงด้วยความพยายามอันเหนียวแน่นของฝ่ายรัฐบาลจึงเป็น เครื่องมือสำคัญตัวหนึ่งของการพัฒนาในระบบของการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาลท้องถิ่น (Whang, In - Joung. 1981b : 621 - 622)

บทบาทที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลท้องถิ่นในการพัฒนาชนบทคือการกำหนดความต้องการของชาวชนบทและการให้บริการสนับสนุนช่วยเหลือทรัพยากรต่าง ๆ เช่น ทางการเงิน ทางเทคโนโลยี ทางวัตถุ ทางองค์การ และสถาบัน เป็นต้น แก่ชาวชนบทในทางที่ถูกต้องและให้ทันเวลาโดยใช้อย่างหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สหกรณ์การเกษตร สำนักงานส่งเสริมการเกษตรและหน่วยงานอื่น ๆ ในกรณีของแถมอาชีพลุนคง ผู้บริหารระดับอำเภอได้ท่ามพบาตสำคัญดังกล่าวโดยร่วมมือกับข้าราชการตำบล ดังนั้นข้าราชการตำบลจึงไปเยี่ยมพบปะกับชาวบ้านบ่อย ๆ เพื่อกำหนดปัญหาให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน และคอยให้บริการสนับสนุนและช่วยเหลือที่เหมาะสมให้ทันเวลา (Whang, In - Joung. 1981b : 621 - 623)

4. บทบาทของชาวบ้าน

เนื่องจากตามประเพณีดั้งเดิมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีแล้ว สังคมชนบทเป็นสังคมศักดินาและสังคมแบบครอบครัว (Family - oriented Society) ที่เชื้อชาติ และโคเคียว เช่นเดียวกับสังคมชนบทของประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียจึงมีความร่วมมือที่ดีเฉพาะในงานครอบครัว เช่น งานสมรส งานศพ หรืองานทางสังคมอื่น ๆ เท่านั้น แต่ยังคงความร่วมมืออย่างมีเหตุผล ในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (Lee, Chong - Yeong. 1976 : 3) ดังนั้น ในสภาพการณ์อันสืบเนื่องมาแต่โบราณเช่นนี้จึงทำให้จำเป็นต้องมีแรงกระตุ้น ระดมชาติที่สามารถปลุกฝัง ทักษะคิดและคำนึงที่ดีหรือจริยธรรมการทำงานใหม่ให้แก่ ประชาชนชาวชนบท เพื่อให้เขามีความเชื่อมั่นต่ออนาคตว่า "เราก็อยู่ดีกินดีได้ ถ้าเราขยันทำงานและร่วมมือกันดี" และมีจิตใจพึ่งตนเองโดยบุกเบิกแสวงหาผลประโยชน์ จากธรรมชาติแทนที่จะอาศัยแคชะตากรรมของตัวเอง (Kim, Yoo - Hyuk, 1980 : 8 - 9)

แฮมมิลตันคองอันเป็นโครงการพัฒนาชนบทที่มุ่งการพัฒนาจริยธรรม การทำงานของประชาชนชนบทให้มีจิตใจช่วยตัวเอง ความขยันหมั่นเพียร และ ความร่วมมือในการดำเนินงานแฮมมิลตันคองตั้งแต่แรกโดยดำเนินโครงการเชิงปฏิบัติการ เช่น การตัดถนนภายในหมู่บ้าน การสร้างอุปกรณ์น้ำประปา และการสร้างอุปกรณ์ ชลประทานแบบง่าย เป็นต้น ทำให้ชาวบ้านรู้จักความสำคัญและความจำเป็นของ ความร่วมมือในการดำเนินการพัฒนาชนบทอย่างรวดเร็ว ชาวบ้านจึงให้ความร่วมมือ กันอย่างจริงจังมากขึ้นในการดำเนินการแฮมมิลตันคองขั้นต่อไป ในที่สุดโดยทอดทิ้ง ประเพณีดั้งเดิมที่มีมาแต่โบราณดั่งกล่าวแล้วถือว่างานส่วนรวมภายในหมู่บ้านเป็นงาน ของตัวเอง และมีความสำคัญมากกว่างานส่วนตัว จนทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านอื่น ๆ ทุกหมู่บ้านเข้าร่วมในการดำเนินการแฮมมิลตันคองด้วยความสมัครใจของชาวบ้านเอง และวางแผนการพัฒนาชนบทขั้นสุดท้ายจากชาวบ้านเอง ตามความต้องการของชาวบ้าน และความจำเป็นของสภาพแวดล้อมของแต่ละหมู่บ้านอย่างรวดเร็วโดยอัตโนมัติ

5. บทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมมิล (Role of Women Leaders Association)

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วมักจะยอมรับกันว่าประเทศไทยกำลังพัฒนาให้ทันสมัย ฐานะและบทบาทของสตรีจึงมีส่วนสำคัญในสังคมนั้น แต่ตามประเพณีดั้งเดิมของสังคมเกาหลีแล้วบทบาทของสตรีในสังคมอยู่ในขอบเขตจำกัด โดยถูกห้ามเข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมและสาธารณะ และแม้แต่ในครอบครัวก็ไม่มีอำนาจตัดสินใจแม้แต่เล็กน้อย โดยมีความเชื่อว่า "ถ้าครอบครัวใดมีไก่ตัวเมียร้อง ครอบครัวนั้นจะพังพินาศ" แต่กระนั้นก็ตามก็พยายามจะหาบทบาทในสังคมโดยจัดตั้งสโมสรสตรี (Women's Club) ในหมู่บ้านหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เพื่อให้สอนภาษาเกาหลีให้แก่สตรีที่มีอายุมากกว่า 18 ปี ซึ่งพลากโอกาสที่จะเรียนภาษาเกาหลี เนื่องจากนโยบายกีดกันวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นในสมัยอาณานิคมของญี่ปุ่นระหว่างปี ค.ศ. 1910 - 1945 นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทุกสตรีของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเริ่มมีบทบาทในสังคมมากขึ้น โดยเข้าสมัครในองค์กรต่าง ๆ เช่น สโมสรแม่บ้าน (Mother's Club) เป็นต้น แต่ในช่วงเวลาของทศวรรษที่ ค.ศ. 1970 ทางรัฐบาลได้พยายามที่จะผสมผสานกลุ่มของสตรีต่าง ๆ ให้เข้าอยู่ในสมาคมสตรีแซมมิล (Saemmil Women's Association) ซึ่งมีอยู่ในเมืองและชนบท และเพิ่มจำนวนสมาคมจาก 9,472 แห่งของปี ค.ศ. 1971 เป็น 84,693 แห่งของปี ค.ศ. 1980 ในทั่วประเทศ ในปัจจุบันแต่ละสมาคมส่วนใหญ่มีกิจกรรมต่าง ๆ ทั่วประเทศได้แก่ การให้การศึกษาด้านสังคม การอบรมற்பภัย การวางแผนครอบครัว การพัฒนาสิ่งแวดล้อม และการเพิ่มรายได้ (Whang, In - Joung. 1981a : 103 - 106)

เพื่อส่งเสริมการเข้าร่วมสตรีในแซมมิลจนคงให้มากขึ้น ทางรัฐบาลได้เปิดหลักสูตรของการฝึกอบรมผู้นำสตรีในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมมิลตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 เนื่องจากมีการเรียกร้องจากผู้นำแซมมิลว่าต้องให้ผู้นำสตรีรับการฝึกอบรมด้วย ความจริงในช่วงเริ่มแรกของแซมมิลจนคงพวกสตรีในชนบทที่มีความตื่นตัวและความกระตือรือร้นมากกว่าชาย อย่างที่นักเขียนคนหนึ่งกล่าวว่า

"พวกแม่บ้านชนบทเห็นจะรู้สาเหตุแท้จริงของความยากจนของครอบครัวดีกว่าพวกสามี เขาว่าความยากจนนั้นมาจากความขี้เกียจและการติดสุราของสามีผู้ซึ่งเคยกล่าวโทษ แต่ว่าเขายากจนเพราะนโยบายของรัฐบาลไม่ดี หรือบรรพบุรุษของตัวเองไม่ดี" สมาชิกของสมาคมสตรีแฮมมิลโครีเริ่มการรณรงค์ให้สามีเขาเข้าร่วมในแฮมมิลคูนคอง โดยให้เลิกการเล่นอบายมุขทุกชนิด เช่น การเล่นพนันในนอกฤดูกาลทำเกษตรและการดื่มสุรา เป็นต้น โดยเผอิติไฟในหมู่บ้านและให้ภรรยาเขาเฝ้าภายในหมู่บ้าน ซึ่งทำให้การเล่นอบายมุขต่าง ๆ ดังกล่าวลดน้อยลงอย่างมาก ในการดำเนินการแฮมมิลคูนคอง (Park, Jin - Hwan. 1980 : 13 - 14)

นอกจากการดำเนินการรณรงค์ดังกล่าวแล้ว ทางสมาคมสตรีแฮมมิลคูนคอง ยังมีอีกหลายโครงการที่ดำเนินการโดยสอดคล้องกับแนวความคิดของแฮมมิลคูนคอง ซึ่งสามารถสรุปโครงการสำคัญ ๆ ได้ดังนี้ (Whang, In - Joung. 1981a : 107 : 109)

5.1 โครงการ ออมข้าวสาร แนวความคิดของโครงการนี้คือ ให้แม่บ้านทุกคน ตักข้าวสารหนึ่งช้อนจากข้าวสารสำหรับทุกมื้อตามปกติก่อนหุงอาหารมาออมในโถงต่างหาก และพอออมครบเดือนแล้วนำไปขายและนำเงินสุมมาเข้าบัญชีส่วนรวมของสมาชิกสมาคมสตรีแฮมมิลคูนคองในธนาคารสหกรณ์การเกษตร โครงการนี้กลายเป็นแหล่งเงินทุนสำคัญในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่อไป

5.2 ธนาคารแม่บ้าน (Mother's Bank) ธนาคารแม่บ้านนี้จัดตั้งขึ้นในลักษณะคัดแปลงของโครงการออมข้าวสารดังกล่าว สมาชิกแต่ละคนนำเงินที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ค่าแรงจากการดำเนินงานส่วนรวม และเงินที่ได้จากการรวบรวมของเกาเขน ขวดเปล่า กระดาษเกา และอื่น ๆ มาขายเป็นต้น มาฝากในธนาคารนี้

5.3 ร้านสหกรณ์ประจำหมู่บ้าน (Village Co-op Store) สมาชิกสมาคมสตรีแฮมมิลคูนคองซื้อสินค้าประจำชีวิตจากเมืองในราคาขายส่งมาวางขายให้แก่ชาวบ้านในราคาถูกโดยคิดกำไรน้อย

5.4 โครงการห้องครัวส่วนรวม (Village Kitchen Project)

โครงการนี้จัดทำขึ้นโดยสมาคมสตรีแซมอาอิลเพื่อประหยัดเวลาของการหุงข้าว โดยเฉพาะในฤดูกาลทำงานโดยหุงข้าวร่วมกันในห้องครัวส่วนรวมที่จัดตั้งขึ้นภายในหมู่บ้าน

5.5 โครงการสถานเลี้ยงเด็กในกลางวัน (Daycare Center Project)

โครงการนี้เป็นโครงการหนึ่งของสมาคมสตรีแซมอาอิลที่ดำเนินการในแต่ละหมู่บ้านเพื่อเลี้ยงดูเด็กในช่วงฤดูกาลทำงาน ซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองแทบจะไม่มีเวลาที่จะเลี้ยงดูลูกเองในกลางวัน

6. บทบาทของสื่อมวลชน (Role of Mass - media)

ในการดำเนินการแซมอาอิลลุนดง ให้เป็นขบวนการระดับชาติในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้น พวกสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และวารสารฉบับต่าง ๆ ได้ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเผยแพร่แซมอาอิลลุนดงเข้าไปในประชาชนทุกคนทุกระดับ ซึ่งทำให้ประชาชนทั้งประเทศมีความเข้าใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการดำเนินการแซมอาอิลลุนดงด้วยความสมัครใจ (Kim, Il - Chul. 1982 : 19)

โทรทัศน์ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 3 สถานี และมีเครื่องโทรทัศน์มากกว่า 6 ล้านเครื่องจากครอบครัวยุติงหมด 7 ล้านครัวเรือน ตามตัวเลขสถิติปี ค.ศ. 1979 รู้สึกใช้ประโยชน์มากที่สุด โดยเสนอข่าวเกี่ยวกับแซมอาอิลลุนดง บทความเกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน และการอภิปรายเรื่องเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ และแนวทางการแก้ปัญหา ดังกล่าวในการดำเนินการแซมอาอิลลุนดงทุกคืน

วิทยุก็เป็นระบบสื่อสารที่ใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวางในการดำเนินการแซมอาอิลลุนดง - โดยเสนอข่าวเกี่ยวกับเกษตรกรรม เพลงแซมอาอิล และบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ในยามเช้า โดยใช้สถานีวิทยุที่มีอยู่ทั้งหมด 54 สถานีทั่วประเทศ นอกจากนั้น

ยังมีเครื่องลำโพงขยายเสียงติดตั้งในศูนย์กลางของแต่ละหมู่บ้าน เพื่อใช้ในการถ่ายทอดรายการวิทยุที่จำเป็น และใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกอบรมประสานงานกับเพื่อนบ้านหรือการถ่ายทอดความรู้ทางเทคนิค ในการทำเกษตรกรรมตามวาระต่าง ๆ อีกด้วย

ทางทำเนียบประธานาธิบดี กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงวัฒนธรรม และข่าวสารร่วมกันผลิตภาพยนตร์และภาพนิ่งทุกประเภทเพื่อนำไปใช้สถานีการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์ และโรงภาพยนตร์ ภาพยนตร์และภาพนิ่งดังกล่าวส่วนใหญ่มีลักษณะของการเสนอข่าวเกี่ยวกับชมอาทิตย์นุ่ง ความรู้ทางเทคนิคในการทำเกษตรกรรม และสารคดีเกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านที่เค็น เป็นต้น เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทางจิตใจของประชาชน

นอกจากนั้นแล้วยังมีอีกระบบคือห้องสมุดขนาดเล็ก (Mini - Library System) ในเกือบทุกหมู่บ้าน เพื่อให้ชาวบ้านเคยชินกับการอ่านหนังสือในชีวิตประจำวันและให้เป็นแหล่งความรู้ของชาวบ้าน ซึ่งได้กำหนดบทบาทสำคัญเช่นกัน ในการพัฒนาหมู่บ้าน ในหมู่บ้านบางแห่ง (Cheong, Ji - Woong.

1981 : 545 - 546)

7. วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท (Integrated Objectives of Rural Development)

วัตถุประสงค์สำคัญของชมอาทิตย์นุ่งมี 3 ประการด้วยกันได้แก่
(ก) เพื่อทำการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของประชาชนชนบทให้เป็นค่านิยมเชิงการพัฒนา (Developmental Values) อย่างเช่น ความขยันหมั่นเพียร ความร่วมมือและการช่วยตัวเอง (ข) เพื่อทำการเปลี่ยนแปลงในองค์การทางชุมชนให้มีการเข้าร่วมของชาวบ้านในการดำเนินการชมอาทิตย์นุ่งอย่างจริงจังมากขึ้น และพัฒนาความเป็นผู้นำในระดับหมู่บ้านและ (ค) เพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน

ของสังคมชนบทและเศรษฐกิจของหมู่บ้านให้ดีขึ้นโดยกำหนดโครงการเช่ามาอีลูนกง ซึ่งวัตถุประสงค์ทั้งสามประการดังกล่าวผสมผสานเข้ากันอย่างดีในระบบเช่ามาอีลูนกง (Whang, In - Joung. 1981a : 244 - 245)

ในประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่ไม่ค่อยให้ความสำคัญแก่ทัศนคติ และค่านิยมภายในของประชาชนชนบทในการกำหนดแนวทางการพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน เขากล่าวถึงว่า การขาดแรงกระตุ้นของประชาชนชนบท ทัศนคติที่ไม่ดีของประชาชนชนบทและพฤติกรรมทางองค์การ เช่น นิสัยที่อาศัยแต่ผู้อื่น การขาดความร่วมมือ และความไม่ผู้นำที่อ่อนแอ เป็นต้น เป็นวัฒนธรรมย่อย (Subculture) ที่มีมาก่อนในชุมชนหมู่บ้านและไม่สามารถแก้ไขได้ (Haque. 1975 : 5 - 11) นอกจากนั้นแล้วประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ดังกล่าวยังมีแนวโน้มที่วางโครงการพัฒนาอย่างกว้างขวางโดยปราศจากการพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงในประชาชนและองค์การ ภัยให้เหตุผลถึงกล่าววัตถุประสงค์ทั้งสามประการของเช่ามาอีลูนกงที่มุ่งการเปลี่ยนแปลงในส่วนบุคคล องค์การและสภาพแวดล้อมจึงถือว่าผสมผสานเข้ากันอย่างดีในพุทธวิธี ทั้งหมดของการพัฒนาชนบทในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

8. การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ (Successful Land Reform)

พวกนักเศรษฐศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาทั้งหลายพากันยอมรับว่า การปฏิรูปที่ดินเป็นเงื่อนไขจำเป็นในการพัฒนาชนบท เพราะชาวชนบทมีความคิดจิตใจต่อการครองที่ดินของตัวเองอย่างสูงยิ่ง และเมื่อชาวชนบทถูกบีบบังคับแบ่งที่ดินเอาไปหรือมีที่ดินล้นจนขายไม่ได้ก็ก่อให้เกิดหนี้สินที่ไต่ส่งมาากขึ้นทุกปีแล้ว นอกจากทำให้มีความเสียหายในความเป็นอยู่ที่ดินก็ทางวัตถุแล้ว ก็ยังทำให้ความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาชีวิตตัวเองและครอบครัวหมดหายไปอย่างถาวร ส่วนการปฏิรูปที่ดินนั้นทำได้ในลักษณะหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น การโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้เช่าที่ดินซึ่งเคยไร้ที่ดินนั้นอยู่แล้ว (เช่นในประเทศคิวบา เอธิโอเปีย ญี่ปุ่น และไต้หวัน)

การโอนที่ดินจากเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่ให้แก่คนที่ครอบครองที่ดินน้อย (เช่นในประเทศ
เม็กซิโก) การจัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ (เช่นในประเทศเคนยา)
และการปรับปรุงที่ดินทั้งของเอกชนและของรัฐบาลใหม่ในลักษณะของรูปสหกรณ์
การเกษตร (เช่นในประเทศจีน และทันซาเนีย) เป็นต้น (Todaro,
1977 : 226 - 228)

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้ทำการปฏิรูปที่ดินมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950
โดยทางรัฐบาลจัดซื้อที่ดินส่วนเกินกว่า 3 ha จากชาวนาขนาดใหญ่มาขึ้นส่วนให้
แก่ผู้เช่าที่ดินที่เคยใช้ที่ดินนั้นในการทำไร่หรือชาวนาที่ไม่มีที่ดิน และชาวนา
ขนาดเล็กที่มีครองที่ดินไม่เพียงพอทั้ง ๆ ที่มีความสามารถและความตั้งใจที่จะทำ
เกษตรกรรม ความจริงการปฏิรูปที่ดินดังกล่าวตามเดิมกำหนดให้เสร็จสิ้นเรียบร้อย
ภายในปี ค.ศ. 1954 แต่เนื่องจากมีปัญหาทางการเงินของรัฐบาลที่เกิดขึ้นจาก
ภาวะสงครามเกาหลี จึงสำเร็จลงได้ในปี ค.ศ. 1964 (Lee, Sang-wooc.
1980 : 331 - 335)

ความสำเร็จของการดำเนินการปฏิรูปที่ดินดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
สำคัญในก้นทั้งเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนชนบทหลายประการ กล่าวคือ การปฏิรูป
ที่ดินได้ก่อให้เกิดความเสมอภาคทางการครองกรรมสิทธิ์ที่ดินในชุมชนชนบท และ
ความเสมอภาคทางชนชั้นระหว่างครอบครัวในชุมชนชนบท ซึ่งการเปลี่ยนแปลง
ดังกล่าวเหล่านี้ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างชาวบ้านด้วยกันเป็นอย่างดีใน
การดำเนินการรวมอาชีพ (Whang, In - Joung. 1981b : 625 - 627)

9. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 (Industrial Development in the 1960's)

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้ประสบความสำเร็จในการดำเนินแผนการ
พัฒนาเศรษฐกิจทั้งฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 (ปีค.ศ. 1962 - 1971) ซึ่งก่อให้เกิด

ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว โดยอัตราการความเติบโตทาง
การผลิต ประชาชาติทั้งหมดเกือบร้อยละ 9.5 ต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลที่
มาจากการเร่งรัดกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เพิ่มจากร้อยละ 16.4 ของ
การผลิตประชาชาติทั้งหมดในปี ค.ศ. 1962 มาเป็นร้อยละ 22.4 ในปีค.ศ.
1971 การพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ดังกล่าวนี้นำให้ทาง
รัฐบาลกลางเกิดความจำเป็นที่จะต้องริบคำใบ้ในการพัฒนาชนบท เพื่อลดช่องว่าง
ระหว่างเมืองกับชนบทอันได้เกิดขึ้นจากการพัฒนาอุตสาหกรรมในเมืองอย่างรวดเร็ว
ในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ในการดำเนินการตามข้อสรุป
ในทศวรรษที่ ค.ศ. 1970 การพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
ดังกล่าวนำให้สามารถลงทุนได้อย่างเต็มที่ ในส่วนชนบทโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
ด้านการดำเนินการวิจัยทางการเกษตรและการพัฒนานวัตกรรมทางเทคนิคใหม่ ๆ
และทำให้ทางรัฐบาลสามารถดำเนินนโยบายราคาข้าวสารสูง ซึ่งกระตุ้นให้
ชาวเกษตรกรผลิตข้าวสารมากขึ้นได้ (Whang, In - Joung.
1981a : 252 - 254; Kim, Il - chul. 1982 : 13 - 14)

10. ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน (Massive Education Drive)

ในระหว่างกระบวนการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่เกิดขึ้นหลังสงครามโลก
ครั้งที่สอง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอื่นใดที่กว้างขวางและลึกซึ้งมากกว่าความกระตือรือร้น
ทางการศึกษาของมวลชนในสังคมเกาหลี ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญสอง
ประการคือ เหตุผลทางประเพณีวัฒนธรรมและเหตุผลทางขบวนการชาตินิยม
(Nationalist Movement) ที่เกิดขึ้นในระหว่างการต่อสู้กับประเทศญี่ปุ่นใน
สมัยอาณานิคม (Lee, Hahn - Been. 1968 : 51 - 52) กล่าวคือ

ตามประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมแล้ว โอกาสทางการศึกษานั้นมีขอบเขตจำกัดอยู่ที่เฉพาะชนชั้นขุนนางเท่านั้น และในสมัยอาณานิคมของประเทศญี่ปุ่น ระหว่างปี ค.ศ. 1910 - 1945 ทางประเทศญี่ปุ่นปกครองประเทศเกาหลีอย่างกับทาสของเขาเองโดยไม่ยอมให้ชาวเกาหลีใช้ชื่อเป็นภาษาเกาหลี ใช้ภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันและไม่ยอมให้ชาวเกาหลีมีโอกาสดูหนังสือเลย ซึ่งทำให้เกิดชาตินิยมอย่างรุนแรงในหมู่ชาวเกาหลีด้วยกันในระหว่างการต่อสู้เพื่อไต่เอกราชจากประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นเมื่อนำแนวความคิดของความสัมพันธ์ทางการศึกษาเข้ามาใช้ในระบบการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีหลังสงครามโลกครั้งที่สอง พ่อแม่ผู้ปกครองทั้งหลายจึงพยายามส่งลูกหลานของตนเข้าโรงเรียน ถึงแม้ว่าตัวเองอยู่ในสภาพอดอยากมากเท่าไรก็ตามดังที่แสดงไว้ในตาราง 12 ประชากรโรงเรียนเพิ่มจำนวนอย่างกระตือรือร้นจากล้าน 5 แสนคนในปี ค.ศ. 1945 เป็น 8 ล้านคนในปี ค.ศ. 1970 และอัตราส่วนของประชากรโรงเรียนที่มีต่อประชากรทั้งหมดที่เพิ่มจาก 9% ถึง 26% ในช่วงเวลาเช่นเดียวกัน (Whang, In - Joung. 1981b : 627 - 628)

ตาราง 12 จำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียน

(หน่วย : 1 พันคน)

โรงเรียน	1945	1955	1965	1970	1975	1979
ประถมศึกษา	1,382	2,959	4,941	5,749	5,599	5,640
มัธยมศึกษา	85	748	1,276	2,060	3,369	4,094
อุดมศึกษา	8	87	135	177	236	512
ประชากรโรงเรียน ทั้งหมด (A)	1,475	3,794	6,352	7,986	9,204	10,256
ประชากรทั้งหมด (B)	16,000	21,500	28,700	30,900	34,700	37,600
(A)/(B)%	9	18	22.1	25.9	26.5	27.5

ที่มา : Whang, In - Joung. "Transferability of Saemaul Undong for Rural Development in Other Developing Countries" in Toward a New Community Life, Seoul, SWU. 1981, p. 628

การพัฒนาในระบบการศึกษาและการเพิ่มจำนวนผู้รู้หนังสือในสังคมชนบท
ดังกล่าวเป็นมูลทางแรงกระตุ้นที่ทำให้ชาวชนบทได้เข้าร่วมในกระบวนการตัดสินใจ
ของการพัฒนาชนบท เพราะว่าการกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนมีความสำคัญ
มากในการทำให้สะดวกในการติดต่อระหว่างข้าราชการท้องถิ่นกับชาวชนบทและใน
การเผยแพร่นวัตกรรมทางเทคนิคต่าง ๆ ในสังคมชนบท ดังนั้นการกระตือรือร้น

ทางการศึกษาของชาวชนบทจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญขององค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้
 แชนมาอีลูนกงประสบความสำเร็จในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (Whang, In -
 Joung. 1981b : 629)

11. ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน (Cultural Background of people)

สังคมชนบทของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เช่นเดียวกับสังคม
 ชนบทของประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียเป็นสังคมศักดินาและสังคมแบบครอบครัว
 (Family - oriented Society) ที่เชื่องช้าและโคดเกี่ยวจึงมีความร่วมมือที่ดี
 ในงานครอบครัว เช่น งานสมรส งานศพ หรืองานทางสังคมอื่น ๆ แต่ยังขาด
 การฝึกอบรมให้มีความร่วมมืออย่างมีเหตุผลในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (Lee,
 Chong - Yeong. 1976 : 3) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ประชาชนเกาหลี
 กัดัวมากที่สุดคืออนาคต ชุมชนชาติ และชะตากรรม เนื่องจากไม่มีหลักประกัน
 อนาคต ถือว่าชุมชนชาติเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งบุกเบิกไม่ได้ และทุกคนอาศัยแต่
 ชะตากรรมของตัวเองโดยไม่ยอมพัฒนาตัวเอง (Kim, Yoo - Hyuk,
 1980 : 8 - 9) แต่กระนั้นก็ตาม มีชนบทชนนิยมประเพณีและนิสัยใจคอของ
 ประชาชนบางประการที่แสดงถึงความเป็นไปไ้ของการพัฒนาคนในการพัฒนาชนบท
 ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้คือ

11.1 ประเพณีทางความร่วมมือ

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเช่นเดียวกับประเทศไทย เคยมี
 ประเพณีอันงดงามในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ อย่างเช่น ประเพณีการลงแขก
 (พม่าสี) การแลกกันใช้เครื่องมือทางเกษตรกรรม การแชร์ (เชค) ชนิดต่าง ๆ
 เช่น การแชร์เพื่อมิตรภาพ (ชินมกเค) การแชร์งานแต่งงาน (ฮนเค) การแชร์
 งานศพ (ซังเค) เป็นต้น กล่าวคือเมื่อถึงฤดูกาลทำนา ชาวบ้านร่วมมือกันทำนา
 ทำไร่ที่ละบ้านทีละครอบครัวโดยใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ร่วมกันโดยไม่คิดค่า
 แรงงาน ค่าเช่าเครื่องมือและอุปกรณ์ใดทั้งสิ้น และเขาเล่นแชร์กันเพื่อเตรียมเงินก้อนใหญ่

สำหรับงานใหญ่ ๆ ของครอบครัว และเพื่อให้มีความสนิทสนมระหว่างชาวบ้านด้วยกัน
 ดังนั้นถึงแม้ว่าประเพณีอันงดงามดังกล่าวค่อย ๆ เลือนลงทุกทีจนสาบสูญหายไปทีหลัง
 บ้างก็ตาม เนื่องจากมีการมุ่งพัฒนาทางวัตถุตามลัทธิทุนนิยมหลังสงครามโลกครั้งที่สอง
 ก็ยอมส่อให้เห็นว่า เมื่อถึงโอกาสจำเป็นแล้วก็สามารถร้อยรื้อให้ร่วมมือกันอีกได้

11.22 ความพยายามที่จะยกฐานะตัวเองให้ดีขึ้น

ในประวัติศาสตร์อันยาวนาน 5,000 ปี ประชาชนเกาหลี
 เคยประสบกับความลำบากและความยากจนมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัย
 อาณาภิคมของประเทศญี่ปุ่นและสมัยสงครามเกาหลีนั้น ประชาชนชนบทส่วนใหญ่
 อาศัยแต่รากไม้และพืชชนิดต่าง ๆ เป็นอาหารหลักในการดำเนินชีวิต ดังนั้น
 ความปรารถนาขั้นมูลฐานของประชาชนชนบทจึงเป็นความอยากเป็นอยู่ที่ดีสักครั้ง โดย
 ใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อจะให้บรรลุถึงความต้องการดังกล่าว ตัวอย่างเช่น
 ประชาชนชนบทมีประเพณีที่ไหว้พระเจ้าโดยตักข้าวช้อนหนึ่ง โยนลงไปในนาก่อน
 ทานข้าวในการทานทุกครั้ง เพื่ออวยพรให้มีความอุดมสมบูรณ์ในปีนั้น และถึงแม้ว่า
 ประชาชนชนบทตัวเองอยู่ในสภาพที่อดอยากมากเพียงใดก็ตาม พ่อแม่ผู้ปกครองทุกคน
 ก็ได้พยายามจะส่งลูกหลานของตนให้เรียนหนังสือสูง ๆ โดยใช้ทุกวิถีทางเพื่อจะให้
 ลูกหลานอยู่ในสภาพความเป็นอยู่ที่ดีกว่าตัวเอง ซึ่งจะสังเกตได้จากตาราง 12
 ข้างบนนี้ว่าประชากรโรงเรียนเพิ่มจำนวนอย่างกระพริบตาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง
 จาก 1 ล้าน 5 แสนคนในปีค.ศ. 1945 เป็น 8 ล้านคนในปีค.ศ. 1970 และ
 อัตราส่วนของประชากรโรงเรียนที่มีต่อประชากรทั้งหมดเพิ่มจาก 9% ถึง 26%
 ในช่วงเวลาเช่นเดียวกัน (Whang, In - Joungh. 1981b : 627 - 628)
 เป็นต้น

เมื่อประชาชนชนบทมีความต้องการที่จะอยู่ดีกินดีสักครั้งแล้วก็ยอม
 ง่ายที่จะจุดไฟให้ไฟลุก ถ้าใช้วิธีการอย่างถูกต้อง ความจริงรัฐบาลของแต่ละสมัย
 เคยได้พยายามที่จะพัฒนาชนบทอย่างเช่น โครงการพัฒนาชุมชนหลังสงครามเกาหลี

และขบวนการบูรณะประเทศในปี ค.ศ. 1961 เป็นต้น เพื่อสนองตอบความต้องการ
ของประชาชนดังกล่าว แต่โครงการพัฒนาชนบทดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จ
เท่าที่ควร ก็เพราะวิธีการพัฒนาชนบทไม่ตรงเป้าหมายนั่นเอง (Ministry
of Home Affairs. 1980 : 36 - 51)

11.3 ความอดทนของประชาชน

ประชาชนเกาหลีเคยประสบกับความลำบากมาตลอดด้วยปัญหา
ทั้งภายในและภายนอกประเทศ ปัญหาภายในประเทศที่สำคัญคือ ประเทศสาธารณรัฐ
เกาหลีมีเนื้อที่แคบแต่มีจำนวนประชากรมากไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ และยังขาด
เทคโนโลยีทันสมัยอีกด้วย ส่วนปัญหาภายนอกประเทศก็คือประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
เคยได้รับการรุกรานจากต่างประเทศมากถึง 931 ครั้งในประวัติศาสตร์ 5,000 ปี
คือ สมัยโคโซซอน 11 ครั้ง สมัยสามก๊ก 143 ครั้ง สมัยโกเรียว 417 ครั้ง
และสมัยราชวงศ์ยี่ 360 ครั้ง (Ministry of Home Affairs. 1980a : 34)
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยอาณานิคมประเทศญี่ปุ่น (ปี ค.ศ. 1910 - 1945) และ
หลังสงครามเกาหลี (ปี ค.ศ. 1950 - 1953) นั้น ประชาชนเกาหลียังอยู่ใน
สภาพที่อึดอัดยากมาก ซึ่งเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิด
ขบวนการชาตินิยม (Nationalist Movement) ในหมู่ชาวเกาหลีด้วยกัน
(Lee, Hahn - Boon. 1968 : 51 - 52) และทำให้มีจิตใจอดทนอย่าง
เหนียวแน่นจนสามารถปกป้องและรักษาเอกราชมาโดยตลอดจนทุกวันนี้ (Ministry
of Home Affairs. 1980a : 34)

ในการดำเนินการพัฒนาชนบทนั้น ประชาชนควรจะต้องมีความอดทน เนื่องจาก
โครงการพัฒนาชนบทเป็นโครงการระยะยาวที่จะต้องใช้เวลานานจนกว่าจะให้บรรลุ
ถึงเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำหมู่บ้านนั้นต้องใช้ความอดทนมากกว่าเพื่อน
ชาวบ้านอีกหลายเท่า เพราะในฐานะเป็นผู้นำของชาวบ้านในการดำเนินโครงการ
พัฒนาหมู่บ้านมักจะประสบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อย่างมากมายตั้งแต่การไถ่เกลี่ย

ชาวบ้านให้ความร่วมมือการแก้ไขความขัดแย้งกับแนวความคิดดั้งเดิมของชาวบ้าน
ที่ยึดกันมาแต่โบราณ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งผลประโยชน์ส่วนตัว
ต่าง ๆ ในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้าน ดังนั้นจิตใจความอดทนของประชาชนที่มี
มานานในประวัติศาสตร์จึงกล่าวจึงถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สามารถดำเนินการ
แซมมาอีลูนดงมาได้อย่างต่อเนื่องกัน ทั้ง ๆ ที่ชาวบ้านมีความไม่พอใจบ้างด้วย
ความไม่เข้าใจบางอย่างในช่วงแรก ๆ ของการดำเนินการแซมมาอีลูนดง

12. สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ

(Competitive Situation Between North and South Korea)

ประเทศเกาหลีถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่ายคือ เกาหลีเหนือซึ่งปกครอง
โดยระบอบคอมมิวนิสต์ และเกาหลีใต้หรือสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งปกครองโดย
ระบอบประชาธิปไตยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากนั้นเป็นต้นมาทางเกาหลี
เหนือได้พยายามรุกรานเข้ามายังประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมาโดยตลอดตั้งแต่เคยมี
สงครามเกาหลีเกิดขึ้นในปีค.ศ. 1950 - 1953 จากการรุกรานของเกาหลีเหนือ

เมื่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอยู่ในสถานการณ์ของการคุกคามจาก
เกาหลีเหนือมาดังกล่าวนั้น ทางรัฐบาลของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็จำเป็นต้อง
ต้องกำหนดให้ผู้ชายทุกคนที่มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์มีหน้าที่ที่รับใช้เป็นการเกณฑ์
เป็นเวลา 3 ปี เพื่อปกป้องประเทศชาติ จากการรุกรานของเกาหลีเหนือ
พวกทหารเกณฑ์เหล่านี้ได้ประสบการอะไรต่ออะไรหลายอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อ
ชีวิตประจำวันในสังคมอาทิเช่นการฝึกอบรมอย่างดีในระเบียบวินัย มีการเปลี่ยนแปลง
ในพฤติกรรม พัฒนาก้าวความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักระบบบริหารกลุ่มเป้าหมาย
และเรียนรู้ความรู้ทางเทคนิคพื้นฐาน เช่นวิธีการก่อสร้างบ้านเรือน การตัดถนน
การสร้างสะพาน เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินโครงการแซมมาอีลูนดง
ต่าง ๆ ในการพัฒนาชนบท ดังนั้นความเป็นเอกภาพทางชาติและอุดมการณ์ที่ประชาชน
ทุกคนมีความเชื่อมั่นว่าการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาภาคชนบทเท่านั้น

เป็นเพียงทางเดียวที่สามารถปกป้องประเทศชาติจากการคุกคามของเกาหลีเหนือได้ ซึ่งทำให้ประชาชนมีความร่วมมือกันอย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นในการดำเนินการแซมฮิลลุนดง รูปแบบของการตัดสินใจโครงการพัฒนาหมู่บ้านอย่างกล้าหาญ วิธีการจัดตั้งองค์กรและสถาบันในการดำเนินการแซมฮิลลุนดงการเข้าร่วมในโครงการพัฒนาหมู่บ้านเป็นอย่างดี และวิธีดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดลอมต่าง ๆ จึงถือว่าเป็นอิทธิพลจากวัฒนธรรมย่อยของระบบทหารภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวไม่น้อย (Whang, In - Joung. 1981a : 251 - 252; Kim, IL - Chul. 1982 : 13)

13. การศึกษาทางสังคมแบบใหม่ (New Pattern of Social Education) ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมฮิลลุนดง

การฝึกอบรมโดยทั่วไปเท่าที่ผ่านมาไม่ว่าเป็นการฝึกอบรมแบบใดก็ตาม มักจะเข้าใจว่าการฝึกอบรมคือการที่ผู้มีความรู้สอนให้แก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ หรือผู้มีระดับการศึกษาสูงสอนให้แก่ผู้มีระดับการศึกษาต่ำ (Kim, Yoo - Hyuk. 1980 : 10) และผู้ให้การฝึกอบรม (Trainers) มักจะกำหนดหลักสูตรของการฝึกอบรมเองโดยอาศัยความเข้าใจของตัวเองเกี่ยวกับความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม (Trainees) แล้วสอนตามหลักสูตรสำเร็จรูปดังกล่าว โดยไม่ยอมให้โอกาสผู้รับการฝึกอบรมเรียนรู้ตามความต้องการของเขาอย่างแท้จริง ซึ่งวิธีการฝึกอบรมดังกล่าวกำลังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้นในปัจจุบัน และในขณะเดียวกันมีความเข้าใจกันมากขึ้นว่าเนื้อหาหลักสูตรและวิธีการฝึกอบรมควรจะคำนึงถึงบทบาทและความต้องการที่แท้จริงของผู้รับการฝึกอบรม (FAO. 1973 : 24 - 25) อย่างไรก็ตามวิธีการและเนื้อหาหลักสูตรของการฝึกอบรมทุกรูปแบบควรจะถูกระบุโดยวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมว่าการฝึกอบรมนั้นมุ่งการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้รับการฝึกอบรม หรือมุ่งการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรม (Park, Jin - Hwan. 1982c : 10)

วิธีการฝึกอบรมที่ใช้ในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมมิลล์ เป็นการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ที่มุ่งสนองตอบความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม และเป็นกระบวนการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ (Practical Training Proces) ที่มุ่งการปลูกฝังจริยธรรมการทำงานหรือการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรมในทางที่มุ่งการพัฒนาหรือเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาจนสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานพัฒนาชนบทได้ (Brandt. 1981 : 494 - 499; Ban, Sung - Hwan. 1981 : 299; Choi, Sang - Ho. 1981 : 8) ตามแนวความคิดที่ว่า "ควรจะให้ผู้รับการฝึกอบรมรู้สึกอะไรมากกว่าให้เรียนรู้อะไรใหม่" และ "ควรจะให้ลองลงมือปฏิบัติความรู้ที่มีอยู่แล้วมากกว่าให้ความรู้ใหม่เพิ่มเติม" ในการฝึกอบรมให้ผู้รับการฝึกอบรมสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ (Choi, Sang - Ho. 1981 : 12) เนื่องจากการปฏิบัติพฤติกรรมเป็นเรื่องสำคัญในการปฏิบัติงานพัฒนาชนบท และพฤติกรรมดังกล่าวส่วนใหญ่ถูกกำหนดโดยทัศนคติและค่านิยมของบุคคลเป้าหมาย (Lewin. 1951 : 299 - 315 ; Mikulas. 1972 : 25) ดังนั้นสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชนบทสำหรับการพัฒนาชนบทจึงควรจะเป็นสถานที่ที่ทุกคนรู้สึกอะไร ไม่ใช่เรียนรู้อะไรและควรจะเป็นสถานที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรมตามความรู้สึก (Park, Jin - Hwan. 1982 : 9)

แต่การที่ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมซึ่งเป็นผู้ใหญ่มีความรู้สึกตัวอย่างลึกซึ้งและมีการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมภายในเวลาการฝึกอบรมเพียง 1 - 2 สัปดาห์นั้นเป็นปัญหาทางการศึกษาที่ยากลำบากมาก ด้วยเหตุนี้เอง วิธีการฝึกอบรมของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมมิลล์ ซึ่งสามารถทำให้บรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าวได้ จึงมีความหมายสำคัญในการศึกษาทางสังคมจากใหม่ และท้าทายบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการจุดไฟแฮมมิลล์ดวงคงและทำให้แฮมมิลล์ดวงคงสามารถประสบความสำเร็จได้ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (Park, Jin - Hwan. 1982c : 9)

ดังนั้น วิธีการฝึกอบรมดังกล่าวจึงกำลังได้รับความนิยมและความสนใจเป็นอันมาก จากประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายของภูมิภาคเอเชียและประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่ง ที่พยายามจะนำแนวความคิดของวิธีการฝึกอบรมนี้พร้อมกับวิธีการแบบอื่นดูลองง เข้ามาใช้ในการพัฒนาชนบทไทยโดยส่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับงานพัฒนาชนบท หลายคนไปรับการฝึกอบรมโดยตรงตามหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแบบอื่นดูลอง ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (The Head Quarters of Saemaul Undong. 1982 : 136 - 137) ซึ่งหลังจากได้รับการฝึกอบรมกลับมาแล้วมีหน่วยงาน หลายหน่วยงานที่กำลังประยุกต์ใช้ไม่น้อยในการฝึกอบรมผู้นำชนบทในประเทศไทย (อรุณ แสงสว่างวัฒนา 2525 : 94 - 101)

15.1 ประวัติความเป็นมาของการฝึกอบรมผู้นำแบบอื่นดูลอง

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้ริเริ่มการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านชาย (หรือผู้นำแบบอื่นดูลอง) ในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแบบอื่นดูลองตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 ตามแนวความคิดของอดีตประธานาธิบดีปาร์กจองฮี (Park, Chung - Hee) โดยมีเป้าหมายที่มุ่งการพัฒนาภาวะความเป็นผู้นำในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน และการพัฒนาจริยธรรมการทำงานที่ดีของผู้นำหมู่บ้าน ต่อมาในปีค.ศ. 1973 ทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแบบอื่นดูลองก็จัดการฝึกอบรมผู้นำสตรี รวมอยู่ในโครงการ ฝึกอบรมด้วยตามข้อเรียกร้องของผู้นำชายโดยให้หลักสูตรหนึ่งสัปดาห์ ที่คล้ายคลึงกับ หลักสูตรของการฝึกอบรมผู้นำชายเพียงแต่สับเปลี่ยนกิจกรรมบางวิชาเท่านั้น เช่น ใล่กิจกรรมเคหะกรรมแทนกิจกรรมความมั่นคงและสภาพเศรษฐกิจ เป็นต้น (Ministry of Home Affairs. 1980a : 326)

เมื่อผู้นำหมู่บ้านดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านมักจะประสบปัญหา ในการติดต่อประสานงานกับข้าราชการท้องถิ่น เนื่องจากพวกข้าราชการท้องถิ่น ไม่เข้าใจสภาพปัญหาการพัฒนาอย่างแท้จริง ดังนั้นพวกผู้นำหมู่บ้านที่เคยผ่านการฝึกอบรม จึงเรียกร้องว่าข้าราชการท้องถิ่นต้องรับการฝึกอบรมร่วมกับผู้นำหมู่บ้านซึ่งกรฝึกอบรมข้าราชการ ท้องถิ่น ร่วมกับผู้นำหมู่บ้านทำให้พวกข้าราชการท้องถิ่นเรียนรู้ว่าทำอย่างไร

จึงจะร่วมมือกันระหว่างข้าราชการกับชาวบ้านได้ในการพัฒนาชนบท และพวก
ข้าราชการท้องถิ่นหลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว แสดงความคิดเห็นว่าพวก
ข้าราชการระดับสูงในส่วนกลางต้องได้รับการฝึกอบรมร่วมกับผู้นำหมู่บ้าน จึงจะ
สามารถดำเนินการเข้ามาอีลูนดงให้เหมาะสมกับสภาพที่แท้จริงของชนบทได้ ซึ่ง
ทำให้ข้าราชการระดับสูงและชนชั้นนำทางสังคม (Social Elites) เข้าร่วม
ในการฝึกอบรมตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 และทำให้ผู้นำทางสังคมเช่นนักธุรกิจ
คณาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้นำทางศาสนา และสื่อสารมวลชนเป็นต้น เข้าร่วม
ในการฝึกอบรมตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 อีกด้วยโดยแบ่งชั้นเรียนออกมาเป็นชั้นเรียน
สำหรับผู้นำหมู่บ้านชาย ชั้นเรียนสำหรับผู้นำสตรีและชั้นเรียนสำหรับผู้นำทางสังคม
แต่ใช้เนื้อหาหลักสูตรเดียวกัน (Park, Jin - Hwan. 1982c : 76 - 79;
Whang, In - Joung. 1981a : 158 - 164) ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าว
จึงถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทางประวัติการในการศึกษาอบรมทางสังคมที่ทำให้
ทุกชนชั้นในสังคมได้รับการฝึกอบรมร่วมกับชาวเกษตรกร เนื่องจากในตอนทีริเริ่ม
การฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านไม่เคยคาดมาก่อนว่าพวกข้าราชการระดับสูงของรัฐบาลกลาง
และชนชั้นนำทางสังคมจะได้รับการฝึกอบรมร่วมกับชาวเกษตรกร (Park, Jin -
Hwan. 1982c : 77)

ความจริงในช่วงเริ่มแรกของการฝึกอบรม ทางสถาบันการฝึกอบรม
ผู้นำแฮมมออีล ได้พยายามที่จะให้บรรลุถึงเป้าหมายสำคัญสองประการคือการพัฒนา
เทคนิคทางการเกษตร และการพัฒนาทางจิตใจของผู้รับการฝึกอบรมพร้อม ๆ กัน
แต่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ดังกล่าวว่าการที่จะให้บรรลุถึงเป้าหมายทั้งสองประการ
พร้อมกันในเวลาเดียวกันนั้นเป็นเรื่องยาก นอกจากนั้นแล้วผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมส่วนใหญ่
ยังแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรของการฝึกอบรมดังกล่าวว่ามีความสนใจใน
กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองทางจิตใจมากกว่าการเรียนรู้ทางเทคนิค
การเกษตรอีกด้วย ดังที่แสดงไว้ในตาราง 13 (Park, Jin - Hwan.
1982 : 23) ดังนั้นทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมมออีลจึงมุ่งที่จะพัฒนา
จริยธรรมการทำงานของผู้รับการฝึกอบรมเพียงอย่างเดียวต่อไป โดยเปลี่ยนวัตถุประสงค์
และเนื้อหาหลักสูตรของ

ตาราง 13 ความคิดเห็นของผู้รับการฝึกอบรมรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 3 ที่มีต่อการฝึกอบรม

ความคิดเห็นของผู้รับการฝึกอบรมที่มีต่อการฝึกอบรม	รุ่นที่ 1	รุ่นที่ 3
เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเองทางจิตใจ	121 คน	139 คน
เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้เทคนิคทางการเกษตร	0 คน	0 คน
ไม่ชอบ	19 คน	1 คน
รวม	140 คน	140 คน

ที่มา : Park, Jin - Hwan. "Review and Trends of Saemaul Education" in Research on Saemaul Education. Seoul : Korea Books Center press, 1982c p. 23

การฝึกอบรมตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 เป็นต้นไปดังที่แสดงไว้ในตาราง 14 ซึ่งในตารางนี้กิจกรรมหรือรายวิชาที่ทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมมิลล์เน้นหนักให้เครื่องหมาย " A " ส่วนรายวิชาที่เน้นน้อยกว่า ให้เครื่องหมาย " B " และ " C " ตามลำดับ (Park, Jin - Hwan. 1982b : 7)

ตาราง 14 แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมมาอิล

รายวิชา	ปี (ค.ศ.)	1972	1973-1975	1975-1979
เทคนิคทางการเกษตร		A	C	NONE
การพัฒนาสหกรณ์การเกษตร		B	C	C
โครงการพัฒนาชมมาอิล		A	B	C
การศึกษาเพื่อการพัฒนาจิตใจ		A	A	A
การเสนอประสบการณ์ตัวอย่าง		A	A	A
การอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย		A	A	A

ที่มา : Park, Jin - Hwan. Role of Saemaul Education for Saemaul Movement in Korea, Seoul : Agricultural Cooperative College. 1982. p. 7

13.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

จากประสบการณ์ของการฝึกอบรมดังกล่าว ทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมมาอิลได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาไว้สองประการ ดังนี้
(Ministry of Home Affairs. 1980a : 319 - 324)

13.2.1 เพื่อปลูกฝังจริยธรรมการทำงานหรือทัศนคติและค่านิยมที่มุ่งการพัฒนา เช่น ความขยันหมั่นเพียร การช่วยตัวเองและความร่วมมือให้แก่ผู้รับการฝึกอบรม เพื่อให้เป็นผู้นำที่ดีในการดำเนินการชมมาอิลลง

13.2.2 เพื่อพัฒนาคุณภาพความเป็นผู้นำ (Leadership Quality) ของผู้นำหมู่บ้านที่เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้นำเหล่านั้นดำเนินการตามอีลูนดงแบบนิวเคลียสด้วยจิตใจช่วยตัวเอง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ที่สืบต่อเนื่องจากวัตถุประสงค์ข้อแรก

13.3 เนื้อหาหลักสูตรของการศึกษา

ในระยะเริ่มแรกของการฝึกอบรม ทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแหม่าอีล ได้กำหนดหลักสูตรทั้งที่แสดงไว้ในตาราง 15 โดยมีวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมสองประการคือ การพัฒนาเทคนิคทางการเกษตรและการพัฒนาจิตใจ แต่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของหลักสูตรนี้ว่าการที่จะทำให้บรรลุถึงเป้าหมายทั้งสองประการพร้อมกันในเวลา

ตาราง 15 เนื้อหาหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแหม่าอีล
(ปี ค.ศ. 1973)

กิจกรรม	รายวิชาที่สำคัญ
เทคนิคทางการเกษตร	วิธีการเพิ่มผลผลิตอาหาร วิธีการเลี้ยงสัตว์ วิธีการปลูกพืชเศรษฐกิจ วิธีการประกอบเครื่องมือทางการเกษตร
การพัฒนาสหกรณ์การเกษตร	ระบบสหกรณ์การเกษตร แหม่าอีลูนดงและการทำงานร่วมกัน
โครงการพัฒนาแหม่าอีล	โครงการปรับปรุงสิ่งแวดล้อม แหม่าอีลูนดง

ตาราง 15 (ต่อ)

กิจกรรม	รายวิชาที่สำคัญ
การศึกษาเพื่อการพัฒนาจิตใจ	โครงการปลูกต้นไม้ทั่วประเทศ วิธีดำเนินการก่อสร้าง โรงเรียนแซมมาอิลประจำหมู่บ้าน การพัฒนาพิธีกรรมในครอบครัว วิธีการนำชาวบ้าน วิธีดำเนินการประชุม ภาพยนตร์แซมมาอิลชุด โครงการพัฒนาโภชนาการ ความบันเทิง ภาวะความเป็นผู้นำ การปฏิรูปทางจิตใจ การสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์ใหม่ การปลูกฝังชาตินิยมใหม่ อุดมการณ์ของแซมมาอิลชุด
ประสบการณ์ตัวอย่าง	เรื่องเกี่ยวกับแซมมาอิลชุด (กิจกรรมของ ผู้นำหมู่บ้าน) เรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมพิเศษทางการเกษตร เรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมสหกรณ์การเกษตร
การอภิปรายกลุ่มในช่วงกลางคืน	คัดเลือกหัวข้อหนึ่งและอภิปรายหัวข้อนั้นใน ตลอดการฝึกอบรม

ที่มา : Park, Jin - Hwan. "Review and Trends of Saemaul Education"
in Researchs on Saemaul Education. Seoul : Korea Book Center Press.
1982c. p. 41

เดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่ยากและผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมยังแสดงความคิดเห็นว่ามีความสนใจในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองทางจิตใจมากกว่าการเรียนรู้เทคนิคทางการเกษตรซึ่งได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแวมอัลจึงมุ่งที่จะพัฒนาจริยธรรมการทำงานของผู้รับการฝึกอบรมเพียงอย่างเดียว โดยค่อย ๆ เปลี่ยนเนื้อหาหลักสูตรของการฝึกอบรม ซึ่งสามารถสังเกตได้จากหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมประจำปี ค.ศ. 1976 ที่แสดงไว้ในตาราง 16 ว่ากิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาเทคนิคทางการเกษตรหมดหายไป (Ministry of Home Affairs. 1976 : 282)

ตาราง 16 หลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแวมอัล (ปีค.ศ. 1976)

ปี (ค.ศ.) กิจกรรมของการฝึกอบรม	ผู้นำหมู่บ้านชาย (11 วัน)		ผู้นำหมู่บ้านสตรี (7 วัน)	
	จำนวนชั่วโมง	ร้อยละ	จำนวนชั่วโมง	ร้อยละ
การบรรยายเพื่อการพัฒนาจิตใจ	17	16.5	13	22.0
ความมั่นคงและสภาพเศรษฐกิจแห่งชาติ	6	6.0	-	-
โครงการพัฒนาแวมอัล	25	24.0	13	22.0
การเสนอประสบการณ์ตัวอย่าง	17	16.5	11	19.0
การอภิปรายกลุ่มในช่วงกลางคืน	16	16.0	12	20.0
การไปปฏิบัติงานในหมู่บ้านตัวอย่าง	8	7.7	6	10.0
กิจกรรมอื่น ๆ	14	13.3	4	7.0
	103	100.0	59	100.0

ที่มา : Ministry of Home Affairs. Saemaul Undong : From Beginning to Present. Seoul : Ministry of Home Affairs. 1976. p. 286.

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าเนื้อหาหลักสูตรและวาระการฝึกอบรมมีความยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ของแต่ละปี แต่ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมหลักของหลักสูตร มีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะในบางสาขาวิชาเท่านั้น จึงสามารถสรุปเนื้อหาหลักสูตรที่ใช้กันมาและกำลังใช้อยู่ในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแอมาลีคองคิงนี้ (ตาราง 17).

(Shin, Yoon - Pyo. 1982 : 388 - 396)

ตาราง 17 เนื้อหาหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแอมาลีคองคิงสมัยใหม่

กิจกรรม	รายวิชาที่สำคัญ
1. การบรรยายเพื่อการพัฒนาจิตใจ	แอมาลีคองคิงกับการพัฒนาจิตใจ การสร้างสรรค์ประวัติศาสตร์ใหม่ การพัฒนาภาวะความเป็นผู้นำของผู้นำแอมาลีคองคิง การพัฒนาประเทศและจริยธรรมในชีวิต จริยธรรมของประชาชน การรักษาระเบียบวินัยในสังคม
2. ความมั่นคงแห่งชาติและการพัฒนาเศรษฐกิจ	สภาพของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีภายในประเทศของโลก เศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
3. โครงการพัฒนาแอมาลีคองคิง	ปัญหาของชนบทและแนวทางของการแก้ปัญหา โครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการปฏิบัติจริง โครงการเพิ่มพูนรายได้ วิธีการก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ แบบง่ายใน การดำเนินการแอมาลีคองคิง

ตาราง 17 (ต่อ)

กิจกรรม	รายวิชาที่สำคัญ
	การปลูกต้นไม้ผล การเลี้ยงสัตว์ชนิดต่าง ๆ วิธีการประกอบเครื่องจักรทางการเกษตร วิธีการขึ้นข้าวบ้านในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน
4. การเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ	โรงงานแฮมมออีลุนกงประจำหมู่บ้าน ประสบการณ์ตัวอย่างของผู้นำแฮมมออีลในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งเสนอโดยผู้มีประสบการณ์เอง (คือผู้นำแฮมมออีล)
5. การอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย (15 - 16 คน)	คัดเลือกหัวข้อที่สมาชิกของกลุ่มคิดว่าเป็นปัญหาสำคัญในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน มาอภิปรายกันในตอนกลางคืนในตลอดการฝึกอบรมเพื่อแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าว
6. การไปดูงานในหมู่บ้านตัวอย่าง	เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้มีประสบการณ์โดยตรง ในภาคสนามที่แท้จริง เพื่อให้ผู้รับการฝึกอบรมทำความเข้าใจอีกครั้ง
7. การดูภาพยนตร์และภาพนิ่งเรื่องแฮมมออีลุนกง	เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ
8. พลศึกษา	

ที่มา : Shin, Yoon - Pyo. Researchs on Saemaul Education. Seoul, Korea
Book Center Press, 1982, p. 388 - 395

ส่วนตารางสอนแบบอย่างที่ใช้ในสถาบันการฝึกอบรมตามหลักสูตรดังกล่าวในแต่ละวัน
มีลักษณะดังต่อไปนี้ (ตาราง 18) (Korean Overseas Information Center.
1977 : 47)

ตาราง 18 ตารางสอนแบบอย่างประจำวันของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมอึล

เวลา	กิจกรรม
05:30	ตื่นนอน
05:30 - 06:00	เช้าแถวและการบริหารร่างกาย
06:00 - 07:00	ทำความสะอาดหอพักและล้างหน้า
07:00 - 07:30	สมาธิ
07:30 - 08:10	ทานอาหารเช้า
08:10 - 09:00	การประชุมรอบเช้าและร้องเพลงปลุกใจกลุ่ม
09:00 - 11:50	การเรียนรอบเช้า
11:50 - 13:20	ทานอาหารกลางวัน
13:20 - 17:50	การเรียนรอบบ่าย
17:50 - 18:40	ทานอาหารเย็น
18:50 - 21:30	การเรียนรอบค่ำ
21:30 - 22:30	การประชุมรอบค่ำ
22:30 -	เข้านอน

ที่มา : Korean Overseas Information Service. Saemaul Undong. Seoul :
Korean Overseas Information Service. 1977, p. 47.

อย่างไรก็ตามเนื่องจากชาวเกษตรกรไม่มีเวลาว่างในการทำเกษตรกรรม จึงไม่ค่อยมีโอกาสดูรับข่าวสารต่าง ๆ เช่น สถานการณ์รอบประเทศ แนวความคิดของการรวมประเทศชาติ และสภาพเศรษฐกิจของประเทศโดยเทียบกับสภาพเศรษฐกิจของโลก เป็นต้น ดังนั้นข่าวสารต่าง ๆ ดังกล่าวที่ผู้รับการฝึกอบรมได้เรียนรู้จากการฝึกอบรมจึงเป็นประโยชน์มากในการอธิบายให้เข้าใจถึงความจำเป็นของการเข้าร่วมประชาชนในแฮมมิลตัน ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ ที่ฝึกอบรมให้เชื่อมั่นว่าจริยธรรมกวดำรงของความซื่อสัตย์ การช่วยตัวเอง และความร่วมมือ (หรือจิตใจแฮมมิล) เป็นจิตใจประชาชนที่สละสลวยที่สุดในการพัฒนาสังคมชนบทให้เป็นสังคมทันสมัย และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติให้ความต่อเนื่องกันนั้นจะทำให้ผู้รับการฝึกอบรมรู้ตัวเองว่าแฮมมิลตันมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศชาติ ดังนั้นเมื่อมองการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านในแง่ดังกล่าวเช่นนี้จึงถือว่าเป็นการฝึกอบรมเอนกประสงค์ที่มุ่งทั้งการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของประชาชนชนบทในทางที่เป็นประโยชน์ต่อการเข้าร่วมในกิจกรรมแฮมมิลตันและการถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ ให้แก่ประชาชนชนบท (Park, Jin - Hwan. 1982c : 48 - 49)

13.4 ลักษณะพิเศษของการศึกษา

หลักสูตรและวิธีการฝึกอบรมที่ได้พัฒนาขึ้นในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมมิลตัน (Saemaul Leaders' Training Institute)

เป็นตัวแทนหลักสำหรับสถาบันการฝึกอบรมอื่น ๆ ทั้งหมดซึ่งมีอยู่ 14 สถาบันในระดับกลางและ 10 สถาบันในระดับจังหวัดทั่วประเทศ (Korean Overseas Information Service. 1977 : 43 - 45) ซึ่งมีลักษณะพิเศษดังต่อไปนี้คือ

13.4.1 การเตรียมตัวของเจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรม

สิ่งที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการฝึกอบรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการฝึกอบรมที่มุ่งการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยม

ของผู้รับการฝึกอบรมนั้นอยู่ที่ว่าใคร เป็นผู้รับผิดชอบการฝึกอบรม กล่าวคือ

เจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรมนั่นเอง (Chang, Dong - Hwan. 1982 : 113)

ในกรณีของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้แต่งตั้งศาสตราจารย์ คิมจุน (Kim, Joon)

ของวิทยาลัยสหกรณ์การเกษตรประจำชุมนุมสหกรณ์การเกษตรในตอนที่ ซึ่งเป็น

ผู้ที่เคยทำงานพัฒนาชนบทมานานเป็นผู้อำนวยการของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมาอีล

และให้ผู้อำนวยกาคัดเลือกเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ที่มีแนวความคิดตรงกันกับตัวเองซึ่ง

ส่วนใหญ่เขาคัดเลือกจากชุมนุมสหกรณ์การเกษตร ดังนั้นการที่สามารถประกอบ

เจ้าหน้าที่ของสถาบันการฝึกอบรมขึ้นด้วยบุคคลที่มีแนวความคิดเดียวกันกับผู้อำนวยกา

ได้จึงถือว่าปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การศึกษาประสบความสำเร็จในประเทศ

สาธารณรัฐเกาหลี (Park, Jin - Hwan. 1982c : 14 - 18)

ส่วนหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ของการฝึกอบรมในช่วงเวลา

10 ปี ที่ผ่านมามีลักษณะดังนี้คือ

1. บุคคลที่มีความกระตือรือร้นและเข้าร่วมในการพัฒนาชนบทอย่างจริงจัง

2. บุคคลที่มีความจริงใจทั้งในชีวิตประจำวันและในการดำเนินงานอื่น ๆ

3. บุคคลที่มีจิตใจเสียสละตัวเองและบริการเพื่อสังคม

4. บุคคลที่มีความสามารถที่จะคลุกคลีและร่วมมือกันกับบุคคลประเภท

ต่าง ๆ ที่มีความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และภูมิหลังที่แตกต่างกัน

(Chang, Dong - Hwan. 1982 : 114 - 115)

อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมาอีล ซึ่งมีอยู่

ประมาณ 40 กว่าคน นอกจากผู้อำนวยกาและเจ้าหน้าที่บางคนแล้วเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่

ไม่ทำหน้าที่ของการบรรยายโดยตรง แต่ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงของผู้รับการฝึกอบรม

ตั้งแต่เข้าสถาบันการฝึกอบรมจนจบโดยตลอด ส่วนผู้บรรยายวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่

เชิญมาจากบุคคลภายนอก แต่มนุษย์เราเมื่อทำงานประเภทเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก

มักจะลดความกระตือรือร้น และความจริงใจของงานนั้นน้อยลงทุกที ดังนั้นเพื่อจะ

เพิ่มเติมความกระตือรือร้นและความจริงใจของเจ้าหน้าที่การฝึกอบรมจึงมี

การฝึกอบรมภายในโดยใช้วิธีการประชุมสมาชิกในวัดต่าง ๆ ในช่วงเวลาออก
ฤดูกาลฝึกอบรม และวิธีการอภิปรายกลุ่มของเจ้าหน้าที่การฝึกอบรมในช่วงเวลา
ในฤดูกาลฝึกอบรมบ่อยครั้ง (Park, Jin - Hwan. 1982c : 70)

ทั้งผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ทุกคนใช้ชีวิตในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ
ฆราวาสตลอดการฝึกอบรม 1 - 2 สัปดาห์โดยนอนอยู่และทานอาหารรวม
กับผู้รับการฝึกอบรม ดังนั้นผู้ที่เคยผ่านการฝึกอบรมทุกคนจึงมีความประทับใจกับ
ความกระตือรือร้นและความจริงใจของทั้งผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ทุกคนและ
มักจะเรียกผู้อำนวยการทีมจุนว่า "เป็นผู้ที่เอามาเพื่อการศึกษาอบรมฆราวาสจนคง
เท่านั้น"

13.4.2 การศึกษาเชิงการปฏิบัติ (Practical Education)

โครงสร้างของมนุษย์ประกอบด้วยหลายชั้นอย่างกับหัวหอม
ถ้าหากว่าฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจและความรู้ต่าง ๆ อยู่ในชั้นนอก ทัศนคติ
และค่านิยมของมนุษย์อยู่ในชั้นใน ดังนั้นในการที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงในทัศนคติ
และค่านิยมดั้งเดิมของคน ซึ่งอยู่ในชั้นลึกให้พฤติกรรมใหม่นั้นจึงจะต้องให้แรงกระตุ้น
รูปใดรูปหนึ่งอย่างมีความต่อเนื่องกันตลอดในการฝึกอบรมโดยยึดหลักการที่ว่า
"ชีวิตคือการศึกษ (Life is Education)" จนให้เกิดการพบพบนตัวเองขึ้น
โดยอัตโนมัติ โดยให้ผู้รับการฝึกอบรมลงมือปฏิบัติความรู้ที่มีอยู่แล้ว มากกว่าให้
ความรู้ใหม่เพิ่มเติม (Whang, In - Joungh. 1981a : 169; Choi, Sang -
Ho. 1981 : 15 - 17)

ตามกระบวนการฝึกอบรมทุกขั้นตอนในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำฆราวาส
แล้ว ผู้รับการฝึกอบรมทุกคนไปถึงสถาบันการฝึกอบรมในช่วงบ่ายของวันอาทิตย์
หลังจากลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว ทุกคนได้รับแจกเครื่องแบบตั้งแต่หมวก
เสื้อผ้า และรองเท้า ตลอดจนเครื่องอุปโภคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกอบรม เสร็จแล้ว
แบ่งกลุ่ม ๆ ละ 15 - 18 คน ให้อยู่ในห้องเดียวกัน หลังจากมีการแนะนำตัวให้

รู้จักกันเรียบร้อยแล้ว แต่ละกลุ่มเลือกตั้งผู้นำกลุ่มที่จะรับผิดชอบการรักษาระเบียบ และกฎเกณฑ์ต่าง ในห้องเรียนและเลขานุการคนหนึ่งที่จะทำหน้าที่เป็นผู้บันทึก การดำเนินการอภิปรายกลุ่ม หลังจากทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว พวกผู้รับ การฝึกอบรมฟังการบรรยายเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่ควรรู้และรักษาปฏิบัติ (Orientation) ในตลอดการฝึกอบรม ส่วนการฝึกอบรมจริง ๆ นั้นเริ่มตั้งแต่ 6 โมงเช้าของวันจันทร์เป็นต้นไป ใน 6 โมงเช้าผู้รับการฝึกอบรมเข้าแถวในสนาม หลังจากร้องธงชาติและร้องเพลงชาติแล้ว ผู้รับการฝึกอบรมออกกำลังกายและวิ่งระยะ ทาง 2 กิโลเมตร หลังจากทำความสะอาดและล้างหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เริ่มทานอาหารเข้าตั้งแต่ 7 โมงเช้าโดยใช้แบบการช่วยตัวเอง (Cafeteria) ในเวลา 8 โมงเช้าผู้รับการฝึกอบรมทุกคนเข้าห้องประชุมใหญ่และร้องเพลงปลุกใจกลุ่ม เริ่มดำเนินการกิจกรรมตามตารางสอนตั้งแต่ 9 โมงเช้าจนถึง 3 ทุ่มครึ่งและเข้านอน ใน 4 ทุ่มครึ่งทุกวัน (Park, Jin - Hwan. 1982b : 19 - 20)

คนที่เคยได้รับการฝึกอบรมบางคนเรียกบรรยากาศของสถาบันการฝึกอบรม ผู้นำเขามาถือว่าเป็นบรรยากาศของ "ชีวิตในวัดวาอาราม" ทั้งนี้ก็อาจเพราะว่า การดำเนินชีวิตในสถาบันการฝึกอบรมมีลักษณะพิเศษหลายประการ ซึ่งไม่เหมือนกับ บรรยากาศของการฝึกอบรมทั่วไป กล่าวคือ ประการแรกเมื่อผู้รับการฝึกอบรม เข้าสถาบันการฝึกอบรมแล้ว ก็ใส่เครื่องแบบเหมือนกันทุกคนและทุกคนต้องเข้า อยู่ในระเบียบวินัยทุกขั้นตอนตั้งแต่ 6 โมงเช้าจนถึง 4 ทุ่มก่อนนอน ประการที่สอง ผู้รับการฝึกอบรมรับการฝึกอบรมในสภาพที่แยกตัวออกจากโลกภายนอกโดยไม่ให้ สัมผัสกับอารยสิ่งทั้งหลายเช่นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ โทรศัพท์ เป็นต้น และไม่ให้พบปะกับญาติพี่น้องภายนอกในตลอดเวลาการฝึกอบรมเพื่อจะไม่ให้ผู้รับ การฝึกอบรมคิดถึงเรื่องภายนอก ประการที่สาม ทั้งผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ ทุกคนของสถาบันการฝึกอบรมคอยดูแลผู้รับการฝึกอบรมและปฏิบัติตัวเป็นตัวอย่าง ในการดำเนินกิจกรรมทุกขั้นตอนในฐานะเป็นพี่เลี้ยงคอยอยู่ด้วยกันตลอดทั้งวันและคืน

และประการสุดท้าย ผู้รับการฝึกอบรมพึงเรื่องประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ
ในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้าน และทำการอภิปรายกลุ่มในตอนกลางคืนทุกวัน
เป็นต้น ซึ่งจะสังเกตได้ว่า การฝึกอบรมทุกขั้นตอนของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ
แควมาอีดจัดการ อย่าง รอบคอบ โดยไม่ให้ผู้รับการฝึกอบรมมีเวลานึกถึง
สิ่งภายนอก เพราะว่าบรรยากาศของชีวิตในสถาบันการฝึกอบรมดังกล่าว เป็นสิ่งจำเป็น
สำหรับการศึกษาที่มุ่งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรมมากกว่า
การถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้รับการฝึกอบรม (Park, Jin-Hwan. 1982c :
24 - 26)

ความจริงจากประสบการณ์ของการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านในช่วงเริ่มแรก
ของการอบรมทางสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแควมาอีด ก็ได้เรียนรู้ข้อมูลทาง
ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางของการฝึกอบรมต่อไปว่า
การพัฒนาจิตใจของผู้รับการฝึกอบรมให้สำเร็จได้นั้น นอกจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้
ในการฝึกอบรมแล้ว ยังต้องให้ผู้รับการอบรมปฏิบัติจิตใจแควมาอีดลุนคงหรือจริยธรรม
การทำงานในชีวิตประจำวันอีกด้วย โดยมีเจ้าหน้าที่การฝึกอบรมทำตัวเป็นตัวอย่าง
ที่ดีสำหรับผู้รับการอบรมให้ปฏิบัติตามในตลอดเวลาการฝึกอบรม (Park, Jin -
Hwan. 1982c : 25) ดังนั้นทางสถาบันการฝึกอบรมจึงสร้าง
บรรยากาศใหม่ของการฝึกอบรมจากประสบการณ์ดังกล่าวซึ่งทำให้ผู้รับการฝึกอบรม
ได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากการใช้ชีวิตจริงในสถาบันการฝึกอบรม ยกตัวอย่างเช่น
การใช้ชีวิตร่วมกันตั้งแต่ผู้อำนวยความสะดวกเจ้าหน้าที่การฝึกอบรม ตลอดจนผู้รับการฝึกอบรม
ในสถาบันการฝึกอบรมทำให้เรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวิธีการทำเกษตรกรรม
ของภูมิภาคอื่น การออกกำลังกายทั้งรวมเข้าและรอบบ่ายทำให้เรียนรู้ถึงความสำคัญ
ของความร่วมมือในการทำงาน การทานอาหารแบบช่วยตัวเอง โดยให้เข้าแถว
และล้างชามด้วยตนเอง ทำให้ซาบซึ้งความสำคัญของการช่วยตัวเองและความร่วมมือ
ในชีวิตประจำวัน การรักษาเวลาให้ตรงในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทุกขั้นตอน
ทำให้เรียนรู้ความสำคัญของการรักษาระเบียบวินัยในชีวิตประจำวัน และการร้องเพลง

- ทั้งเพลงชาติและเพลงปลุกใจกลุ่มชน เพลงแซมอิล (Saemaul Song) ซึ่งมีเนื้อเพลงที่เน้นความสำคัญของการเข้าร่วมประชาชนในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ทำให้มีความเชื่อมั่นในการทำงานและทำให้เกิดความรักต่อชาติบ้านเมืองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เป็นต้น (Park, Jin - Hwan. 1982a : 20)

13.4.3 การศึกษาแบบชาวนา - สอน - ชาวนา (Farmers -

Train - Farmers Education)

วิธีการฝึกอบรมแบบชาวนา - สอน - ชาวนา หรือวิธีการฝึกอบรมแบบการเข้าร่วม (Participatory Approach) หรือการศึกษาซึ่งกันและกัน (Mutual Education) (Park, Jin - Hwan. 1982a : 3 - 17) เป็นการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ที่มุ่งสนองตอบความต้องการของผู้รับการฝึกอบรม และเป็นกระบวนการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการที่มุ่งการปลูกฝังจริยธรรมการทำงานหรือการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรมในทางที่มุ่งการพัฒนาจนสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานพัฒนาชนบทได้ (Brandt. 1981 : 494 - 499; Ban, Sang - Hwan. 1981 : 199 ; Choi, Sang - Ho. 1981 : 8) โดยให้ผู้นำหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาหมู่บ้านสอนผู้นำหมู่บ้านอีกกลุ่มหนึ่ง ที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยประสบการณ์ของตัวเอง (FAO/ESCAP. 1981 : 4) ซึ่งหมายถึงการศึกษาแบบโคชชาวกลีกรซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการพัฒนาหมู่บ้านเพื่อบุคคลทุกระดับในสังคมและด้วยประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทนั่นเอง (Kim, Yoo - Hyuk, 1980 : 11).

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ (Learning Theory) มีทั้งทฤษฎีการรับรู้ (Cognitive theory) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) (Rotter. 1954 : 77) ทฤษฎีทั้งสองดังกล่าวต่างก็มุ่งการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้เรียน แต่จากผลการวิจัยทางจิตวิทยาสำคัญ ๆ ปรากฏว่าวิธีการรับรู้ไม่ใช่เป็นวิธีการที่มี

ประสิทธิภาพในการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของผู้เรียน เพราะว่า
การฝึกอบรม โดยวิธีวิธีการรับรู้นี้หลังจากมีการ เปลี่ยนแปลงในพฤติกรรม
อย่างจริงจัง และถ้าพฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลง หรือไม่รับการสนับสนุน
ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วนั้นก็จะย้อนกลับไปสู่
ที่เดิม (Festinger. 1964 : 404 - 417; Wicker. 1969 : 41 - 78)

ส่วนทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมนั้นมีทฤษฎีสำคัญ 4 ทฤษฎีด้วยกันคือ

การปั้นรูปพฤติกรรม (Behavior Shaping) การเรียนรู้โดยบังเอิญ

(Incidental Learning) การพัฒนาทางศีลธรรม (Moral

Development) และการเลียนรูปแบบ (Model Imitation)

(ไวรัช เจริญบรรจง 2522 : 51 - 60) ในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมต่าง ๆ

ดังกล่าวทฤษฎีการเลียนรูปแบบ (Modelling Theory) เป็นวิธีการเรียนรู้

ทางสังคมที่สามารถใช้อธิบายการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมและการกระทำต่าง ๆ ได้

เป็นอย่างดี เช่นการปลูกฝังค่านิยมทางสังคม การมีความอยากและการมี
ความต้องการทางสังคม และการสร้างลักษณะทางบุคลิกภาพต่าง ๆ ตลอดจนถึง

การมีความรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและการบังคับตนเอง ทั้งนี้ก็เพราะว่านักจิตวิทยา

พัฒนาการเชื่อว่าการถ่ายทอดลักษณะทางสังคมจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง ทำได้โดย

ผ่านตัวแทนของกลุ่ม ตัวอย่างเช่น บิดาหรือมารดาจะถ่ายทอดให้บุตร ครูถ่ายทอด

ให้นักเรียน พี่ถ่ายทอดให้น้อง เพื่อนถ่ายทอดให้เพื่อน เป็นต้น (จรรยา สุวรรณทัต

และคนอื่น ๆ 2521 : 11) วิธีการเลียนรูปแบบนี้บางคนเรียกว่าการเรียนรู้จาก

การสังเกตการณ์ (Observation Learning) หรือการเรียนรู้จากการเปรียบเทียบ

ทางสังคม (Social Comparison Learning) (Mikulas. 1978 : 111)

อย่างไรก็ตามการเลียนรูปแบบเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงหรือส่งเสริม

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยตรง (Mikulas. 1978 : 127)

และกระบวนการดังกล่าวมีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอนด้วยกันคือ ขั้นที่หนึ่ง กระบวนการ

การพิจารณา (Attentional Process) ที่ป้อนเข้าและรับรู้ตัวแบบ ขั้นที่สอง

กระบวนการจดจำไว้ (Retention Process) ที่แปลเหตุการณ์หรือ

ประสบการณ์ที่ไ้สังเกตมาเป็นแนวทางสำหรับการกระทำในอนาคต ขั้นที่สามกระบวนการ
ลอกแบบ (Motor Reproduction Process) ที่รวบรวมพฤติกรรมส่วนสำคัญ
ทุกส่วนมาเป็นแบบฉบับใหม่ และขั้นสุดท้าย เป็นกระบวนการกระตุ้น
(Motivational Process) ที่ทำให้ตัดสินใจว่าจะกระทำตามแบบฉบับใหม่ที่ได้
จากการสังเกตการณ์หรือไม่ ซึ่งเป็นจุดสำคัญ (Critical Point)
ของการปฏิบัติพฤติกรรม (Bandura. 1969 : 118)

ตามแนวความคิดของทฤษฎีการเลียนแบบดังกล่าวแล้ว สังเกตได้ว่า
ตัวแบบที่ดีซึ่งเป็นคนที่สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนได้เป็นคุณูแจสำคัญสำหรับ
วิธีการเลียนแบบและสิ่งเร้าใจ (Incentives) มีบทบาทสำคัญในการทำให้
ผู้เรียนมุ่งเอาใจใส่ในเหตุการณ์และประสบการณ์ของตัวแบบและช่วยเร้าให้
การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของผู้เรียน (Mikulas. 1978 : 113 - 121)
ดังนั้นในแง่ของวิธีการฝึกอบรมแบบชานา - สอน - ชานา จึงเห็นได้ว่า
ผู้นำหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านเป็นตัวแบบที่ดีสำหรับ
ผู้รับการฝึกอบรมและประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จของผู้นำหมู่บ้าน
ดังกล่าวเป็นสิ่งเร้าใจที่ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมถึงจุดสำคัญ (Critical Point)
ซึ่งเป็นชั่วขณะสำคัญ (Critical Moment) ที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงใน
ทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรมและก่อให้เกิดพฤติกรรมในทางที่มุ่งการพัฒนา
ในที่สุด

ในกระบวนการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฆมาอีล
กิจกรรมที่ทางสถาบันการฝึกอบรมได้เน้นมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรกของการฝึกอบรม
จนถึงปัจจุบัน มี 3 ประเภทย่อย คือ กิจกรรมการบรรยายเพื่อการพัฒนาจิตใจ
การเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ และการอภิปรายกลุ่มภายใน
กลุ่มย่อย แต่กิจกรรมการบรรยายเพื่อการพัฒนาจิตใจนั้น ถึงแม้ว่าสามารถทำให้
ผู้รับการฝึกอบรมเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของการพัฒนาจิตใจในการพัฒนาชนบท
และความจำเป็นของแฆมาอีลอุดมในการพัฒนาชนบทได้อย่างดีก็ตาม แต่เพียง
ความเข้าใจเกี่ยวกับแฆมาอีลอุดมอย่างเดียวไม่เพียงพอสำหรับการบรรลุถึง

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมที่มุ่งการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของ
ผู้รับการฝึกอบรม (Park, Jin - Hwan. 1982b : 8 - 9) ดังนั้น
กิจกรรมที่มีอิทธิพลสูงต่อการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรม
ในทางที่มุ่งการพัฒนาและทางสถาบันการฝึกอบรมเน้นมากที่สุดจึงเป็นกิจกรรมของ
การเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน
และการอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย ซึ่งเรียกว่าเป็นการศึกษาแบบชวานา -
สอน - ชวานา หรือการศึกษาซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่า

1) การศึกษาแบบชวานา - สอน - ชวานา สามารถทำให้บุคคลที่
ประสบความสำเร็จในการวางแผนการปฏิบัติโครงการพัฒนาหมู่บ้าน สอนเพื่อนฝูง
(Peer Groups) ได้ว่าเขาเคยประสบปัญหาและอุปสรรคอะไร และสามารถ
แก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวได้อย่างไรจากประสบการณ์ที่แท้จริงของตัวเอง
(ESCAP/FAO. 1979 : 2)

2.) ประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้นำหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จใน
การดำเนินโครงการพัฒนาต่าง ๆ โดยเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็น
แบบเรียนที่ดีที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดในกระบวนการเรียนรู้ของผู้รับการฝึกอบรม
และผู้นำหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาหมู่บ้านดังกล่าวเป็นครูที่ดีที่สุดสำหรับ
ผู้รับการฝึกอบรม (FAO. 1981 : 1)

3) ในการฝึกอบรมรูปใดก็ตามยังมีความเป็นเอกพันธ์ หรือความเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างผู้ให้การฝึกอบรมกับผู้รับการฝึกอบรม ก็ยังมีประสิทธิภาพ
สูงในการทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรม ทั้งนี้ก็
เพราะว่าเนื่องจากขั้นตอนแต่ละขั้นตอนของประสบการณ์ที่ผู้นำหมู่บ้านประสบใน
การดำเนินโครงการพัฒนาเขมาอีลวูดต่าง ๆ ในการพัฒนาหมู่บ้านจนกว่าจะ
ประสบความสำเร็จ เป็นเรื่องที่ยุ้รับการฝึกอบรมกำลังประสบอยู่หรือไม่นั้นจะต้อง
ประสบในอนาคตต่อไปเป็นอย่งน้อย จึงทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเกิดความเข้าใจ
และความซาบซึ้งเป็นอย่างดี (Choi, Sang - Ho. 1981 : 8 - 14) และ

4) ในการฝึกอบรมนั้น การใช้ภาษาระดับเดียวกันภายใต้วัฒนธรรมของผู้รับการฝึกอบรมเอง จะทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเข้าใจปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และทำให้ผู้รับการฝึกอบรมมีความเชื่อมั่นในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการดำเนินโครงการพัฒนาเอง (Whitehouse. 1976 : 31)

ส่วนกิจกรรมทั้งการเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จและการอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย ซึ่งเป็นการศึกษาแบบชาวนา - สอน - ชาวนามีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1) การเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ
(Successful Case Story Approach)

ในการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้าน การเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านเป็นกิจกรรมสำคัญที่สุดกิจกรรมหนึ่ง พร้อมกับการอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อยในหลักสูตรของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฆมาอิด และ ทำพบพาทสำคัญอย่างยิ่งในกรณีดำเนินการแฆมาอิดวงดงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ทั้งนี้เพราะว่าการเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จจะทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเข้าใจและซาบซึ้งเป็นช่วง ๆ ในกระบวนการเสนอประสบการณ์ทุกขั้นตอนอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากเขาใช้ภาษาง่ายและประสบการณ์ทุกขั้นตอน ตั้งแต่การริเริ่มโครงการจนถึงการต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการดำเนินโครงการจนกว่าจะประสบความสำเร็จ ล้วนเป็นประสบการณ์ที่ผู้รับการฝึกอบรมกำลังประสบอยู่ หรือเป็นเรื่องที่จะต้องประสบในอนาคตต่อไปเป็นอย่างน้อย (Park, Jin - Hwan. 1982a : 20) ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างบน

จากการเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จของผู้นำหมู่บ้านซึ่งอยู่ในฐานะและสภาพที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันกับผู้รับการฝึกอบรมเอง

ผู้รับการฝึกอบรมจะได้เรียนรู้และซาบซึ้งอะไรต่ออะไรหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น เขาได้ริเริ่มโครงการพัฒนาหมู่บ้านอย่างไรในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ดังกล่าวประสบปัญหาและอุปสรรคอะไรและอย่างไรบ้าง และสามารถแก้ไขปัญหานั้นและอุปสรรคต่าง ๆ ดังกล่าวด้วยวิธีใด ประสบความสำเร็จมากและใช้ความอดทนขนาดไหนในการแก้ไขปัญหานั้นและอุปสรรคดังกล่าว และอะไรเป็นอุปสรรคสำคัญในการที่จะเป็นผู้นำที่ดี เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นโอกาส (Moment) ที่ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมแทบทุกคนได้ทบทวนชีวิตตัวเองใหม่และเกิดความตั้งใจใหม่ในใจลึกด้วย ความเชื่อมั่นสูง ซึ่งช่วงนี้เองเป็นจุดสำคัญ (Critical Point or Moment Point) ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสำคัญในทัศนคติและค่านิยมตลอดจนพฤติกรรมของผู้รับการฝึกอบรมในทางที่มุ่งการพัฒนา (Park, Jin - Hwan. 1982b : 10 - 11)

โดยปกติแล้วในการฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านแต่ละรุ่นมักจะมีการเสนอประสบการณ์ ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จประมาณ 10 - 15 เรื่อง ซึ่งหมายความว่าผู้รับการฝึกอบรมแต่ละรุ่นได้ฟังประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ 1 - 2 เรื่อง ในทุกวัน และในช่วงเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 จนถึงปี ค.ศ. 1980 มีการเสนอประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จทั้งหมดประมาณ 80 เรื่องในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมฮาล ในจำนวนเรื่องประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จดังกล่าว เรื่องที่เสนอโดยผู้นำชายมีประมาณ 60 เรื่อง ส่วนอีกประมาณ 20 เรื่องที่เหลือนั้น เป็นเรื่องที่เสนอโดยผู้นำสตรี ถึงแม้ว่าเรื่องที่เสนอโดยผู้นำสตรีมีจำนวนน้อยกว่าของผู้นำชายก็ตาม แต่บางครั้งผู้รับการฝึกอบรมได้รับความแรงจูงใจจากประสบการณ์ ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จของผู้นำสตรีมากกว่าของผู้นำชาย (Park, Jin - Hwan. 1982b : 10)

2) การอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย (Group Discussion Approach)

การอภิปรายกลุ่มก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การฝึกอบรมผู้นำหมู่บ้านสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ถ้าหากว่า การเสนอ

ประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จเป็นการศึกษาทางเดียว (One - Way Education) การอภิปรายกลุ่มก็เป็นการศึกษาสองทาง (Two - way Education) ในระหว่างการดำเนินการอภิปรายกลุ่มในหัวข้อที่คัดเลือกในที่ประชุม กลุ่มเพียงหัวข้อเดียวตลอดการฝึกอบรมโดยมีเจ้าหน้าที่ของสถาบัน การฝึกอบรมทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยงที่คอยชี้แนวทางทางการประชุมทุกคืน ผู้รับการฝึกอบรมมักจะถึงจุดสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติและค่านิยมดั้งเดิมที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาในทางที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาโดยผู้รับการฝึกอบรมค่อย ๆ สำนึกและทบทวนตัวเองไปเป็นช่วง ๆ ในระหว่างที่ฟังประสบการณ์ของคนอื่นและสังเกตปฏิกิริยาของคนอื่นที่มีต่อเรื่องที่ตัวเองเสนอไปในที่ประชุม นอกจากนั้นการอภิปรายกลุ่มยังทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการดำเนินการประชุมตามระบอบประชาธิปไตยอีกด้วย ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างดีในการดำเนินการตัดสินใจโครงการพัฒนาหมู่บ้านตามขั้นตอนระบอบประชาธิปไตยในการประชุม คณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้านและชาวบ้าน (Choi, Sang - Ho. 1981 : 12 - 15; Park, Jin - Hwan. 1982b : 11 - 12)

ส่วนการอภิปรายกลุ่มภายในกลุ่มย่อย ซึ่งประกอบด้วย 15 - 18 คนในห้องหนึ่ง ดำเนินการประชุมตามขั้นตอนดังนี้ คือ ในคืนแรกของการฝึกอบรมสมาชิกของกลุ่มย่อยซึ่งพักอยู่ในห้องเดียวกันของหอพักประจำสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมาจัดคัดเลือกหัวหน้ากลุ่มคนหนึ่งและเลขานุการคนหนึ่งสำหรับการดำเนินการอภิปรายกลุ่ม และคัดเลือกหัวข้อหนึ่งเรื่องที่จะอภิปรายในตลอดวาระการฝึกอบรม หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้ดำเนินการอภิปรายกลุ่ม ส่วนเลขานุการเป็นผู้บันทึกผลสรุปการอภิปราย เพื่อจะนำไปเสนอในที่ประชุมรวมของทุกกลุ่มย่อยในคืนสุดท้ายของการฝึกอบรม ผลงานของแต่ละกลุ่มจึงถูกรวบรวมมาพิมพ์เป็นหนังสือเล่มและผู้รับการฝึกอบรมทุกคนนำหนังสือเล่มนี้กลับไปใช้เป็นหนังสืออ้างอิงสำคัญมากในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้าน

(Park, Jin - Hwan. 1982b : 12)

ในช่วงแรกของการดำเนินการแซมมาอึลวุนทงระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1973 หัวข้อปัญหาที่ผู้รับการฝึกอบรมยกมาอภิปรายในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมมาอึล ส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่สำคัญและต้องรีบแก้ไขในการพัฒนาชนบททั้งที่สังเกตได้จากตาราง 19 และในจำนวนหัวข้อปัญหาคงกล่าว หัวข้อปัญหาที่อภิปรายกันมากที่สุด คือปัญหาเกี่ยวกับการเข้าร่วมของชาวบ้านในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งมักจะพูดถึงปัญหาของบุคคลที่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน ซึ่งมีอยู่ในบุคคล 4 ประเภทคือ ครอบครัวที่ค่อนข้างรวย ครอบครัวที่ยากจนมาก คนหนุ่มสาวที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าเพื่อนชาวบ้าน และคนที่มีอายุสูง ปัญหาเหล่านี้มักจะเกิดขึ้นก็เพราะว่าครอบครัวที่ค่อนข้างรวย บางครอบครัวไม่ค่อยพอใจกับ

ตาราง 19 หัวข้อปัญหาที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่มในระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1973

หัวข้อปัญหา	ความถี่ที่เสนอในการอภิปรายกลุ่ม
การเข้าร่วมของชาวบ้านในโครงการพัฒนาหมู่บ้าน	125
การเพิ่มผลผลิตทางเกษตรกรรม	79
ผู้นำหมู่บ้าน	76
การคัดเลือกโครงการพัฒนาหมู่บ้าน	70
การสะสมทุนประจำหมู่บ้าน	70
การระดมแรงงาน	27
รัฐบาลท้องถิ่น	34
โครงการออมสินและอื่น ๆ	14
รวม	495

ที่มา : Park, Jin - Hwan. Role of Saemaul Education for Saemaul Movement in Korea. Seoul : Agricultural Cooperative College. 1982b. p. 13

โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของหมู่บ้าน เนื่องจากเขาต้องเสียสละที่ดิน ส่วนตัวที่ติดกับถนนสองข้างโดยไม่ได้รับค่าชดเชย ครอบครัวที่ยากจนต้องเสียสละ แรงงานครอบครัวโดยไม่ได้รับค่าแรง คนหนุ่มสาวที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า เพื่อนชาวบ้านยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะอยู่ในชนบทต่อไปหรือไม่ และไม่ยอมชอบเสียสละ แรงงานของเขาในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้าน และคนที่มีอายุสูงยังยึดมั่นใน ประเพณีดั้งเดิมและยังไม่รู้สึกความจำเป็นของการรับพัฒนา ดังนั้นจากการอภิปรายกลุ่ม เขาจะได้อธิบายว่ากลุ่มแกนในการดำเนินการเข้ามาอีลอนดงส่วนใหญ่เป็นครอบครัว าระดับปานกลางและบุคคลที่มีอายุปานกลางที่จะอยู่ในหมู่บ้านนั้นต่อไป (Park, Jin - Hwan. 1982b : 12 - 13)

13.4.4 การศึกษาหลังการฝึกอบรม (After - Training

Education)

จากกระบวนการฝึกอบรมตามกิจกรรมทุกขั้นตอนดังกล่าว ผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่จะได้อะไรใหม่เปลี่ยนแปลงในทัศนคติทางสังคมและค่านิยม ส่วนบุคคลในทางที่มุ่งการพัฒนาตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมดังกล่าว แต่ เนื่องจากอาจจะมีความแตกต่างกันระหว่างบรรยากาศในสถานการณ์ฝึกอบรมกับ สิ่งแวดล้อมสังคมภายนอก ซึ่งจะทำให้ความตั้งใจของผู้รับการฝึกอบรมที่จะพัฒนาชีวิต ตัวเองและบริการ เพื่อสังคมที่เคยได้ตั้งไว้ในใจในช่วงการฝึกอบรมลดน้อยลงก็ได้ ดังนั้นการติดตามการปฏิบัติงานของผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมอย่างมีความต่อเนื่องจึงมี ความสำคัญไม่น้อยกว่าตัวการฝึกอบรมในสถานการณ์ฝึกอบรม ส่วนในการคอยให้ คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ผู้ที่เคยผ่านการฝึกอบรมโดยติดตามการปฏิบัติงานนั้น มักจะใช้วิธีการต่าง ๆ ดังนี้ (Choi, Sang - Ho. 1981 : 15 - 17)

คือ

1) วิธีการใช้เครื่องมือทางสื่อสาร (Communicational Instruments) เช่น จดหมายและวารสารประจำเดือน "แชมวอล" กล่าวคือทางเจ้าหน้าที่ของสถาบันการฝึกอบรมส่งจดหมายตามว่ากำลังปฏิบัติงานอะไร และกำลังประสบปัญหาอะไรบ้างแล้วคอยให้ปรึกษาทางจดหมาย นอกจากนั้นแล้วยังส่งวารสารประจำเดือน "แชมวอล" ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำเนินการเกษตรกรรม

2) วิธีการตระเวนเยี่ยมผู้ผ่านการฝึกอบรม (Visiting Trainees) ของเจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรมในภาคสนามโดยใช้ช่วงเวลานอกฤดูการฝึกอบรมเพื่อคอยให้คำปรึกษาและกำลังใจแก่ผู้นำหมู่บ้านและชาวบ้าน

3) วิธีการเปิดสัมมนาหนึ่งวัน (One - day Session) ในสถาบันการฝึกอบรมระดับอำเภอโดยรวบรวมผู้ผ่านการฝึกอบรมในเขตอำเภอเพื่อให้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานพัฒนาหมู่บ้านโดยมีเจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรมเข้าร่วมคอยชี้แนะทางการแก้ปัญหาด้วย

4) วิธีการประชุมรุ่น (Trainees Alumni Meeting) เพื่อให้แลกเปลี่ยนข่าวสารและประสบการณ์ต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานพัฒนาหมู่บ้าน

ในระหว่างวิธีการติดตามการปฏิบัติงานของผู้ผ่านการฝึกอบรมวิธีการตระเวนเยี่ยมของเจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรมในภาคสนามเป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์มากที่สุด เนื่องจากผู้ผ่านการฝึกอบรมและครอบครัวตลอดจนชาวบ้านมีความซาบซึ้งใจในการเยี่ยมเยือนของเจ้าหน้าที่การฝึกอบรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อำนวยการสถาบันการฝึกอบรม คิม จูน (Kim Joon) ที่เคารพนับถือมาตลอด และได้รับกำลังใจจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเจ้าหน้าที่การฝึกอบรมแต่ก็มีข้อเสียตรงที่ว่าวิธีการตระเวนเยี่ยมของเจ้าหน้าที่สถาบันการฝึกอบรมนั้นต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูงและใช้เวลามาก เนื่องจากเจ้าหน้าที่การฝึกอบรมสามารถเยี่ยมได้ไม่กี่คนในช่วงเวลาที่จำกัด (Park, Jin - Hwan. 1982a : 16)

14. ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา (Strategic Choice of Development Project)

สาเหตุสำคัญที่ขบวนการร่วมมือ (Cooperative Movement) ในประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ก็เพราะว่าตั้งแต่เริ่มแรกของการดำเนินโครงการพัฒนาชนบท ประเทศเหล่านี้มุ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การผลิต ร่วมกัน การตลาด เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจเช่นนี้ต้องการจิตใจร่วมมือ และค่านิยมเชิงการพัฒนาในระดับสูงมาก (Korean Overseas Information Service. 1977 : 61) กล่าวคือ การพัฒนาชนบทหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ (Pan - Systemic Change) ซึ่งครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงทุกระดับตั้งแต่ระดับส่วนบุคคล ระดับองค์การจนถึงระดับสิ่งแวดล้อมของสังคมชนบท (Whang, In - Joung. 1981b : 614) แต่ยุทธวิธีการพัฒนาชนบทแบบผสมผสานของประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ดังกล่าวมักจะไม่ค่อยเน้นในการพัฒนาทัศนคติและค่านิยมภายในของประชาชนชนบท กล่าวคือ เขาไม่พยายามที่จะให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมภายในของประชาชนชนบทที่มีต่อชีวิตส่วนตัว องค์การทางสังคมชนบทและสิ่งแวดล้อมของสังคมชนบท พฤติกรรมทางองค์การของหมู่บ้านเช่น นิสัยเสียที่จะอาศัยแต่คนอื่น การขาดความร่วมมือ และความอ่อนแอทางความเป็นผู้นำ เป็นต้น มักจะถือว่าเป็นวัฒนธรรมย่อย (Subculture) ของชุมชนหมู่บ้านที่มีมาก่อนและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (Hague. 1975 : 5 - 11) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่จะเน้นในโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ซึ่งต้องการการลงทุนในทุกรูปแบบ และความช่วยเหลืออย่างมหาศาลจากรัฐบาล (Whang, In - Joung. 1981b : 614)

แต่ในการดำเนินการแผนมาอีลูนดง ทางรัฐบาลของประเทศไทย
 สาธารณรัฐเกาหลีได้แบ่งขั้นตอนออกเป็นสามขั้นตอนได้แก่การปฏิรูปทางจิตใจ
 (Spirit Revolution) การพัฒนาทางสังคม (Social Development)
 และการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Economic Development) ตามลำดับโดย
 ดำเนินโครงการที่มุ่งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพก่อนในช่วงเริ่มแรก
 ของการดำเนินการแผนมาอีลูนดง เพื่อชักชวนชาวบ้านให้เข้าร่วมในแผนมาอีลูนดง
 ด้วยความร่วมมือและจิตใจช่วยตัวเอง ซึ่งผลการดำเนินโครงการดังกล่าว
 ปรากฏว่าสามารถเสริมสร้างจิตใจช่วยตัวเอง ทศนคติเชิงความร่วมมือ
 (Cooperative Attitude) และแรงกระตุ้นให้แก่ชาวบ้านได้ เนื่องจาก
 ชาวชนบทสามารถมองเห็นและสัมผัสกับผลงานของโครงการดังกล่าวที่ได้ทำสำเร็จ
 ด้วยความร่วมมือและความพยายามช่วยตัวเองอย่างง่ายและตั้งใจ ดังนั้นการ
 คัดเลือกโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพจึงถือว่าเป็นยุทธวิธีพิเศษ
 ของการพัฒนาชนบทในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

อย่างไรก็ตามในช่วงหลัง ๆ ของการดำเนินการแผนมาอีลูนดง โดย
 เฉพาะตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 ทางรัฐบาลของประเทศไทยสาธารณรัฐเกาหลีได้เน้น
 ในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้มากขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าโครงการขนาดเล็ก
 สำหรับโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพนั้นได้ทำสำเร็จเกือบหมด และประชาชนชนบท
 ค่อย ๆ ให้ความสนใจในงานร่วมมือที่จะพัฒนารายได้ของเขาและมุ่งสิ่งตอบแทนทาง
 เศรษฐกิจ (Whang, In - Joung. 1981a : 245 : 246)

15. การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของ รัฐบาล (Self - help Criteria)

โดยทั่วไปแล้วมักจะเข้าใจกันว่าบริการให้การสนับสนุนหรือ
 ความช่วยเหลือในการพัฒนาชนบท หมายถึงการให้ความช่วยเหลือแก่พวกที่ยังไม่สมบูรณ์

หรือพวกที่ขาดแคลนหรือประสบความล้มเหลว แต่ในการดำเนินการตามอิดุลนคอง
ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ทางรัฐบาลใช้ระบบของการให้บริการสนับสนุนใน
ความหมายตรงกันข้ามกับความหมายทั่ว ๆ ไปดังกล่าว กล่าวคือ ทางรัฐบาลใช้
มาตรการที่เรียกว่า "การให้บริการสนับสนุนแก่หมู่บ้านที่มีชาวบ้านพร้อมที่จะช่วย
ตัวเองก่อน (The better Village the first Support)"

ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษประการหนึ่งของตามอิดุลนคอง (Ministry of Home Affairs
1980a : 599 - 600)

จากประสบการณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก่อนมีตามอิดุลนคองได้
เรียนรู้ว่า ถ้าไม่มีการปลุกฝังจิตใจตัวเองให้แก่ชาวบ้านก่อนแล้ว การให้บริการ
สนับสนุนแบบการให้เปล่า (Grant - in - Aid) แก่หมู่บ้านทุกแห่งอย่าง
เท่าเทียมกัน เช่น กรณีของประเทศอินโดนีเซียในปัจจุบันจะเพียงพอทำให้
ชาวบ้านคิดนิสัยเสียที่จะพึ่งอาศัยคนอื่นมากขึ้น และทำให้การพัฒนาชนบทแบบอาสาสมัคร
เสื่อมถอยลงยิ่งขึ้นเท่านั้น (Kim, Il - Chul. 1982 : 18) ดังนั้น ทาง
รัฐบาลของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจึงให้บริการสนับสนุนและความช่วยเหลือแก่
หมู่บ้านต่าง ๆ อย่างมีความแตกต่างกันตามระดับของการพัฒนา กล่าวคือ หมู่บ้าน
ใดที่มีชาวบ้านพร้อมที่จะช่วยตัวเองมาก ก็ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลมาก และ
หมู่บ้านใดที่ชาวบ้านพร้อมที่จะช่วยตัวเองน้อย ก็ได้รับการบริการสนับสนุนจากรัฐบาล
น้อย ส่วนสำหรับหมู่บ้านที่ชาวบ้านยังไม่พร้อมที่จะช่วยตัวเองนั้น ทางรัฐบาลก็ไม่ได้
ให้ความช่วยเหลือเลย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แต่ละหมู่บ้านเข้าร่วมในตามอิดุลนคองด้วย
ความสมัครใจ โดยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันระหว่างหมู่บ้านโดยมีการบริการ
สนับสนุนจากรัฐบาลเป็นรางวัล (Kim, Yoo - Hyuk. 1980 : 11 - 12)

การใช้มาตรการของการให้บริการสนับสนุนจากรัฐบาลดังกล่าวกลายเป็น
ตัวกระตุ้นที่มีประสิทธิภาพสูงตามความคาดหมายในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แก่ชาวบ้านในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้าน และการสร้างบรรยากาศของ

การแข่งขันระหว่างหมู่บ้านดังกล่าวกลายเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ชาวบ้านตื่นตัวและ
เข้าร่วมในโครงการช่วยเหลือตัวเอง เนื่องจาก เมื่อเห็นหมู่บ้านเพื่อนบ้านพัฒนาขึ้นเป็น
หมู่บ้านที่สามารถพึ่งตนเองได้แล้ว ชาวบ้านที่อยู่ในหมู่บ้านที่ยังไม่ทำอะไรมี
ความรู้สึกอับอายซึ่งทำให้หมู่บ้านทั้งหมดทั่วประเทศเข้าร่วมในแคมเปญ

ในปี ค.ศ. 1973 และทำให้หมู่บ้านขั้นมูลฐาน (Basic Villages)

หมดหายไปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1978 (Kim, Yoo - Hyuk, 1980 : 12; Kim, Il - Chul.
1982 : 18; Park, Jin - Hwan. 1982a : 7 - 8)

16. การใช้สิ่งเร้าในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล (Incentives in Supporting Policy to Government)

การปฏิรูประบบเศรษฐกิจของรัฐบาลปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนใน
การใช้ความพยายามเริ่มแรกที่จะให้ประชาชนชนบทเข้าร่วมในแคมเปญอย่าง
จริงจังโดยจัดการสิ่งที่จะก่อให้เกิดแรงกระตุ้นทุกชนิดให้แก่ทั้งหมู่บ้านและชาวบ้าน
ส่วนบุคคลแทนที่ใช้แบบแผนบังคับซึ่งไม่เหมาะสมในการให้แรงกระตุ้นอย่างเช่น
การแจกปูนซีเมนต์ 335 กระสอบและเหล็กเส้นให้แก่แต่ละหมู่บ้าน การใช้ระบบ
ของการให้รางวัลแก่ผู้นำหมู่บ้านและชาวบ้านที่ดีเด่น และการใช้นโยบายราคา
ข้าวสูง เป็นต้น (Whang, In - Joung. 1981b : 623 - 625)

ในปีแรกของการดำเนินการแคมเปญ ทางรัฐบาลได้แจก
ปูนซีเมนต์ให้กับทุกหมู่บ้าน ๆ ละ 335 กระสอบโดยมีเงื่อนไขว่าไม่ควรแบ่งกันใช้
เป็นส่วนบุคคล แต่ควรนำไปใช้ในการดำเนินโครงการที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม
อย่างที่ว่ารัฐบาลเสนอแนะประมาณ 20 โครงการ เช่น การตัดถนน
การสร้างสะพาน การปรับปรุงบ้านเรือน การสร้างเขื่อนกั้นน้ำขนาดเล็ก
การสร้างสถานชกน้ำ การสร้างบ่อน้ำ การสร้างโรงอาบน้ำสาธารณะในหมู่บ้าน
 เป็นต้น ความจริงปูนซีเมนต์เพียง 335 กระสอบเป็นวัสดุก่อสร้างจำนวนน้อยมาก

สำหรับการดำเนินโครงการทั้งหมดดังกล่าว นอกจากนั้นก็ตามผลปรากฏว่าชาวบ้านได้ดำเนินโครงการต่าง ๆ ในปีแรกเกินความคาดหมายของผู้วางแผนนโยบายคือประมาณ 16,600 หมู่บ้าน จากหมู่บ้านทั้งหมด 35,000 กว่าหมู่บ้านได้ดำเนินโครงการต่าง ๆ ตามเงื่อนไขของรัฐบาลดังกล่าวอย่างจริงจังโดยชาวบ้านร่วมมือกันเพิ่มเสริมทั้งทุนการเงินและแรงงานของตัวเองเป็นจำนวนมาก ซึ่งทำให้ชาวบ้านมีความภาคภูมิใจในผลงานทางประวัติศาสตร์ที่สร้างขึ้นซึ่งไม่เคยคาดมาก่อนเป็นอันมาก ด้วยเหตุนี้ทางรัฐบาลได้แจกปูนซีเมนต์อีก 500 กระสอบและเหล็กเส้นหนึ่งตันต่อหมู่บ้านให้แก่ 16,600 หมู่บ้านทั้งหมดที่ดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านอย่างจริงจังในปีแรก ในปีค.ศ. 1972 เพื่อกระตุ้นให้ชาวบ้านดำเนินการโครงการขั้นต่อไปและให้หมู่บ้านที่ยังไม่เข้าร่วมในเขมาอีลูนกงเกิดจิตใจช่วยตัวเองโดยสร้างบรรยากาศของการแข่งขัน

(Park, Jin - Hwan. 1982a : 7 - 9)

ส่วนการที่ทางรัฐบาลได้บริจาควัตถุอย่างเช่น ปูนซีเมนต์และเหล็กเส้นดังกล่าวนั้นก็เพื่อให้มีการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางชีวิตในสังคมชนบทซึ่งเป็นเป้าหมายโดยตรงและเพื่อให้มีการพัฒนาทางจิตใจของชนซึ่งเป็นเป้าหมายทางอ้อม ทั้งนี้ก็เพราะว่าสิ่งแวดล้อมที่ยากจนและไม่สะดวกในการดำรงชีวิตของสังคมชนบทเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้คนรุ่นใหม่ไม่ยอมอยู่ในสังคมชนบทและการพัฒนาสิ่งแวดล้อมจะได้ทำให้ชาวบ้านเรียนรู้ความจำเป็นของความร่วมมือในการทำงานจากประสบการณ์ที่แท้จริงของตัวเอง ซึ่งจะทำให้ชาวบ้านมีจิตใจช่วยตัวเองและความเชื่อมั่นมากขึ้น ในการดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป (Park, Chung - Hee.

1980 : 727 - 728) อย่างไรก็ตามการบริจาคทางวัตถุของรัฐบาลดังกล่าวได้รับการสนองตอบที่ดีจากประชาชนชนบทในลักษณะของการเข้าร่วมของประชาชนชนบทในการตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้ปูนซีเมนต์ให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมและการร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการพัฒนาหมู่บ้านจนประสบความสำเร็จ ซึ่งวิธีการแบบนี้เป็นกระบวนการชักจูงของการเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านชนบทโดยให้ประชาชนชนบท

ได้เผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ เช่นวิกฤตการณ์ทางความเป็นเอกฉันท์ สมรรถภาพทางความเป็นผู้นำ ความเพียงพอทางองค์การและการบริหาร และปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในสังคมชนบท (Whang, In - Joung. 1981b : 623 - 624)

การให้ตรงกระตุ่นในระดับส่วนบุคคลนั้นเป็นระบบรางวัลที่ใช้ประโยชน์บ่อยครั้งในการให้กำลังใจแก่พวกผู้นำหมู่บ้านและชาวบ้านที่มีผลงานดีเกินเพื่อให้ความพยายามอย่างเต็มที่ต่อไป รางวัลดังกล่าวมีทั้งเหรียญ ทั้งหนังสือชมเชย และรางวัลเป็นเงินสดจากประธานาธิบดีโดยตรง นอกจากนั้นแล้ว ทางรัฐบาลยังได้นโยบายราคาข้าวสารสูงเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนชนบททำงานยิ่งหนักและเข้าร่วมในกิจกรรมพัฒนาชนบทมากยิ่งขึ้น (Whang, In - Joung. 1981b : 624)

17. การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา (Village as Development Unit)

ความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity) หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในสมาชิกของกลุ่มเป็นคุณลักษณะสำคัญที่ทำให้กิจกรรมของกลุ่มประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท (FAO. 1978 : 9) เนื่องจากความเป็นเอกพันธ์ดังกล่าวทำให้สมาชิกของกลุ่มมีความร่วมมือกันง่ายและดำเนินโครงการพัฒนาเสร็จสิ้นภายในเวลาอันสั้นได้ (Kim, Il - Chul. 1982 : 18)

ในการกำหนดความเป็นเอกพันธ์นั้น อาจจะใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการทางเศรษฐกิจ (Economic Criterion) อย่างเช่นขนาดเศรษฐกิจของชาวชนบท มาตรการทางสังคมและวัฒนธรรม (Socio - Cultural Criteria) อย่างเช่น เชื้อชาติ และระดับการศึกษา และมาตรการทางการบริหาร (Managerial Criteria) อย่างเช่นความเหมาะสมของหน่วยพัฒนากับองค์การและการดำเนินโครงการพัฒนาชนบทในแง่ที่ว่า หน่วยการพัฒนาที่คัดเลือกนั้น

เหมาะสมกับความเป็นเอกลักษณ์ ทางชุมชนของประชาชนชนบท ความรู้สึกทาง
ผลประโยชน์ส่วนรวมของประชาชนชนบท การเข้าร่วมและความร่วมมือของ
ประชาชนชนบทอย่างจริงจัง และการปฏิบัติบทบาทของความเป็นผู้นำหรือไม่เป็นต้น
(FAO. 1978 : 9; Whang, In - Joung. 1978 : 114)

ในกรณีของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม
และวัฒนธรรมของสมาชิกภายในหมู่บ้านเดียวกันมีลักษณะเป็นความเป็นเอกพันธ์และ
ตามประเพณีดั้งเดิมแล้ว หมู่บ้านในชนบทมีลักษณะที่รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม
มีการปฏิริยาต่อกันอย่างใกล้ชิด และมีกิจกรรมร่วมมือเช่นการลงแขกในระหว่าง
ชาวบ้านด้วยกัน จึงเลือกให้หมู่บ้านเป็นหน่วยยุทธศาสตร์ของการพัฒนาชนบท
ซึ่งเป็นหน่วยการพัฒนาที่มีความรับผิดชอบสำคัญในด้านการวางแผน จัดระบบและ
ปฏิบัติโครงการพัฒนาชนบททุกโครงการในการดำเนินการตามอิลลุนดง แล้ว
ขยายวงกว้างออกไปให้ความร่วมมือกันระหว่างหมู่บ้านต่อหมู่บ้าน ซึ่งถือว่า
เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ประชาชนชนบทเข้าร่วมในแผนอิลลุนดง
อย่างเอาจริงเอาจัง (Park, Jin - Hwan. 1982a : 4)

หน่วยชุมชนการพัฒนาที่เหมาะสมกับการพัฒนาชนบทนั้นอาจมีความแตกต่าง
กันในแต่ละประเทศ เนื่องจากชนบทมีประเพณี วัฒนธรรม และโครงสร้าง
ทางสังคมของชุมชนชนบทมีความแตกต่างกันในแต่ละประเทศ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจ
ของส่วนบุคคลและกลุ่มบุคคลเกี่ยวกับขอบเขต ของ "ชุมชน" (Whang, In - Joung,
1981b : 613) แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเฉพาะกรณีในเอเชีย 9 ประเทศ
(บังกลาเทศ เนปาล อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา
ไทย และสาธารณรัฐเกาหลี) ขององค์การสหประชาชาติ ESCAP และ FAO
ประจำประเทศไทย ปรากฏว่าประชาชนส่วนใหญ่ในชนบทของประเทศเหล่านี้มี
ลักษณะความเป็นเอกพันธ์ภายในหมู่บ้าน (ESCAP/FAO. 1981 : 4)
จึงสามารถใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนาได้ในการพัฒนาชนบท

จากการศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้หมาอีลูนคงประสบความสำเร็จ
ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวก็แสดงให้เห็นว่า
แต่ละองค์ประกอบทำงานได้ผลและส่งผลเชื่อมประสานกันในการพัฒนาชนบทเป็น
อย่างดี แต่เราไม่รู้แน่ชัดว่าองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เป็นองค์ประกอบครบถ้วน
อย่างสมบูรณ์หรือไม่ มีความสัมพันธ์กันในลักษณะใด และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จ
ของการพัฒนาหมู่บ้านแตกต่างกันในองค์ประกอบใดบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องศึกษา
ในการวิจัยครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่อยู่ในขอบข่ายของงานด้านการพัฒนาชนบท โดยมุ่งวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวแปรสำคัญอันเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ชนบทมีความประสบความสำเร็จในเชิงปฏิบัติการ และหาความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะส่งผลต่อการทำความเข้าใจขบวนการนี้ และนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชนบทอื่นจะมีผลต่อการพัฒนาประเทศในที่สุดทั้งในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และในประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ของภูมิภาคเอเชีย

การวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเป็นสหวิทยาการที่เอื้อต่อการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาชนบท เพราะจะต้องอาศัยแนวความคิดจากศาสตร์หลายแขนงทั้งสังคมวิทยา จิตวิทยา รัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์

รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจเชิงพรรณนา (Descriptive Survey) (Selltiz and others, 1976 : 90 - 112) ที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของชนบทในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี โดยกระทำทั้งในลักษณะการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) และการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยบุคคล 3 ประเภท คือ

1. ผู้นำระดับหมู่บ้าน ซึ่งประกอบด้วยผู้นำชนบท ผู้นำสตรี และคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน

2. ประชาชนอื่นเป็นสมาชิกของหมู่บ้าน

3. ข้าราชการท้องถิ่นที่มีความรับผิดชอบในงานพัฒนาหมู่บ้าน

โดยครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 8 จังหวัด โดยยกเว้นจังหวัดที่เป็นเทศบาลพิเศษ 4 จังหวัด และจังหวัดเกาะ 1 จังหวัด จากทั้งหมด 13 จังหวัดทั่วประเทศ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Ministry of Home Affairs. 1980 : 22)

ตาราง 20 จำนวนหมู่บ้านของแต่ละจังหวัดในกลุ่มประชากร

ลำดับ	จังหวัด	จำนวนหมู่บ้าน
1	เกียงกี (Gyeong - gi)	4,010
2	กังวอน (Gang - weon)	2,202
3	ชุงบุก (Chung - bug)	2,525
4	ชุงนัม (Chung - nam)	4,307
5	เจอนบุก (Jeon - bug)	5,057
6	เจอนนัม (Jeon - nam)	6,211
7	เกียงบุก (Gyeong - bug)	5,447
8	เกียงนัม (Gyeong - nam)	4,924
รวม	8 จังหวัด	34,683

ที่มา : Ministry of Home Affairs. A Decade History of Saemaul Undong (Data) Seoul, Poongchun Press Co., Ltd., 1980b. p. 22.

กลุ่มตัวอย่าง

ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีจังหวัดเป็น Stratum ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

1. การคัดเลือกจังหวัด

เลือกจังหวัด 4 จังหวัด จาก 8 จังหวัด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งเป็นวิธีการสุ่มที่ทำให้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละจังหวัดมีโอกาสที่จะถูกเลือกมาเท่า ๆ กัน อย่างเป็นอิสระ

2. การคัดเลือกหมู่บ้าน

เลือกหมู่บ้าน 2 หมู่บ้าน จากแต่ละจังหวัด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย ดังต่อไปนี้

2.1 หมู่บ้านระดับสูงที่อยู่ในระดับความสำเร็จสูงสุด ร้อยละ 10 จำนวน 1 หมู่บ้าน

2.2 หมู่บ้านระดับต่ำที่อยู่ในระดับความสำเร็จต่ำสุด ร้อยละ 10 จำนวน 1 หมู่บ้าน

สำหรับจำนวนหมู่บ้านในแต่ละกลุ่มตัวอย่างนั้น มีรวมทั้งหมด 8 หมู่บ้าน แยกเป็นหมู่บ้านระดับสูง 4 หมู่บ้าน และหมู่บ้านระดับต่ำ 4 หมู่บ้าน

3. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง (ผู้ให้สัมภาษณ์)

กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยบุคคล 3 ประเภท ที่สุ่มมาจากกลุ่มประชากรดังกล่าวมาแล้วมีจำนวนทั้งหมด 224 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ผู้นำระดับหมู่บ้าน ซึ่งประกอบด้วยผู้นำเขมาอิล ผู้นำสตรี และคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน มีจำนวนทั้งหมด 96 คน โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 ผู้นำเขมาอิลที่มีอยู่หมู่บ้านละ 1 คน ทั้ง 8 หมู่บ้าน

ถือว่าเป็นตัวอย่าง

3.1.2 ผู้นำสตรีที่มีอยู่หมู่บ้านละ 1 คน ทั้ง 8 หมู่บ้าน ถือว่า
เป็นตัวอย่าง

3.1.3 คณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้านที่ประกอบด้วยสมาชิก
13 - 15 คน เลือกมาหมู่บ้านละ 10 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย รวมทั้งหมด
80 คน

3.2 ประชาชนซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา เลือกแต่หัวหน้าครอบครัว
มาหมู่บ้านละ 10 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย รวมทั้งหมด 80 คน

3.3 ข้าราชการท้องถิ่นที่อยู่ในสายงานรับผิดชอบอำเภออู่ลุนกง
ในการพัฒนาหมู่บ้าน เลือกมาอำเภอละ 6 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย
รวมทั้งหมด 48 คน

ตาราง 21 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง : จำแนกตามประเภท

ประเภท	หมู่บ้านระดับสูง (คน)	หมู่บ้านระดับต่ำ (คน)	รวม (คน)
1. ผู้นำระดับหมู่บ้าน	48	48	136
1.1 ผู้นำอำเภออู่ลุนกง	4	4	8
1.2 ผู้นำสตรี	4	4	8
1.3 คณะกรรมการ พัฒนาหมู่บ้าน	40	40	80
2. ประชาชน (หัวหน้า ครอบครัว)	40	40	80
3. ข้าราชการท้องถิ่น	24	24	48
รวม	112	112	224

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัย

1. ตัวแปรตาม

ตัวแปรตามในการวิจัยครั้งนี้คือ ระดับความสำเร็จของหมู่บ้านตาม
แนวการดำเนินงานตามอำเภอเมือง ซึ่งมีอยู่ 2 ระดับคือ

- 1.1 ระดับความสำเร็จของอำเภอเมืองสูง
- 1.2 ระดับความสำเร็จของอำเภอเมืองต่ำ

2. ตัวแปรต้น

ตัวแปรต้นในการวิจัยครั้งนี้ เป็นตัวแปรที่ใช้เป็นตัวทำนายความแตกต่าง
ในตัวแปรตาม ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 17 ตัวแปร ดังต่อไปนี้

- 2.1 บทบาทของผู้นำอำเภอเมือง
- 2.2 บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง
- 2.3 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
- 2.4 บทบาทของชาวบ้าน
- 2.5 บทบาทของสมาคมแม่บ้านอำเภอเมือง
- 2.6 บทบาทของสื่อมวลชน
- 2.7 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท
- 2.8 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
- 2.9 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
- 2.10 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
- 2.11 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
- 2.12 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
- 2.13 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ

อำเภอเมือง

- 2.14 ยุทธวิธีในการคัดเลือกโครงการพัฒนา

- 2.15 การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของ
รัฐบาล
- 2.16 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
- 2.17 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจเชิงพรรณนา ผู้วิจัยจึงเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามโดยใช้วิธีการสอบถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นของบุคคลที่คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อค้นหาคำตอบของปัญหาเชิงการวิจัย ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นสำหรับใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะชุดเดียว ในการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้แหลมอีลอนกงประสบความสำเร็จในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เครื่องมือนี้ประกอบด้วย 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับภูมิหลังทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ และสภาพการณ์ของหมู่บ้าน สำหรับเฉพาะผู้นำแหลมอีลอน โดยให้ผู้ตอบเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่ได้กำหนดไว้ให้ตามความเป็นจริง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

(0) เพศ

- _____ 1) ชาย
- _____ 2) หญิง

(00) อายุ

- _____ 1) ต่ำกว่า 19 ปี
 _____ 2) 20 - 29 ปี
 _____ 3) 30 - 39 ปี
 _____ 4) 40 - 49 ปี
 _____ 5) 50 - 59 ปี
 _____ 6) สูงกว่า 60 ปี

(000) หมู่บ้านของท่านได้รับการยกฐานะขึ้นในปีใดบ้าง

- 1) เริ่มเข้าร่วมในชมรมอีดุลนกงในปี ค.ศ. _____
 2) เป็นหมู่บ้านขั้นมูลฐานในปี ค.ศ. _____
 3) เป็นหมู่บ้านขั้นช่วยตัวเองในปี ค.ศ. _____
 4) เป็นหมู่บ้านขั้นพึ่งตนเองในปี ค.ศ. _____
 5) เป็นหมู่บ้านขั้นสวัสดิการในปี ค.ศ. _____

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของ
 ชมรมอีดุลนกงในการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เครื่องมือนี้ประกอบด้วย
 แบบสอบถามลักษณะ 2 ลักษณะคือ แบบสอบถามชนิดอัตราส่วนประมาณค่าแบบ
 5 ระดับ ได้แก่

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือมากที่สุด
 4 หมายถึง เห็นด้วย หรือมาก
 3 หมายถึง ไม่น่าใจ หรือปานกลาง
 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย หรือน้อย
 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือน้อยที่สุด

ซึ่งให้ผู้ตอบพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่ามีความคิดเห็นหรือทัศนะอย่างใดต่อข้อความนั้น ๆ แล้วเขียนหมายเลขแสดงความคิดเห็นดังกล่าวข้างบนลงในช่องว่างขวามือตามความคิดเห็นที่แท้จริงของตน และแบบสอบถามฉบับรวมค่า ซึ่งให้ผู้ตอบพิจารณาคำถามแต่ละข้อว่ามีความคิดเห็นหรือทัศนะอย่างใดต่อคำถามนั้น ๆ แล้วเขียนข้อความลงในช่องว่างที่ใ้กำหนดไว้ให้ตามความเป็นจริง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

- (๐) ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียน
หมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่อง
ระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น
(๐) ผู้นำแหลมอิล เป็นผู้ริเริ่มโครงการแหลมอิลต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงแรกของแหลมอิลจนถึงโดยมีชาวบ้านคอย ๆ เข้าร่วมในโครงการนั้น ๆ	-----
(๐๐) ผู้นำแหลมอิล ทำบทบาทสำคัญในการวางโครงการแหลมอิลต่าง ๆ โดยร่วมมือกับชาวบ้าน	-----
(๐๐๐) -----	-----

(๐๐) ท่านคิดว่าสิ่งที่ผู้นำเขมาอีล ทำบทบาทต่าง ๆ ในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านของท่าน ทำให้ชาวบ้านเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง ทั้งในความคิดและการกระทำ

1. -----
2. -----
3. -----
4. -----
5. -----

ในการสร้างเครื่องมือนี้ ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามโดยอาศัยแนวทางจากเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับภูมิหลังและองค์ประกอบของเขมาอีลลุดงเป็นพื้นฐาน แล้วเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาชนบทไม่น้อยกว่า 3 ท่าน พิจารณาให้ความเห็นเพื่อผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามความต้องการ

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาแบบสอบถามไปสัมภาษณ์ผู้นำระดับหมู่บ้าน ประชาชนอันเป็นสมาชิกของหมู่บ้านและข้าราชการท้องถิ่นที่มีความรับผิดชอบในงานพัฒนาหมู่บ้านด้วยตัวเอง โดยมีผู้ช่วยอีก 1 คน ตามตารางปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ โดยมีหนังสือนำตัวจากศูนย์อำนวยการกลางเขมาอีลลุดง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ นั้น ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยที่กำหนดไว้แต่ละข้อ โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ชนิดมาตราส่วนประมาณค่าแบบ 5 ระดับ มาทำการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) เพื่อจัดกลุ่มองค์ประกอบที่ทำให้เหมาะสมที่สุด ประสิทธิภาพสำเร็จในการพัฒนาชนบทของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอย่างชัดเจน โดยอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for Social Science) นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังนำข้อมูลที่ได้จากคำถามแบบปลายเปิดในข้อ ตอนที่ 2.1 มาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) อีกด้วย เพื่อให้ประโยชน์ในการยืนยันองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของชนมาอีลูนคังที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยหาความถี่และร้อยละของข้อมูล
2. ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (Discriminant Analysis) ซึ่งต้องสร้างสมการ

$$L = B_1X_1 + B_2X_2 + \dots + B_pX_p$$

เมื่อ L แทน ค่าจำแนกรวม
 B แทน ค่าน้ำหนักแสดงถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มเฉพาะตัวแปรต้นหนึ่ง ๆ
 X แทน ค่าของตัวแปรต้น
 P แทน ลำดับที่ของตัวแปรต้น

เพื่อเปรียบเทียบตัวแปรต้นที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันในด้านการปฏิบัติตามวิธีการชมอาทิตย์ลง และทำการวิเคราะห์หาตัวแปรต้นตัวไหนมีความสำคัญมากขึ้นเพียงใดในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่าง (Discriminators) โดยอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์แบบ SPSS

3. ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่ 3 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์คำถามแบบปลายเปิดที่จัดไว้เพื่อการนี้มาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ ในอันที่เปลี่ยนแปลงความคิดและการกระทำของประชาชนชนบทในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง

การเขียนรายงานผลการวิจัย

ในการเขียนรายงานผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยเขียนแบบบรรยาย (Discription) ในภาษาที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชนบททุกท่านสามารถเข้าใจได้ง่าย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะนำเสนอในที่นี้ จะแยกออกเป็นสองตอน ใหญ่ ๆ คือ ตอนแรกเป็นการเสนอข้อมูลเบื้องต้น ซึ่งแบ่งออกเป็นสองตอนย่อย คือ ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด และข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการณ์ทางหมู่บ้านของผู้ให้สัมภาษณ์เฉพาะผู้นำเขมาอิล เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจเชิงพรรณนา (Descriptive Survey) (Selltiz and others. 1976 : 90 - 112) ที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของเขมาอิลรุ่นกงในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี จึงมีความจำเป็นต้องเสนอข้อมูลเบื้องต้นที่เก็บรวบรวมไว้เสียก่อน เพื่อให้ใครรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยกว้างขวาง และชัดเจนยิ่งขึ้น

สำหรับในตอนที่สองนั้น จะเป็นตอนที่ว่าด้วยผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัย ซึ่งจะแยกเป็นสามตอนย่อย คือ การตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่หนึ่ง เพื่อทราบองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของเขมาอิลรุ่นกงในการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี การตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สอง เพื่อจัดอันดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบที่มีส่วนส่งผลต่อความสำเร็จของเขมาอิลรุ่นกงในการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และการตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สาม เพื่อทราบผลที่เกิดจากองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของเขมาอิลรุ่นกงแต่ละตัวแปรในรูปของความคิดและการกระทำของชาวบ้าน

ข้อมูลเบื้องต้น

การนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นนี้ จะนำเสนอตามความเป็นจริงที่ได้จากการเก็บข้อมูล มิได้มีความประสงค์ที่จะตีความหรือหาข้อสรุปจากข้อมูลเหล่านี้

1. ภูมิหลังทั่วไปของมูตอย

1.1 ผู้ให้สัมภาษณ์ของแต่ละหมู่บ้านตัวอย่างทั้ง 8 หมู่บ้าน อันได้แก่ หมู่บ้านระดับสูง 4 หมู่บ้าน และหมู่บ้านระดับต่ำ 4 หมู่บ้าน ประกอบด้วยหมู่บ้านละ 28 คน ซึ่งได้แก่ ผู้นำแหมอาอีล 1 คน ผู้นำสตรี 1 คน สมาชิกของคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน 10 คน ชาวบ้านธรรมดา 10 คน และข้าราชการท้องถิ่นของหน่วยงานรับผิดชอบในการพัฒนาหมู่บ้านนั้น ๆ 6 คน รวมทั้ง 8 หมู่บ้านดังกล่าวแล้ว ก็มีผู้นำแหมอาอีล 8 คน ผู้นำสตรี 8 คน สมาชิกของคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน 80 คน ชาวบ้านธรรมดา 80 คน และข้าราชการท้องถิ่นของหน่วยงานรับผิดชอบในการพัฒนาหมู่บ้านนั้น ๆ 48 คน ดังที่ไคแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 21 ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนเป็นเพศชาย นอกจากผู้นำสตรีของแต่ละหมู่บ้านเท่านั้น

1.2 อายุของผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 40 - 49 ปี (ร้อยละ 50.89 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 45.54 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ) และ 30 - 39 ปี (ร้อยละ 27.68 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 40.18 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ) ส่วนผู้ที่มีอายุระหว่าง 50 - 59 ปี มีเพียงร้อยละ 11.61 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 13.39 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ อายุสูงกว่า 60 ปี มีเพียงร้อยละ 1.78 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 0.89 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ อายุระหว่าง 20 - 29 ปี มีแต่เพียงร้อยละ 8.04 สำหรับหมู่บ้านระดับสูงเท่านั้น และอายุต่ำกว่า 19 ปีนั้น ไม่มีในหมู่บ้านทั้งสองกลุ่มเลย ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในตาราง 22 ดังนี้

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ : จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	ความถี่					
	จำนวนคน (N)			การร้อยละ (%)		
	หมู่บ้านระดับสูง	หมู่บ้านระดับต่ำ	รวม	หมู่บ้านระดับสูง	หมู่บ้านระดับต่ำ	รวม
ต่ำกว่า 19 ปี	-	-	-	-	-	-
20 - 29 ปี	9	-	9	8.04	-	4.02
30 - 39 ปี	31	45	76	27.68	40.18	33.93
40 - 49 ปี	57	51	108	50.89	45.54	48.21
50 - 59 ปี	13	15	28	11.61	13.39	12.50
สูงกว่า 60 ปี	2	1	3	1.78	0.89	1.34
รวม	112	112	224	100.00	100.00	100.00

1.3 ระดับการศึกษาในระบบของผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา กล่าวคือ ร้อยละ 43.75 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 46.43 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ ส่วนผู้ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าระดับประถมศึกษา มีเพียงร้อยละ 4.46 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 5.35 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีร้อยละ 24.11 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 20.54 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีร้อยละ 17.86 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 20.54 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ ระดับอนุปริญญา มีเพียงร้อยละ 6.25 เท่ากันสำหรับหมู่บ้านทั้งสองกลุ่ม ระดับปริญญาตรี มีเพียงร้อยละ 3.57 สำหรับหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 0.89 สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำ และผู้ที่อยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรีนั้นไม่มีในหมู่บ้านทั้งสองกลุ่มเลย ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในตาราง 23 ดังนี้

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ : จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ความถี่					
	จำนวนคน (N)			การร้อยละ (%)		
	หมู่บ้าน ระดับสูง	หมู่บ้าน ระดับต่ำ	รวม	หมู่บ้าน ระดับสูง	หมู่บ้าน ระดับต่ำ	รวม
ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา	5	6	11	4.46	5.35	4.91
ระดับประถมศึกษา	49	52	101	43.75	46.43	45.09
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	27	23	50	24.11	20.54	22.32
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	20	23	43	17.86	20.54	19.20
ระดับอนุปริญญา	7	7	14	6.25	6.25	6.25
ระดับปริญญาตรี	4	1	5	0.89	0.89	2.23
สูงกว่าระดับปริญญาตรี	0	0	0	0	0	0
รวม	112	112	224	100.00	100.00	100.00

1.4 อาชีพหลักของผู้ให้สัมภาษณ์ในปัจจุบันมีเพียงสองประเภท อันได้แก่ อาชีพเกษตรกรและอาชีพราชการ และเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ กล่าวคือ แต่ละหมู่บ้านมีประกอบควยชาวบ้านซึ่งเป็นเกษตรกร 22 คน และข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ 6 คน เมื่อรวมทั้ง 8 หมู่บ้านแล้ว ก็มีเกษตรกร 176 คน และข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ 48 คน

2. สภาพทั่วไปของหมู่บ้านตัวอย่าง

2.1 ระดับการพัฒนาของหมู่บ้านทั้งสี่ประเภทปรากฏว่า หมู่บ้านระดับสูงทั้ง 4 หมู่บ้าน ได้พัฒนาขึ้นมาอยู่ในระดับเป็นหมู่บ้านขั้นสวัสดิการ และหมู่บ้านระดับต่ำอีกทั้ง 4 หมู่บ้าน ก็ได้พัฒนาขึ้นมาอยู่ในระดับเป็นหมู่บ้านขั้นพึ่งตนเอง ซึ่งต่ำกว่าหมู่บ้านระดับสูงเพียงขั้นเดียวโดยพ้นจากทั้งสองระดับ อันได้แก่ หมู่บ้านขั้นพื้นฐานและหมู่บ้านขั้นช่วยตัวเอง ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในตาราง 24 ดังต่อไปนี้

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบปีขึ้นระดับการพัฒนาระหว่างหมู่บ้านระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ

ระดับการพัฒนา	ปีขึ้นระดับการพัฒนา (ค.ศ.)							
	หมู่บ้านระดับสูง				หมู่บ้านระดับต่ำ			
	ขอโพธิ์	ชีลวอน	พุลโพธิ์	ตันของ	วิทุยง	ชนวิจุกชนรี	เมียงชนรี	จุกเฮียนรี
เริ่มเข้าร่วม	1970	1971	1971	1972	1971	1971	1972	1972
เป็นหมู่บ้านขั้นพื้นฐาน	1971	1971	1972	1972	1971	1971	1972	1972
เป็นหมู่บ้านขั้นช่วยตัวเอง	1973	1973	1974	1974	1974	1975	1976	1981
เป็นหมู่บ้านขั้นพึ่งตนเอง	1974	1974	1976	1976	1979	1980	1982	1982
เป็นหมู่บ้านขั้นสวัสดิการ	1975	1975	1978	1978				

2.2 สำหรับลักษณะของผู้นำแหม่อลในช่วงเวลาที่ผ่านมาในหมู่บ้านระดับสูงนั้น มีผู้นำแหม่อลเพียงผู้เดียวทำการดำเนินงานแหม่อลมาตลอด โดยยกเว้นเพียงหมู่บ้านเดียว คือ หมู่บ้านชั้นของรีที่มีผู้นำแหม่อลมาสองคน โดยผู้นำแหม่อลคนแรกลาออกจากตำแหน่งของตัวเองหลังทำงานมาเป็นเวลา 8 ปี เนื่องจากไกรับเชิญไปทำงานเป็นข้าราชการท้องถิ่นในสำนักงานตำบล ส่วนหมู่บ้านระดับต่ำนั้นมีผู้นำแหม่อลสลับเปลี่ยนกันเรื่อย ๆ เป็น 3 ถึง 5 คน ในช่วงเวลาคล้ายคลึงกัน โดยอาจว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในตาราง 25 ดังนี้

ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนคนของผู้นำแหม่อลระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำในช่วงเวลาที่ผ่านมา

หมู่บ้าน		จำนวนคน ของ ผู้นำแหม่อล	สาเหตุที่ลาออกจากตำแหน่ง
หมู่บ้านระดับสูง	ชอโพรี	1	
	ซิลวอนรี	1	
	ชุลโพรี	1	
	ชั้นของรี	2	ไปรับราชการแทนในสำนักงานตำบล 1 คน
หมู่บ้านระดับต่ำ	ชุงชนรี	3	ความเป็นล้ามากในการครองชีพส่วนตัวคน ลาออกเอง 1 คน
	จุกชนรี	3	ไปทำงานที่อื่น 1 คน ลาออกเอง 1 คน
	เมียงชนรี	5	ลาออกเอง 2 คน ขึ้นเป็นผู้ใหญ่บ้าน 1 คน ย้ายไปอยู่ในเมือง 1 คน
	จุกเฮียนรี	5	ลาออกเอง 1 คน ขึ้นเป็นผู้ใหญ่บ้าน 1 คน ความไม่สงบภายในครอบครัว 1 คน ไปทำงานที่อื่น 1 คน

2.3 ในหมู่บ้านทั้งระดับสูงและระดับต่ำมีจำนวนครอบครัว และจำนวนประชากรของครอบครัวนั้นอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยยกเว้นเพียงหมู่บ้านเดียวที่มีจำนวนครอบครัวและจำนวนประชากรของครอบครัวน้อยกว่าหมู่บ้านอื่น ๆ คือ หมู่บ้านขอโพธิ์ ซึ่งมีจำนวนครอบครัว 33 ครอบครัว และจำนวนประชากร 147 คน เท่านั้น ส่วนจำนวนประชากรเฉลี่ยต่อครอบครัวของหมู่บ้านทั้งระดับสูงและระดับต่ำมีลักษณะใกล้เคียงกัน คือ 4.5 ถึง 6 คน ต่อครอบครัว ซึ่งได้แสดงรายละเอียดไว้ใน ตาราง 26 ดังนี้

ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนครอบครัวและประชากรระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

รายการ	หมู่บ้านระดับสูง				หมู่บ้านระดับต่ำ			
	วัดวนรวิ	ชันชองวิ	ขอโพธิ์	บุลโพธิ์	จุกเลียนวิ	เมียงขันวิ	ทุ่งชนวิ	จุกชนวิ
จำนวนครอบครัว(หลัง)	90	69	33	94	101	112	80	81
จำนวนประชากร (คน)	ชายหญิง				ชายหญิง			
	230	207	188	159	73	74	237	276
	209	251	315	290	198	187	190	194
	437	347	147	513	460	605	385	390
จำนวนประชากรเฉลี่ยต่อครอบครัว (คน)	4.9	5.0	4.5	6.0	4.5	5.3	4.8	4.8

2.4 ระดับการศึกษาของประชากรในแต่ละหมู่บ้านมีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ประชากรมากกว่าร้อยละ 60 ของหมู่บ้านทั้งสองกลุ่ม (ร้อยละ 62.23 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 61.24 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ) เป็นคนที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา ประชากรเกือบร้อยละ 20 ของหมู่บ้านทั้งสองกลุ่ม (ร้อยละ 19.53 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 19.86 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ) เป็นคนที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น ประชากรเกือบร้อยละ 18 ของหมู่บ้านทั้งสองกลุ่ม (ร้อยละ 17.33 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 17.95 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ) เป็นคนที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย และประชากรเกือบร้อยละ 1 ของหมู่บ้านทั้งสองกลุ่ม (ร้อยละ 0.91 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง และร้อยละ 0.95 สำหรับกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ) เป็นคนที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่าระดับอนุปริญาอ ดังที่ได้แสดงไว้ในตาราง 27

ตาราง 27 แสดงการเปรียบเทียบระดับการศึกษาของประชากรระหว่างหมู่บ้านระดับสูง และหมู่บ้านระดับต่ำ

ระดับการศึกษา ของ ประชากร	อัตราส่วนร้อยละ									
	หมู่บ้านระดับสูง					หมู่บ้านระดับต่ำ				
	ซิลวานรี	ตันซองวี	โฮโพรี	ซูลโพรี	รวม	จุกเย็นรี	เมียงจันรี	บูยงชนรี	จุกชนรี	รวม
ต่ำกว่าระดับ ประถมศึกษา	56.71	74.93	53.74	63.55	62.23	56.78	67.23	59.66	61.28	61.24
ต่ำกว่าระดับ มัธยมศึกษา ตอนต้น	24.11	15.56	19.73	18.71	19.53	19.04	20.12	21.04	19.23	18.86
ต่ำกว่าระดับ มัธยมศึกษา ตอนปลาย	17.86	8.65	25.85	16.96	17.33	23.24	11.83	18.26	18.46	17.95
สูงกว่าระดับ อนุปริญาอ	1.32	0.86	0.68	0.78	0.91	0.94	0.82	1.04	1.03	0.95

2.5 การครองที่ดินเฉลี่ยต่อครอบครัวในหมู่บ้านกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำบ้างก็จริงแต่ก็ไม่มากเท่าไร กล่าวคือ ชาวบ้านในกลุ่มหมู่บ้านระดับสูงครองที่ดินมากกว่าชาวบ้านในกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ ประมาณ 0.15 ha หรือ 450 ตารางวาต่อครอบครัวเท่านั้น ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในตาราง 28 ต่อไปนี้

ตาราง 28 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนที่ดินเฉลี่ยต่อครอบครัวระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

รายการ	หมู่บ้านระดับสูง					หมู่บ้านระดับต่ำ				
	จิลาอนรีชั้นของรี	ชอโพรีซูลโพรี			รวม	ลูกเอียนรี	เมียงชั้นรี	ซุยงชนรี	ลูกชนรี	รวม
ที่ดินเฉลี่ยต่อ ครอบครัว (ha)	1.15	0.98	1.12	0.87	1.03	1.09	1.01	0.83	0.59	0.88

2.6 รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปีในระหว่างหมู่บ้านสองกลุ่ม คือ หมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำมีความแตกต่างกันอย่างสูงมาก โดยหมู่บ้านระดับสูงมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปี สูงกว่าหมู่บ้านระดับต่ำเกือบเท่าตัว กล่าวคือ ชาวบ้านของหมู่บ้านระดับสูงมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปีเป็นจำนวน 4 ล้าน 8 แสน 1 หมื่น 8 พันวอน (won) แต่ชาวบ้านของหมู่บ้านระดับต่ำมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปี เป็นจำนวนเพียง 2 ล้าน 6 แสน 8 หมื่น 3 พันวอนเท่านั้น ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ใน ตาราง 29 ดังต่อไปนี้

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

รายการ	หมู่บ้านระดับสูง					หมู่บ้านระดับต่ำ				
	ซิลวอนรี	ชันซองรี	ชอโพรี	ชุลโพรี	รวม	จุกเฮียนรี	เมียงชันรี	ชุงชนรี	จุกชนรี	รวม
รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปี (พันวอน)	5,436	4,385	4,881	4,569	4,818	3,065	2,821	2,300	2,544	2,683

2.7 อุปกรณ์สื่อสารชนิดต่าง ๆ ในหมู่บ้านต่าง ๆ กำลังใช้ประโยชน์กันอยู่ในการทำเกษตรกรรมโดยตลอด ก็มีความแตกต่างทางปริมาณการใช้บางเหมือนกันระหว่างชาวบ้านในหมู่บ้านระดับสูงและชาวบ้านในหมู่บ้านระดับต่ำ ดังที่สังเกตได้จากตาราง 30 ต่อไปนี้ กล่าวคือ ชาวบ้านในหมู่บ้านระดับสูงมักจะใช้อุปกรณ์สื่อสารชนิดต่าง ๆ มากกว่าชาวบ้านในหมู่บ้านระดับต่ำ โดยยกเว้นเพียงเครื่องโทรทัศน์ชนิดเคเบิลเท่านั้น ซึ่งชาวบ้านในหมู่บ้านระดับต่ำกลับมีการใช้เครื่องดังกล่าวมากกว่าชาวบ้านในหมู่บ้านระดับสูงเป็นจำนวน 14 เครื่อง เท่านั้น

ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบจำนวนอุปกรณ์สื่อสารมวลชนระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

อุปกรณ์สื่อสาร มวลชน	จำนวน									
	หมู่บ้านระดับสูง					หมู่บ้านระดับต่ำ				
	จีลอน	วิทยุ	โทรทัศน์	เครื่องโทรทัศน์	$\bar{X}$	วิทยุ	โทรทัศน์	เครื่องโทรทัศน์	เครื่องโทรทัศน์	$\bar{X}$
เครื่องวิทยุ	120	72	30	150	93	49	112	80	20	65
เครื่องโทรทัศน์	110	75	19	94	75	79	120	80	75	89
หนังสือพิมพ์รายวัน	55	14	5	12	22	5	30	16	10	15
วารสารต่าง ๆ	12	4	30	3	12	5	10	3	5	6
รวม	279	165	84	259	202	138	272	179	110	175

2.8 ในการคัดเลือกผู้นำชมอาทิตย์ประจำหมู่บ้านนั้น แต่ละหมู่บ้านใช้วิธีการคัดเลือกไม่เหมือนกัน กล่าวคือ สำหรับหมู่บ้านระดับสูงนั้น หมู่บ้านหนึ่ง (หมู่บ้านซูลโฟรี) คัดเลือกผู้นำชมอาทิตย์จากคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน สองหมู่บ้าน (หมู่บ้านซิลวอนรี และขันซองรี) คัดเลือกผู้นำชมอาทิตย์จากที่ประชุมใหญ่ของชาวบานทั้งหมด และอีกหมู่บ้านหนึ่ง (หมู่บ้านซูลโฟรี) ได้คัดเลือกผู้นำชมอาทิตย์จากการแบบอาสาสมัคร ส่วนสำหรับหมู่บ้านระดับต่ำนั้น หมู่บ้านหนึ่ง (หมู่บ้านจูเอียนรี) ได้คัดเลือกผู้นำชมอาทิตย์จากคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน และอีกสามหมู่บ้าน (หมู่บ้านเมียงชันรี ชุงชอนรี และจูชอนรี) ทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งจากส่วนราชการ

2.9 ผู้นำชมอาทิตย์ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านระดับต่ำนั้นทุกคนเคยไปได้รับการฝึกอบรมจากสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์มาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้นำชมอาทิตย์ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านระดับสูงนั้น ทุกคนเคยไปได้รับการฝึกอบรมจากสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์ดังกล่าวมา 3 ครั้งขึ้นไปทั้งหมด

2.10 สำหรับผู้นำชมอาทิตย์ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านระดับสูงนั้น ผู้นำชมอาทิตย์แห่งทั้ง 4 หมู่บ้าน ได้อยู่ในหมู่บ้านของตนเองนั้นมาตั้งแต่สมัยก่อนญี่ปุ่นอาศัยทั้งสิ้น ส่วนสำหรับผู้นำชมอาทิตย์ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านระดับต่ำนั้นก็มีผู้นำชมอาทิตย์แห่งสองหมู่บ้าน (หมู่บ้านจูเอียนรีและเมียงชันรี) ที่ได้อยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ มาตั้งแต่สมัยก่อนญี่ปุ่นอาศัยเช่นเดียวกันกับผู้นำชมอาทิตย์ที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านระดับสูงดังกล่าว แต่ผู้นำชมอาทิตย์ในอีกสองหมู่บ้าน (หมู่บ้านชุนยงชอนรีและจูชอนรี) นั้น ต่างอยู่ในหมู่บ้านนั้น ๆ มาตั้งแต่สมัยของตัวเอง (10 ปีขึ้นไป) เท่านั้น

2.11 หมู่บ้านระดับสูงทั้ง 4 หมู่บ้าน เคยได้รับรางวัลของชมอาทิตย์ประเภทต่าง ๆ ในนามของหมู่บ้านมาทุกหมู่บ้าน กล่าวคือ หมู่บ้านซิลวอนรีและหมู่บ้านขันซองรีเคยได้รับหนังสือชมเชยพร้อมด้วยจำนวนเงินรางวัล 5 ล้านวอน จากประธานาธิบดีพร้อมกัน ในปี ค.ศ. 1976 หมู่บ้านซูลโฟรีเคยได้รับหนังสือชมเชยพร้อมด้วยจำนวนเงินรางวัล 2 ล้านวอน จากประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1977 หนังสือรับรอง

หมู่บ้านคีเค่น 2 หมู่ พร้อมด้วยจำนวนเงินรางวัล 1.5 ล้านบาท และ 2 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1978 และ 1980 ตามลำดับ และรางวัลอสิริยาภรณ์แหมาอิดจากประธานาธิบดี พร้อมด้วยจำนวนเงินรางวัล 3 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1982 และหมู่บ้านซูลโฟรีเคยได้รับรางวัลอสิริยาภรณ์แหมาอิดจากประธานาธิบดี พร้อมด้วยจำนวนเงินรางวัล 3 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1981 ดังที่แสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 31 แต่สำหรับหมู่บ้านระดับต่ำนั้น ทั้ง 4 หมู่บ้านไม่เคยมีโอกาสที่จะได้รับรางวัลเลย

ตาราง 31 แสดงการได้รับรางวัลแหมาอิดของหมู่บ้านตัวอย่างระหว่าง ปี ค.ศ. 1976 - 1982

ชื่อหมู่บ้าน	ปีรับรางวัล (ค.ศ.)	ประเภทรางวัล	จำนวนเงินรางวัล (วอน)
ซิลวอนรี	1976	หนังสือชมเชยจากประธานาธิบดีปาร์ก	5,000,000
ชันซองรี	1976	หนังสือชมเชยจากประธานาธิบดีปาร์ก	5,000,000
ซอโฟรี	1977	หนังสือชมเชยจากประธานาธิบดีปาร์ก	2,000,000
	1978	หนังสือรับรองหมู่บ้านคีเค่นจาก ประธานาธิบดีปาร์ก	1,500,000
	1980	หนังสือรับรองหมู่บ้านคีเค่นจาก ประธานาธิบดีจอน	2,000,000
	1982	รางวัลอสิริยาภรณ์แหมาอิดจาก ประธานาธิบดีจอน	3,000,000
ซูลโฟรี	1981	รางวัลอสิริยาภรณ์แหมาอิดจาก ประธานาธิบดีจอน	3,000,000

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. องค์ประกอบอันเป็นปัจจัยที่ทำให้แนวโน้มสังคมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงในการพัฒนาชนบท
2. ลำดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบที่มีส่วนส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของแนวโน้มสังคมแตกต่างกันในการพัฒนาชนบท
3. ผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปของความคิดและการกระทำของชาวบ้านอันเป็นบันไดไปสู่การพัฒนาชนบทตามหลักการของแนวโน้มสังคม

1. องค์ประกอบที่ทำให้แนวโน้มสังคมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงในการพัฒนาชนบท

ตัวแปรต้นที่สามารถอธิบายความแตกต่างของตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะถือว่าเป็นองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวโน้มสังคมในการดำเนินการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และการคัดเลือกตัวแปรต้นที่มีคุณสมบัติดังกล่าว อาศัยทั้งการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) เพื่อจัดกลุ่มองค์ประกอบที่ทำให้แนวโน้มสังคมประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอย่างชัดเจนโดยอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อใช้ประโยชน์ในการยืนยันองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวโน้มสังคมที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยหาความถี่และร้อยละของข้อมูลในตอน 2.1 ของแบบสอบถาม (ดูตารางภาคผนวก ก)

1.1 การวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis)

ตัวแปรต้นที่ได้อีกมาศึกษาเป็นองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
 แนวมาอีจันดง มีทั้งหมด 17 ปัจจัย ดังนี้ คือ

- 1.1.1 บทบาทของผู้นำแนวมาอีจัน
- 1.1.2 บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง
- 1.1.3 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
- 1.1.4 บทบาทของชาวบ้าน
- 1.1.5 บทบาทของสมาคมแม่บ้านแนวมาอีจัน
- 1.1.6 บทบาทของสื่อสารมวลชน
- 1.1.7 วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาชนบท
- 1.1.8 การปฏิบัติที่คิดที่ประสบความสำเร็จ
- 1.1.9 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ก.ศ. 1960
- 1.1.10 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
- 1.1.11 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
- 1.1.12 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
- 1.1.13 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรม
- 1.1.14 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา
- 1.1.15 การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุน
- 1.1.16 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
- 1.1.17 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

ด้วยเหตุผลที่ตัวแปรต้นที่จะศึกษาเปรียบเทียบกับทั้งหมด 17 ปัจจัย ดังกล่าว การตอบ
 ปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่หนึ่งนี้ จึงประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 17 ปัจจัย ตาม
 ขั้นตอนต่อไป

เนื่องจากการวัดความคิดเห็นที่มีต่อองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
 แหวนอีดุนคงแต่ละข้อ ไขมาตราส่วน (Scale) 5 คือ 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย และ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 และค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหวนอีดุนคงในแต่ละข้อ เท่ากับ
 3.0 ดังนั้น องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหวนอีดุนคง ข้อใดที่มีค่าเฉลี่ย
 สูงกว่า 3.0 จึงแสดงว่าความคิดเห็นของคนในกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า องค์ประกอบเชิง
 ความสำเร็จของแหวนอีดุนคงข้อนี้มีความสำคัญไปทางมาก แต่ถาองค์ประกอบ
 ความสำเร็จของแหวนอีดุนคงข้อใดมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าหรือเท่ากับคะแนนเฉลี่ย 3.0
 แสดงว่า ความคิดเห็นของคนในกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
 แหวนอีดุนคงนั้น มีความสำคัญทางน้อยหรือไม่มีความสำคัญเลย

จากตาราง 32 พบว่า ตัวแปรต้นอันเป็นองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
 แหวนอีดุนคงแต่ละปัจจัยที่ให้กลุ่มตัวอย่างระบุความสำคัญที่เขาได้ประสบในการดำเนิน
 การพัฒนาชนบทตามโครงการ ดังกล่าว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.1373 และ
 3.4171 ดังนั้น องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหวนอีดุนคงแต่ละปัจจัยจึงมี
 ค่าเฉลี่ยสูงกว่า 3.0 ทุกข้อ ซึ่งเป็นองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหวนอีดุนคง
 ที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความสำคัญมากทุกปัจจัย สำหรับค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 เป็นการวัดความแปรปรวน ในความรู้สึกของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีต่อองค์ประกอบเชิง
 ความสำเร็จของแหวนอีดุนคง ตัวแปรข้อที่มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานมาก แสดงว่า
 ความรู้สึกของคนในกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหวนอีดุนคงนั้น
 แตกต่างกันมาก จากตาราง 32 พบว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมอยู่ระหว่าง
 6.7012 และ 2.1570 แสดงว่า ความรู้สึกของคนในกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อองค์ประกอบ
 ความสำเร็จของแหวนอีดุนคงแต่ละตัวแปรแตกต่างกันพอสมควร

ตาราง 32 แสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ขององค์ประกอบ 17 ปัจจัย ตามทัศนะของกลุ่มตัวอย่าง

VARIABLE	MEAN		STANDARD DEV.
	GROUP	VARIABLE	
01	26.2679	3.7525	6.7012
02	19.9955	3.9991	3.4362
03	22.6736	3.7798	5.5868
04	23.9196	3.4171	6.0293
05	24.2188	3.4598	6.7013
06	19.7589	3.9518	3.0045
07	16.1964	4.0491	3.0741
08	14.1875	3.5469	2.7087
09	16.1696	4.0424	2.1570
10	14.6875	3.6719	2.7448
11	18.6563	3.7313	4.2334
12	15.2500	3.8125	2.6004
13	20.6429	4.1286	4.0176
14	16.5491	4.1373	2.8814
15	16.0938	4.0234	3.4635
16	16.4777	4.1194	3.1093
17	13.8750	3.4687	3.2077

อนึ่ง ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ใน ตาราง 33 ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นทางบวกสูงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กันทั้งสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย มีลักษณะความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสูงมาก และมีแนวโน้มที่ทุกปัจจัยจะเป็นองค์ประกอบเดียวกันหรืออยู่บนมิติเดียวกันทั้งสิ้น ดังนั้น เพื่อตรวจสอบมิตिकังกล่าวและจัดกลุ่มองค์ประกอบที่ทำให้แนวทางอันคงประสมความสำเร็จอย่างชัดเจนจึงดำเนินการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) ต่อไป

จากตาราง 34 ที่แสดงค่าประมาณ Communalities Eigenvalue และการย่อยละละสมขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวทางอันคงข้อต่าง ๆ พบว่า ค่า Communalities ซึ่งเป็นผลรวมกำลังสอง (h^2) ของสัมประสิทธิ์ของตัวประกอบรวมในแต่ละตัวแปร มีค่าอยู่ระหว่าง 0.54646 ถึง 0.92033 หรือเป็นสัดส่วนของตัวแปรที่แบ่งส่วน (Share) ค่ารวมกันกับองค์ประกอบอื่น ๆ นั่นแปลว่า องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวทางอันคงแต่ละข้อวัดกลุ่มของตัวประกอบรวมกันจากรอยละ 55 ถึง 92 ส่วนที่เหลือนอกนั้นเป็นการวัดตัวประกอบเฉพาะอันเป็นคุณลักษณะประจำตัวของแต่ละข้อ

เมื่อพิจารณา Eigenvalue ซึ่งเป็นผลรวมกำลังสองของสัมประสิทธิ์ของตัวประกอบรวมในแต่ละตัวประกอบรวม เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์และมิติของตัวแปรต้นที่ส่งผลต่อการพัฒนาขบวนการแนวทางอันคง ทั้ง 17 ปัจจัย ดังกล่าว ปรากฏว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 13.32913 ถึง 0.05738 และมีเพียงองค์ประกอบ (Factor) แรก องค์ประกอบเดียวกันนี้มีค่า Eigenvalue เกิน 1 หรืออย่างมีนัยสำคัญถึง 13.32913 แสดงว่า องค์ประกอบแรกนี้ สามารถอธิบายความแปรปรวน (variation) ของความสำเร็จทางการพัฒนาขบวนการแนวทางอันคงได้ประมาณ รอยละ 78.4 (ดูตาราง 34)

ตาราง 33 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างองค์ประกอบ

ตัวแปร	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17
01	1.00	0.88	0.80	0.92	0.86	0.77	0.89	0.75	0.60	0.80	0.90	0.74	0.88	0.86	0.86	0.86	0.84
02		1.00	0.76	0.86	0.84	0.81	0.85	0.69	0.62	0.75	0.83	0.72	0.86	0.83	0.86	0.83	0.76
03			1.00	0.79	0.75	0.77	0.75	0.65	0.62	0.71	0.72	0.67	0.80	0.74	0.76	0.77	0.70
04				1.00	0.90	0.80	0.88	0.74	0.62	0.82	0.87	0.76	0.87	0.83	0.85	0.85	0.81
05					1.00	0.78	0.84	0.70	0.62	0.77	0.86	0.70	0.83	0.82	0.84	0.79	0.80
06						1.00	0.77	0.63	0.61	0.71	0.77	0.68	0.79	0.77	0.76	0.76	0.74
07							1.00	0.73	0.62	0.76	0.86	0.75	0.87	0.85	0.81	0.85	0.81
08								1.00	0.51	0.74	0.72	0.68	0.68	0.69	0.69	0.66	0.72
09									1.00	0.68	0.56	0.54	0.61	0.63	0.64	0.62	0.58
10										1.00	0.75	0.75	0.76	0.75	0.76	0.76	0.78
11											1.00	0.72	0.86	0.85	0.82	0.83	0.83
12												1.00	0.71	0.72	0.68	0.74	0.75
13													1.00	0.86	0.85	0.87	0.79
14														1.00	0.84	0.87	0.78
15															1.00	0.84	0.76
16																1.00	0.80
17																	1.00

ตาราง 34 แสดงค่าประมาณ Communalities Eigenvalue และการอธิบาย
 สัดส่วนขององค์ประกอบ 17 ปัจจัย

ตัวแปร	EST Communality	Factor	Eigenvalue	Percent of VAR.	Cum. Pct.
01	0.92033	1	13.32913	78.4	78.4
02	0.84894	2	0.59114	3.5	81.9
03	0.73896	3	0.52286	3.1	85.0
04	0.90670	4	0.34260	2.0	87.0
05	0.85239	5	0.33409	2.0	89.0
06	0.75070	6	0.27704	1.6	90.6
07	0.86449	7	0.24070	1.4	92.0
08	0.65200	8	0.23592	1.4	93.4
09	0.54646	9	0.19828	1.2	94.6
10	0.77790	10	0.17198	1.0	95.6
11	0.86193	11	0.15224	0.9	96.5
12	0.67739	12	0.12706	0.7	97.2
13	0.87033	13	0.12255	0.7	97.9
14	0.84198	14	0.11259	0.7	98.6
15	0.82953	15	0.09640	0.6	99.2
16	0.84878	16	0.08802	0.5	99.7
17	0.79020	17	0.05738	0.3	100.0

ส่วนผลการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบของตัวแปรต้นแต่ละปัจจัยและค่าความแปรปรวนรวม (Communality) จากตาราง 35 จะพบว่า ตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย มีลักษณะเป็นเอกมิติ (Unidimension) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และโครงสร้างองค์ประกอบที่เห็นความสัมพันธ์ของค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) อย่างชัดเจนทุกองค์ประกอบอย่างมีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 100 เปอร์เซนต์ กล่าวคือ ค่าน้ำหนักขององค์ประกอบชั้นที่หนึ่งในตารางดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าคุณสมบัติของตัวแปรต้นทุกปัจจัยอยู่ในอันคัมความสำคัญทั้งสิ้นอย่างมีนัยสำคัญตั้งแต่ 0.68188 ถึง 0.95220 ดังนั้น คือ บทบาทของผู้นำเขมาอิลเป็น 0.95220 บทบาทของความเข้มเขมาอิลต่อการเมืองเป็น 0.91381 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น เป็น 0.83751 บทบาทของชาวนานครมคาเป็น 0.94431 บทบาทของสมาคมแม่บ้านเขมาอิลเป็น 0.91027 บทบาทของสื่อสารมวลชน เป็น 0.84928 วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาเขตเป็น 0.92532 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จเป็น 0.77967 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 เป็น 0.68188 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนเป็น 0.85803 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชนเป็น 0.91451 สถานการณ์ร้ายแค้นระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือเป็น 0.80225 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมาอิลเป็น 0.92533 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา เป็น 0.90921 การโฆษณาการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการสับสนุนของรัฐบาล เป็น 0.90147 การใส่ใจเราใจในการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลเป็น 0.90881 และการใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนาเป็น 0.87444 ซึ่ง Varimax Factor ที่หนึ่งนี้ได้อธิบายความแปรปรวนรวม (Total Variance) ครบร้อยละ 100 เปอร์เซ็นต์ ดังที่กล่าวมาแล้วเลย ดังนั้นด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสามารถใช้น้ำหนักองค์ประกอบชั้นที่หนึ่ง (Factor I) ของตัวแปรต้นแต่ละปัจจัยตรวจสอบระดับความสำคัญของแต่ละปัจจัยในการนำชุดตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ไปอธิบายตัวแปรตามได้ ซึ่งพบว่า

ตาราง 35 แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบชั้นหนึ่ง (Factor I) ค่าความแปรปรวนรวม (Communality) ค่า Eigenvalue และการร้อยละสะสม (Cumulative Percent) ของความแปรปรวนในองค์ประกอบ

VARIABLE	FACTOR I	COMMUNALITY
01	0.95220*	0.90669
02	0.91381*	0.83506
03	0.83751*	0.70142
04	0.94431*	0.89173
05	0.91027*	0.82859
06	0.84928*	0.72127
07	0.92532*	0.85622
08	0.77967*	0.60789
09	0.68188*	0.46496
10	0.85803*	0.73621
11	0.91451*	0.83633
12	0.80225*	0.64360
13	0.92533*	0.85624
14	0.90921*	0.82666
15	0.90147*	0.81265
16	0.90881*	0.82593
17	0.87444*	0.76465
EIGENVALUE	13.92913	
PERCENT OF VARIATION	100.0	
CUMULATIVE PERCENT	100.0	

* P = .001

ตัวแปรต้นทุกปัจจัยมีระดับความสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันเว้นแต่ปัจจัยที่ 8 (การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ) ปัจจัยที่ 9 (ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960) และปัจจัยที่ 12 (สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ) เพียงสามปัจจัยเท่านั้น ที่มีค่าน้ำหนักนัยสำคัญอยู่ในระดับปานกลางซึ่งก็ค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นกัน เนื่องจากตัวแปรต้นทั้งสามปัจจัยดังกล่าวนี้ยังเป็นองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า .40 มาก (อักษิย์ ขอวัฒนา 1977 : 323)

1.2 การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

จากผลการศึกษาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่อลุนกงในการพัฒนาชนบท ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ดำเนินมาเพื่อประโยชน์ในการนำมายืนยันองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่อลุนกงดังกล่าวอย่างชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง โดยหาความถี่และการร้อยละของข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาจากข้อตอนที่ 2.1 ของแบบสอบถามสัมภาษณ์เป็นคำถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่อลุนกงต่าง ๆ ที่ถามว่า "ท่านคิดว่ากรที่ ทำให้แหม่อลุนกงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทนั้น ประกอบด้วย องค์ประกอบอะไรบ้าง หรือเพราะเหตุปัจจัยใดบ้าง" (ดู ตารางภาคผนวก ก) นั้น ก็พบว่า ตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าว มีลักษณะเป็นเอกมิติเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ค่าน้ำหนักเชิงความถี่และการร้อยละตามความถี่เห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เชิงเนื้อหาใน ตาราง 36 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนอีกครั้งว่า ถึงแม้ว่าระดับความสำคัญของ องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่อลุนกงแต่ละปัจจัยมีความแตกต่างจากผลการ วิเคราะห์เชิงองค์ประกอบดังกล่าวบ้างก็ตาม ตัวแปรต้นทุกปัจจัยก็อยู่ในระดับความ สำคัญสูงทั้งสิ้น ดังนั้นการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจึงยืนยันอีกครั้งว่า ตัวแปรต้นอันเป็น องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่อลุนกง ทั้ง 17 ปัจจัย มีระดับความสูงอยู่ใน ระดับใกล้เคียงกัน โดยเว้นแต่ปัจจัยที่ 8 (การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ) ปัจจัยที่ 9 (การพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960) และปัจจัยที่ 12

ตาราง 36 แสดงความถี่และการยลขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จตามข้อลง
แต่ละปัจจัยที่ได้จากความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์

ตัวแปร	หมู่บ้านระดับสูง		หมู่บ้านระดับต่ำ		รวม	
	ความถี่	การยล	ความถี่	การยล	ความถี่	การยล
V ₁	105	94	77	69	182	81
V ₂	104	93	76	68	180	80
V ₃	80	71	75	67	155	69
V ₄	103	92	75	67	178	79
V ₅	92	82	73	65	165	74
V ₆	82	73	76	68	158	70
V ₇	98	87	73	65	171	76
V ₈	69	62	68	61	137	61
V ₉	67	60	64	57	131	58
V ₁₀	84	75	75	67	159	71
V ₁₁	95	85	76	68	171	76
V ₁₂	78	70	70	63	148	66
V ₁₃	102	91	72	64	174	78
V ₁₄	91	81	75	67	166	74
V ₁₅	90	80	77	69	167	74
V ₁₆	91	81	78	70	169	75
V ₁₇	86	77	77	69	163	73

(สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ) สามปัจจัย ซึ่งก็ค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน เนื่องจากตัวแปรทั้งสามปัจจัยดังกล่าวนี้ยังเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอยู่ในระดับสูงกว่าค่าร้อยละ 50 ทั้งสิ้น

จากข้อมูลที่ได้อาจกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีห้การวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ดังกล่าว ได้พบว่าตามทัศนะของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนงานอิลนุงในการพัฒนาเขต ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ประกอบด้วยทั้ง 17 ปัจจัย ดังกล่าว และตามทัศนะของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าหมู่บ้านต่าง ๆ ในปัจจุบันยังปฏิบัติภารกิจครบถ้วนสมบูรณ์ตามองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนงานอิลนุงที่ตนเองคิดว่าควรจะเป็น ดังกล่าว

2. ลำดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบที่มีส่วนส่งผลต่อความสำเร็จของแผนงานอิลนุงแตกต่างกันในการพัฒนาเขต

เนื่องจากตัวแปรต้นที่จะศึกษาเปรียบเทียบลำดับความสำคัญทั้งหมด 17 ปัจจัย การตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สองนี้ จึงจะประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 17 ปัจจัย ดังกล่าว ตามขั้นตอน ดังนี้คือ ทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ระหว่างกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง (กลุ่มที่หนึ่ง) และกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ (กลุ่มที่สอง) (ดูตาราง 37) โดยเอาค่า t ของตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ที่คำนวณได้จากสูตรดังต่อไปนี้ (Guilford. 1959 : 185) โดยให้ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

ตาราง 37 แสดงหมู่บ้านที่เก็บข้อมูลและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละหมู่บ้าน

หมายเลข กลุ่ม	หมู่บ้าน	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มที่ 1	ซูลโพรี	แคโฮจีเมียน	คังจินคุน	ซุงของนัมโค	28
	ซิลวอนรี	โควอนกง	ซองตันซี	เคียงคีโค	28
	ซันซองรี	แหมกเมียน	โบอินคุน	ซุงของนุกโค	28
	ซอโพรี	ซุกตันเมียน	คิมเจคุน	จอนรานุกโค	28
	รวมกลุ่มที่ 1				112
กลุ่มที่ 2	เมียงซันรี	ซงซันเมียน	คังจินคุน	ซุงของนัมโค	28
	ซุงยงรี	โปแคเมียน	อันซองคุน	เคียงคีโค	28
	จุกเฮียนรี	มันซิงเมียน	จินซอนคุน	ซุงของนุกโค	28
	จุกซันรี	ฟังกังเมียน	อิกซันคุน	จอนรานุกโค	28
	รวมกลุ่มที่ 2				112
รวมกลุ่ม					224

$\bar{X}_1$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่หนึ่ง
$\bar{X}_2$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่สอง
S_1^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่หนึ่ง
S_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่สอง
N_1	แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่หนึ่ง
N_2	แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่สอง

เข้ามาอีลูนคองของทั้งกลุ่มหนึ่ง (หมู่บ้านระดับสูง) และกลุ่มสอง (หมู่บ้านระดับต่ำ) แต่ละปัจจัย มาทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปร ระหว่างหมู่บ้านสองกลุ่มดังกล่าวในด้านการปฏิบัติตามเข้ามาอีลูนคองในการพัฒนาเขตในครั้งแรก และทำการจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรทั้ง 17 ปัจจัย ดังกล่าว โดยใช้ค่า t ของแต่ละปัจจัยเป็นหลักเกณฑ์ในตอนท้าย

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรทั้ง 17 ปัจจัย ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ

2.1.1 บทบาทของผู้นำเข้ามาอีล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของผู้นำเข้ามาอีล ปรากฏว่า หมู่บ้านระดับสูงได้คะแนนเฉลี่ยของบทบาทของผู้นำเข้ามาอีล 32.5982 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.3345 ส่วนหมู่บ้านระดับต่ำได้คะแนนเฉลี่ย 19.9375 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.9741 อนึ่ง การทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มของบทบาทของผู้นำเข้ามาอีล โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่า เป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ คือ ได้ค่า t ที่คำนวณได้ 43.83 โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

(ดูตาราง 38)

ผลการวิจัยเป็นการทดสอบว่า บทบาทของผู้นำเข้ามาอีลเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เข้ามาอีลูนคองประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงประการหนึ่งในการพัฒนาเขต

ตาราง 38 แสดงผลการเปรียบเทียบขององค์ประกอบเชิงความสำคัญของแฮม่อีลูนกง
ระหว่างหมู่บ้านระดับสูง (กลุ่ม 1) และหมู่บ้านระดับต่ำ (กลุ่ม 2)

องค์ประกอบ		N	ค่าเฉลี่ย	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า t
V ₁	รวม	224	26.2679		
	กลุ่ม 1	112	32.5982	2.3345	43.83 **
	กลุ่ม 2	112	19.9375	1.9741	
V ₂	รวม	224	19.9955		
	กลุ่ม 1	112	22.9464	1.7749	25.19 **
	กลุ่ม 2	112	17.0446	1.7315	
V ₃	รวม	224	22.6786		
	กลุ่ม 1	112	25.4643	2.3091	18.48 **
	กลุ่ม 2	112	19.8929	2.2030	
V ₄	รวม	224	23.9196		
	กลุ่ม 1	112	29.5892	2.2278	42.60 **
	กลุ่ม 2	112	18.2411	1.7307	
V ₅	รวม	224	24.2188		
	กลุ่ม 1	112	30.3036	2.5674	32.71 **
	กลุ่ม 2	112	18.1339	2.9849	
V ₆	รวม	224	19.7589		
	กลุ่ม 1	112	22.1161	2.0257	18.96 **
	กลุ่ม 2	112	17.4018	1.6790	

ตาราง 38 (ต่อ)

องค์ประกอบ		N	ค่าเฉลี่ย	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า t
V ₇	รวม	224	16.1964		
	กลุ่ม 1	112	18.9107	1.3460	28.31**
	กลุ่ม 2	112	13.4821	1.5185	
V ₈	รวม	224	14.1875		
	กลุ่ม 1	112	16.2500	2.0379	17.60**
	กลุ่ม 2	112	12.1250	1.4150	
V ₉	รวม	224	16.1696		
	กลุ่ม 1	112	17.4375	1.8589	10.86**
	กลุ่ม 2	112	14.9018	1.6272	
V ₁₀	รวม	224	14.6875		
	กลุ่ม 1	112	16.8571	1.8151	19.34**
	กลุ่ม 2	112	12.5179	1.5304	
V ₁₁	รวม	224	18.6563		
	กลุ่ม 1	112	22.4732	1.7500	31.44**
	กลุ่ม 2	112	14.8393	1.8819	
V ₁₂	รวม	224	15.2500		
	กลุ่ม 1	112	17.1875	1.9934	16.73**
	กลุ่ม 2	112	13.3125	1.4271	

ตาราง 38 (ต่อ)

องค์ประกอบ		N	ค่าเฉลี่ย	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า t
V ₁₃	รวม	224	20.6429		
	กลุ่ม 1	112	24.2500	1.2840	30.74**
	กลุ่ม 2	112	17.0357	2.1263	
V ₁₄	รวม	224	16.5491		
	กลุ่ม 1	112	19.0357	1.2443	25.68**
	กลุ่ม 2	112	14.0625	1.6290	
V ₁₅	รวม	224	16.0938		
	กลุ่ม 1	112	19.1429	1.1457	27.93**
	กลุ่ม 2	112	13.0446	2.0062	
V ₁₆	รวม	224	16.4777		
	กลุ่ม 1	112	19.1429	1.3073	25.01**
	กลุ่ม 2	112	13.8125	1.8382	
V ₁₇	รวม	224	13.8750		
	กลุ่ม 1	112	16.5446	1.7953	22.53**
	กลุ่ม 2	112	11.2054	1.7509	

** P < .01

2.1.2 บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมืองพบว่า หน่วยงานระดับสูงไกลาคะแนนเฉลี่ยของบทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง 22.9464 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7749 ส่วนหน่วยงานระดับต่ำไกลาคะแนนเฉลี่ย 17.0446 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7315 อนึ่ง ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับบทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่า เป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกัน ในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหน่วยงานระดับสูงและหน่วยงานระดับต่ำ คือ ไคสกา t ที่คำนวณได้ 25.19 โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิจัยเป็นการทดสอบว่าบทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง เป็นองค์ประกอบที่ทำให้แนวโน้มอุดมคติประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงประการหนึ่งในการพัฒนาชนบท

2.1.3 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของบทบาทของข้าราชการท้องถิ่นในหน่วยงานระดับสูงเท่ากับ 25.4643 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.3091 ส่วนหน่วยงานระดับต่ำไกลาคะแนนเฉลี่ยในเรื่องเดียวกัน 19.8929 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.2030 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างในเรื่องบทบาทของข้าราชการท้องถิ่นโดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่า เป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกัน ในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหน่วยงานระดับสูงและหน่วยงานระดับต่ำ คือ ไคสกา t ที่คำนวณได้ 18.48 โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิจัยเป็นการทดสอบว่า บทบาทของข้าราชการท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้แนวโน้มอุดมคติประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.4 บทบาทของชาวนาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า บทบาทของชาวนานในหมู่บ้าน ระดับสูงไคคาจะแนแนเฉลี่ยเท่ากับ 29.5892 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.2228 ในขณะที่บทบาทของชาวนานในหมู่บ้านระดับต่ำไคคาจะแนแนเฉลี่ย 18.2411 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7307 ส่วนผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับบทบาทของชาวนานโดยไคคาทดสอบแบบ t ปรากฏว่าบทบาทของชาวนานเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ คือ ไคคา t ที่คำนวณได้ 42.60 ไคเบ็ นัยสำคัญที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า บทบาทของชาวนานเป็น องค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งที่ทำให้แซมอิลลูนกงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.5 บทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมอิล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมอิล พบว่า หมู่บ้านระดับสูงไคคาจะแนแนเฉลี่ยเท่ากับ 30.3036 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.5674 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคคาจะแนแนเฉลี่ย 18.1339 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.9849 ส่วนผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับบทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมอิล โดยไคคาทดสอบแบบ t ปรากฏว่าบทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมอิลเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา t ที่คำนวณได้ 32.71 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าบทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมอิล เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งที่ทำให้แซมอิลลูนกงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.6 บทบาทของสื่อสารมวลชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏบทบาทของสื่อสารมวลชนในหมู่บ้านระดับสูงโคคาเคแนเฉลี่ยเท่ากับ 22.1161 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.0257 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนเฉลี่ย 17.4018 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.6790 ส่วนผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับบทบาทของสื่อสารมวลชนโดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าบทบาทของสื่อสารมวลชนเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ คือโคคา t ที่คำนวณได้ 18.96 โคหมี่ นัยสำคัญระดับ 0.01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าบทบาทของสมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งอีกประการหนึ่งที่ทำให้ชมอาทิตย์ลงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.7 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท ปรากฏว่าหมู่บ้านระดับสูงโคคาเคแนเฉลี่ยของวัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท 18.9107 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.3460 ส่วนหมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนเฉลี่ย 13.4821 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.5185 ส่วนผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของวัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบทโดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำโดยโคคา t ที่คำนวณได้ 28.31 อย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ก็เป็นการทดสอบว่าวัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบทเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งอีกประการหนึ่งที่ทำให้ชมอาทิตย์ลงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.8 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าหมู่บ้านระดับสูงโคคาเคแนนเฉลี่ยของการปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จเท่ากับ 16.2500 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.0379 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนนเฉลี่ย 12.1250 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.4150 ส่วนผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับการปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ คือโคคา t ที่คำนวณได้ 17.60 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นกัน (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จเป็นองค์ประกอบที่ค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นกันที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.9 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ปรากฏว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของหมู่บ้านระดับสูงเท่ากับ 17.4375 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.8151 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนนเฉลี่ย 14.9018 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.6272 ส่วนผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าก็เป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ เช่นกัน คือ โคคา t ที่คำนวณได้ 10.86 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นกัน (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 เป็นองค์ประกอบที่ค่อนข้างอยู่ในระดับสูงเช่นกันที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.10 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า หมู่บ้านระดับสูงไคคาอะแนแนเฉลี่ยเกี่ยวกับความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนเท่ากับ 6.8571 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.8151 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคคาอะแนแนเฉลี่ย 12.5179 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.5304 อนึ่ง ผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนโดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา t ที่คำนวณได้ 19.34 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์เป็นการทดสอบว่าความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เข้ามาอีลูนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.11 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน

เมื่อวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ปรากฏว่าภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชนสำหรับหมู่บ้านระดับสูงไคคาอะแนแนเฉลี่ยเท่ากับ 22.4732 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7500 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคคาอะแนแนเฉลี่ย 14.8393 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.8819 ส่วนผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชนดังกล่าว โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา t ที่คำนวณได้ 31.44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์เป็นการทดสอบว่าภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เข้ามาอีลูนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.12 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ

จากการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ยของสถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ ผลปรากฏว่าหมู่บ้านระดับสูงไคลาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.1875 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.9934 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคลาคะแนนเฉลี่ย 13.3125 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.4271 ส่วนผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มของสถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคลา t ที่คำนวณได้ 16.73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ทั้งนี้เป็นการทดสอบว่าสถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้เขมามีอิสรภาพประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.13 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ

เขมมาอิล

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน เพื่อหาค่าเฉลี่ยของระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมมาอิล ปรากฏว่าหมู่บ้านระดับสูงไคลาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.2500 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.2840 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคลาเฉลี่ย 17.0357 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.1263 ส่วนผลการทดลองความแตกต่างระหว่างกลุ่มของระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเขมมาอิล โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคลา t ที่คำนวณได้ 30.74 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์เป็นการทดสอบวาระระบบการศึกษาทางสังคม
แบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแนวทางอีลิทเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง
ทำให้แนวทางอีลิทประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.14 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ยของยุทธวิธีการคัดเลือก
โครงการพัฒนา ปรากฏว่าหมู่บ้านระดับสูงโคคาเคแนเฉลี่ย 19.0357 ค่าความ
เบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.2443 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนเฉลี่ยเพียง
14.0625 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.6290 อนึ่ง ผลการทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างกลุ่มของยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t
ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มีความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความ
แตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยโคคา + ที่คำนวณได้
25.68 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว เป็นการทดสอบว่ายุทธวิธีการคัดเลือก
โครงการพัฒนาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้แนวทางอีลิทประสบความสำเร็จ
ในการพัฒนาชนบท

2.1.15 การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของ รัฐบาล

เมื่อวิเคราะห์สถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ยของการใช้มาตรการ
ระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล ปรากฏว่าหมู่บ้านระดับสูงโค
คาเคแนเฉลี่ยเท่ากับ 19.1429 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.1457 ในขณะที่
หมู่บ้านระดับต่ำโคคาเคแนเฉลี่ย 13.0446 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.0062
ส่วนผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มขององค์ประกอบการใช้มาตรการระดับ
ช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่า
เป็นตัวแปรที่มีความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่าง

ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา + ที่คำนวณได้ 27.93
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวเป็นการทดสอบว่าการใช้มาตรการระดับ
 ช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาลเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง
 ที่ทำให้ชุมชนอิลูนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.16 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ยของการใช้สิ่งเร้าใจ
 ในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาลได้พบว่า หมู่บ้านระดับสูงไคคาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ
 19.1429 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.3073 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคคา
 คะแนนเฉลี่ย 13.8125 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.8382 ส่วนผลการทดลอง
 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มของตัวแปรดังกล่าว โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่า
 เป็นตัวแปรที่มีระดับความเชื่อมั่นสูงมากเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่าง
 ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา + ที่คำนวณได้ 25.01
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวเป็นการทดสอบว่าการใช้สิ่งเร้าใจ
 ในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้
 ชุมชนอิลูนคงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

2.1.17 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

จากการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน เพื่อหาค่าเฉลี่ยของการใช้หมู่บ้าน
 เป็นหน่วยการพัฒนาได้พบว่า หมู่บ้านระดับสูงไคคาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.5446
 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7953 ในขณะที่หมู่บ้านระดับต่ำไคคาคะแนนเฉลี่ย
 11.2054 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.7509 ส่วนผลการทดลองความแตกต่าง
 ระหว่างกลุ่มของตัวแปรดังกล่าว โดยใช้ค่าทดสอบแบบ t ปรากฏว่าเป็นตัวแปรที่มี
 ระดับความเชื่อมั่นสูงเช่นเดียวกันในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูง

และหมู่บ้านระดับต่ำ โดยไคคา t ที่คำนวณได้ 22.53 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 38)

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวเป็นการทดสอบว่าการใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้แหม่ออีลูนกงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

จากผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำดังกล่าวพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่ออีลูนกงมีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่าง โดยให้หมู่บ้านระดับสูงได้ค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่ออีลูนกงทุกปัจจัยสูงกว่าของหมู่บ้านระดับต่ำทั้งสิ้น และค่าทดสอบแบบ t ที่ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของแต่ละปัจจัยดังกล่าวมีระดับความเชื่อมั่นสูงมากในการทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยให้หมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาสูง มีลักษณะขององค์ประกอบแต่ละปัจจัยสูงกว่าหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทต่ำทุกปัจจัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่ออีลูนกงทั้ง 17 ปัจจัย ต่างส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาชนบททุกปัจจัยในทิศทางเดียวกันดังกล่าวดังนั้นอย่างมีระดับสูงต่ำแตกต่างกัน ซึ่งจะจัดลำดับความสำคัญของแต่ละปัจจัยดังกล่าวในขั้นต่อไป

2.2 สรุป ลำดับความสำคัญของตัวแปรต้นทั้ง 17 ปัจจัย ในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างกลุ่มในการพัฒนาชนบท

เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่ออีลูนกงทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าว ตามตาราง 38 แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหม่ออีลูนกงทั้ง 17 ปัจจัย เป็นองค์ประกอบที่ไคคา t ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ทุกปัจจัยจึงเป็นองค์ประกอบที่มีอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ไฮโดรทั้งสิ้น (วีเชียร เกตุสิงห์ 2523 : 167 - 168) และสามารถจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรต้น

ทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าวได้ โดยใช้เวลา t ของตัวแปรต้นแต่ละปัจจัยเป็นหลักเกณฑ์
ในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่าง (Discriminators) ระหว่างกลุ่ม ในการพัฒนา
ชนบท

ผลการจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรที่เข้าสมการจำแนกกลุ่มทั้ง 17 ปัจจัย
โดยอาศัยค่า t ดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์ ตามตาราง 39 ปรากฏว่าบทบาทของผู้นำ
แหลมอิลเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะอธิบายความแตกต่างของตัวแปรตาม
ระหว่างกลุ่มได้มากที่สุดและให้อำนาจจำแนกแถมการมากที่สุด รองลงไปได้แก่
บทบาทของชาวนาน บทบาทของสมาคมแม่บ้านแหลมอิล ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของ
ประชาชน ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแหลมอิล
วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาชนบท การเข้ามาตรึงการระดมช่วยตัวเองในการ
ให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา บทบาทของความ
เป็นผู้นำผู้คอยค้ำขาทางเมือง การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน บทบาท
ของสื่อสารมวลชน บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น การปฏิบัติหน้าที่ที่ประสบความสำเร็จ
สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ และผลการพัฒนาอุตสาหกรรม
ในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 เป็นต้นตามลำดับ ตัวแปรทั้ง 17 ปัจจัยนี้ จัดในรูปแบบ
สมการจำแนกกลุ่มเรียงตามลำดับความสำคัญและสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มคะแนนมาตรฐาน
ได้ดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned}
 L = & (43.83 X_1) + (42.60 X_2) + (32.71 X_3) + (31.44 X_4) \\
 & + (30.74 X_5) + (28.31 X_6) + (27.93 X_7) + (25.68 X_8) \\
 & + (25.19 X_9) + (25.01 X_{10}) + (22.53 X_{11}) + (19.34 X_{12}) \\
 & + (18.96 X_{13}) + (18.48 X_{14}) + (17.60 X_{15}) + (16.73 X_{16}) \\
 & + (10.86 X_{17})
 \end{aligned}$$

เมื่อ L แทน ค่าจำแนกรวม

X แทน ค่าของตัวแปรต้น

ตาราง 39 แสดงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่ฒอ์ดุนคง
ในการพัฒนาชนบท

ลำดับที่	ตัวแปรต้น		ค่า t
	ปัจจัยที่	องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่ฒอ์ดุนคง	
1	01	บทบาทของผู้นำแผนแม่ฒอ์ดุนคง	43.83
2	04	บทบาทของชาวบาน	42.60
3	05	บทบาทของสมาคมแม่ฒอ์ดุนคง	32.71
4	11	ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน	31.44
5	13	ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการศึกษากรม ผู้นำแผนแม่ฒอ์ดุนคง	30.74
6	07	วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท	28.31
7	15	การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการ สนับสนุนของรัฐบาล	27.93
8	14	ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา	25.68
9	02	บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทางการเมือง	25.19
10	16	การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล	25.01
11	17	การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา	22.53
12	10	ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน	19.34
13	06	บทบาทของสื่อสารมวลชน	18.96
14	03	บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น	18.48
15	08	การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ	17.60
16	12	สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ	16.73
17	09	ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960	10.86

3. ผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบทาง ๆ ในรูปของความคิดและการกระทำ
ของชาวบ้านอันเป็นบันไดสู่การพัฒนาชนบทตามหลักการ ของธรรมาธิลุนดง

สำหรับการ เสนอผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบ เจริญความสำเร็จของ
 ธรรมาธิลุนดง ปัจจัยต่าง ๆ ทั้ง 17 ปัจจัยในรูปของความคิดและการกระทำของ
 ชาวบ้านนั้น ผู้วิจัยนำคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ที่ได้จากคำถามข้อที่หนึ่งขององค์ประกอบ
 เจริญความสำเร็จของธรรมาธิลุนดงแต่ละปัจจัย อันเป็นคำถามแบบปลายเปิดซึ่งถามว่า
 "องค์ประกอบ เจริญความสำเร็จของธรรมาธิลุนดงแต่ละปัจจัยต่อไปนี้ ก่อให้เกิดการ
 เปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำของชาวบ้านเอง" ในแบบสอบถาม
 เกี่ยวกับธรรมาธิลุนดง (ดูตารางภาคผนวก ก) มาสรุปออกเป็นข้อ ๆ ตามลำดับ
 ความสำคัญในองค์ประกอบ เจริญความสำเร็จของธรรมาธิลุนดงแต่ละปัจจัย ตั้งแต่ปัจจัย
 ที่ 1 ถึง ปัจจัยที่ 17 ซึ่งปรากฏว่า ทางกิ่งส่งผลต่อความสำเร็จของธรรมาธิลุนดงใน
 การพัฒนาชนบทเป็นจำนวน 4 ถึง 7 ประการ (ดูตาราง 40 โดยสรุป ดังนี้

ตาราง 40 แสดงความถี่และการร้อยละของผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบ เจริญความสำเร็จ
 ความสำเร็จของธรรมาธิลุนดงแต่ละปัจจัย

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	ร้อยละ
ปัจจัยที่ 1 ปัญหาของผู้นำธรรมาธิลุนดง		
1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะให้ความ ร่วมมือกันอย่างรวดเร็ว	121	54.02
2. ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เข้าร่วมในธรรมาธิลุนดง อย่างจริงจัง	52	23.21

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การเฉลี่ย
3. ทำให้ชาวบ้านปฏิบัติตามจิตใจของแม่มาอีดูนกงอันไคแก ความขยันหมั่นเพียร ความช่วยเหลือและความร่วมมือในการทำนาทำไร่	28	12.50
4. โคปลุกฝังความมั่นใจให้แกชาวบ้านอย่างเห็นวามแน่นอนในการทำนาทำไร่	22	9.82
5. ทำให้ชาวบ้านเกิดความรับผิดชอบต่องานส่วนรวมสูงขึ้น โดยรักษาระเบียบเป็นอย่างดีในการ ดำเนินการแม่มาอีดูนกง	8	3.57
6. ทำให้ชาวบ้านเกิดเสียสละตัวเองเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของชาวบ้านทุกคน	5	2.23
ปัจจัยที่ 2 บทบาทของชาวบ้าน		
1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจในการทำนาทำไร่	67	29.91
2. ทำให้ชาวบ้านทั้งชายและหญิง เกิดความร่วมมือกันภายในหมู่บ้านเป็นอย่างดี โดยหนีพ้นจาก ประเพณีดั้งเดิม	54	24.11
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยเหลือตัวเองด้วยความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในหมู่บ้าน	33	14.73
4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็น อย่างดีในการดำเนินการแม่มาอีดูนกง	23	10.27

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	ค่าร้อยละ
5. ทำให้ชาวบ้านเกิดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของตัวเองในสังคมชนบท 6. ทำให้ชาวบ้านทุกคนทุกระดับให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในหมู่บ้านจนยั่งยืน	15 11	6.70 4.91
ปัจจัยที่ 3 บทบาทของสมาคมแม่บ้านหมากแข้ง		
1. คอย ๆ ให้ความรู้ถึงความสำคัญของแม่บ้านโดยเห็นพ้องจากพระแม่ที่เคารพเทวราชโดยถูกหญิงมาตลอด	110	49.11
2. ทำให้พวกแม่บ้านทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินงานแม่บ้านอัสสัมชัญ และไคสนองคอบจากชาวบ้านเป็นอย่างดี	50	22.32
3. ทำให้ชาวบ้านทุกคนเข้าร่วมในงานส่วนรวมภายในหมู่บ้าน	22	9.82
4. ทำให้การดำเนินการแม่บ้านอัสสัมชัญมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น	14	6.25
ปัจจัยที่ 4 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน		
1. การทำงานแบบการลงแขก (หมู่ชาติ) ทำให้สามารถดำเนินงานส่วนรวมประจำหมู่บ้านได้ดีตามหลักการของแม่บ้านอัสสัมชัญ	78	34.82

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การร้อยละ
2. ความอดทนอันสืบเนื่องมาจากสภาพยากจนแต่โบราณทำให้ชาวยานเกิดให้ความร่วมมือมาก ง่ายขึ้นในการดำเนินงานตามอาชีพของตน	62	27.68
3. ประเพณีดั้งเดิมที่พากันในวันสำคัญและตอนเก็บข้าว เช่น คูเรและพุงอีกทำให้ชาวยานให้ ความร่วมมือยิ่งขึ้นในการดำเนินการ ตามอาชีพของตน	41	18.30
4. การเล่นแชร์ (เค) ภายในหมู่บ้านทำให้ ชาวยานให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินการ ตามอาชีพของตน	12	5.36
5. ความสัมพันธ์ทางสายเลือดภายในหมู่บ้าน เดียวกัน ทำให้ชาวยานร่วมมือกันง่ายในการ ดำเนินการตามอาชีพของตน	8	3.57
ปัจจัยที่ 5 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการ ฝึกอบรมผู้นำอาชีพ		
1. ทำให้ผู้บริหารฝึกอบรมตั้งใจจะทำงานอย่าง จริงจังเพื่อหมู่บ้านของตัวเอง	95	42.41
2. ทำให้เกิดความมั่นใจและเอาจริงเอาจังใน การดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านตามตามอาชีพของตน	44	19.64

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การอยุ่ละ
3. การเอาประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จให้ฟัง ทำให้เกิดความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นอีกในหมู่บ้านของตัวเองให้ได้	29	12.95
4. ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเสียสละตัวเองเพื่อส่วนรวมและรับใช้ชาวบ้านอย่างเต็มที่ในการดำเนินการแผนอาชีพ	24	10.71
5. ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมทำบทบาทสำคัญในการเปิดแหล่งกำเนิดของการพัฒนาจิตใจของชาวบ้านในการดำเนินการแผนอาชีพ	13	5.80
6. การนำหน้าของผู้รับการฝึกอบรมในการพัฒนาชนบททำให้ชาวบ้านเกิดความรวมมือกันเข้าร่วมอย่างจริงจังในการดำเนินการแผนอาชีพ	4	1.78
ปัจจัยที่ 6 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท		
1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่นว่าทำงานให้อยู่ดีกินดีได้และเข้าร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านในขั้นต่อไปโดยอัตโนมัติ	80	35.71
2. ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจในการดำเนินการเพิ่มพูนรายได้ในขั้นต่อไป	55	24.55

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การร้อยละ
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเอาใจใส่ในการ ดำเนินงานต่าง ๆ ในขั้นต่อไปมากยิ่งขึ้น 4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่นในการดำเนิน การแหม่อลูนดงว่า "ถ้าทำ ก็ทำไ้" และ เกิดความรวมมือกันมากขึ้น 5. ทำให้ชาวบ้านเกิดตั้งเป้าหมายทางเกษตรใหม่ ที่ใช้เครื่องจักรใหม่ในการทำเกษตรกรรม	24 19 8	10.71 8.48 3.57
ปัจจัยที่ 7 การเข้ามาตรการระดับช่วยเหลือตัวเองในการให้บริการ สนับสนุนของรัฐบาล		
1. ทำให้ชาวบ้านเกิดรวมมือกันทำงานอย่าง เต็มพิกัดขึ้น เพื่อนำหน้าหมู่บ้านอื่นให้ได้	83	37.05
2. ทำให้หมู่บ้านลาหลังแย่งกันเขารวมใน แหม่อลูนดงโดยอัตโนมัติอย่างจริงจัง	67	29.91
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยเหลือตัวเอง	32	14.28
4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งอกตั้งใจที่จะ ประสบความสำเร็จในการพัฒนาหมู่บ้านให้ได้ อย่างสูง	13	5.80

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	ค่าร้อยละ
ปัจจัยที่ 8 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา 1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความอดทนและความมั่นใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างลงแล้วก็ได้ จึงทำให้เกิดความเอาใจจริงเอาใจมากขึ้นในการดำเนินการตามอัตรานอง 2. ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันอย่างจริงจังมากขึ้นในการดำเนินงานหลักขั้นต่อไป 3. การพัฒนาสิ่งแวดล้อมในขั้นแรกทำให้ใช้ประโยชน์เป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ขั้นต่อไป 4. ทำให้ชาวบ้านเกิดเข้าร่วมในการดำเนินการตามอัตรานองต่อไปเป็นอย่างดีโดยมีผู้นำตามอาตเป็นหลัก	76 59 37 19	33.93 26.34 16.52 8.48
ปัจจัยที่ 9 บทบาทของความเป็นผู้นำสอยอดทางการเมือง 1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันอย่างจริงจังในการดำเนินการพัฒนาชนบทตามตามอัตรานอง 2. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเสียสละทรัพย์สินส่วนตัวเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม 3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจและความขยันหมั่นเพียรมากขึ้นในการพัฒนาชนบท	79 44 38	35.27 19.64 16.96

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การยละ
4. ทำให้ข้าราชการท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องให้ความช่วยเหลือที่ค้ำประกันบ้านในการดำเนินการ แซมอิลลุนดง 5. ทำให้ชาวบ้านดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านอย่างมีระบบและความต่อเนื่องกับมาตรการอย่างมีประสิทธิภาพสูง	22 18	9.82 8.03
ปัจจัยที่ 10 การใช้สิ่งเร้าในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล		
1. ความช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐในช่วงแรกกลายเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้ชาวบ้านตั้งใจจะเข้าร่วมในการดำเนินการแซมอิลลุนดง	88	39.28
2. ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจว่า "เราก็ทำได้"	42	18.75
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อถือต่อฝ่ายรัฐบาลสูงขึ้น	27	12.05
4. ความช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐในช่วงแรกได้ประสบความสำเร็จในการปลุกฝังจิตใจแซมอิลลุนดง	15	6.70
5. กลายเป็นพื้นฐานอันเข้มแข็งที่ทำให้ชาวบ้านดำเนินการแซมอิลลุนดงอย่างรวดเร็ว	9	4.02

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การร้อยละ
ปัจจัยที่ 11 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา - ทำให้เกิดความร่วมมือกันในการดำเนินการ ชมอาทิตย์ลงงายขึ้น 83 37.05 - ทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขึ้น ในการดำเนินการชมอาทิตย์ลงทุกชั้นตอน 60 26.78 - ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะอยู่ดีกินดี สูงกว่าหมู่บ้านอื่นใด 18 8.03 - ความสัมพันธ์ทางโลหิตของชาวบ้านภายใน หมู่บ้านเดียวกันทำให้เอาใจใส่กันมากขึ้น ในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง 11 4.91		
ปัจจัยที่ 12 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน - ทำให้เกิดระเบียบวินัยและความเข้าใจ ซึ่งกันและกันระหว่างชาวบ้านมากขึ้นในการ ดำเนินการชมอาทิตย์ลง 83 37.05 - ทำให้ชาวบ้านสะดวกในการรับเทคนิคทาง เกษตรใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการดำเนินการ ชมอาทิตย์ลง 55 24.55 - ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในชมอาทิตย์ลงอย่าง มีความเข้าใจซึ่งกันและกันที่ดี 15 6.70 - ทำให้ชาวบ้านเกิดความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น ในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง 13 5.80		

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การร้อยละ
ปัจจัยที่ 13 บทบาทของสื่อสารมวลชน 1. กระตุ้นให้ชาวบ้านเข้าร่วมในชมรมอู่สวนทอง อย่างจริงจังมากขึ้นโดยอัตโนมัติ 2. ทำให้เอาเทคนิคทางเกษตรกรรมใหม่ไปใช้ ประโยชน์ในการเพิ่มพูนรายได้ 3. กระตุ้นให้นำตัวอย่างที่ดีไปใช้ประโยชน์ในการ พัฒนาชมรมตามชนวนการชมรมอู่สวนทอง 4. ได้สร้างบรรยากาศการแข่งขันระหว่างหมู่บ้าน ต่าง ๆ อย่างรวดเร็วโดยอัตโนมัติ 5. ได้สร้างบรรยากาศของชมรมอู่สวนทองในหัว หมู่บ้านและให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะ ทำชมรมชมรมอู่สวนทอง 6. ความรู้ทางเกษตรกรรมใหม่ที่เสนอตามสื่อสาร มวลชนต่าง ๆ เป็นประโยชน์มากในการทำให้ ชาวบ้านเพิ่มพูนรายได้และเกิดกำลังใจในการ ทำนาทำไร่ต่อไป 7. ได้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาทางเกษตร กรรมของชาวบ้านเองอย่างลึกซึ้ง	84 33 29 22 10 8 5	37.50 14.73 12.95 9.82 4.46 3.57 2.23

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	การร้อยละ
ปัจจัยที่ 14 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น 1. คอย ๆ เกิดความร่วมมือระหว่างข้าราชการท้องถิ่นและชาวบ้านดีขึ้นและรับคำแนะนำทางเกษตรของข้าราชการท้องถิ่นไปใช้ประโยชน์มากขึ้นในการดำเนินการแซมอีดูนคง 2. ทำให้ชาวบ้านคอย ๆ เขารวมมากขึ้นอย่างจริงจังด้วยความเชื่อมั่นว่า ลองแล้วทำได้ 3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ดีอย่างคาดไม่ถึง 4. ทำให้ชาวบ้านเกิดกำลังใจที่ดีในการแก้ปัญหาทางเกษตรกรรมที่หลังมากขึ้นทุกที	77 42 33 17	34.37 18.75 14.73 7.59
ปัจจัยที่ 15 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ 1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ดีในการดำเนินการแซมอีดูนคง 2. ทำให้ชาวบ้านเกิดความขยันหมั่นเพียรในการทำไร่ไถ่มากยิ่งขึ้น 3. ทำให้ชาวบ้านเขารวมในแซมอีดูนคงอย่างจริงจัง ด้วยความรักต่อที่ดินของตัวเอง 4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดีในการดำเนินการแซมอีดูนคงรวมกัน	55 35 28 9	24.55 15.62 12.50 4.02

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	ค่าร้อยละ
ปัจจัยที่ 16 สถานการณ์ขายแค้นระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ 1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ดีในการดำเนินการ การขนถ่ายสินค้า 2. ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในขนถ่ายสินค้าอย่าง รวดเร็ว เพื่อป้องกันการรุกรานจากเกาหลี เหนือด้วยความกลัวทางเศรษฐกิจ 3. ทำให้ชาวบ้านของแต่ละหมู่บ้านเข้าร่วมใน ขนถ่ายสินค้าอย่างจริงจังเพื่อนำหน้าฝ่าย เกาหลีเหนือให้ได้ 4. ทำให้ชาวบ้านเร่งเข้าร่วมในการดำเนินการ ขนถ่ายสินค้า เพื่อรวมประเทศเกาหลีใต้ และเกาหลีเหนือให้เป็นประเทศเดียวกันอย่าง เสรี	65 57 24 3	29.02 25.45 10.71 1.34
ปัจจัยที่ 17 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 1. กลายเป็นพื้นฐานที่ทำให้สามารถหาเครื่อง อุปกรณ์ทางเกษตรมาใช้ได้ทันเวลา 2. สามารถให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรที่จำเป็น ในการดำเนินการขนถ่ายสินค้าได้	44 35	19.64 15.62

ตาราง 40 (ต่อ)

ผลทางความคิดและการกระทำที่เกิดจากแต่ละปัจจัย	ความถี่	ค่าร้อยละ
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดแสวงหาแนวทางใหม่ในการทำเกษตรกรรมตามหลักการของแซมมาอีล วุนดงโคอย่างรวดเร็ว	14	6.25
4. ทำให้ชาวบ้านได้โอกาสที่ดีที่จะเร่งรัดพัฒนาเกษตรกรรมอย่างจริงจัง	13	5.80

ปัจจัยที่ 1 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของผู้นำชมอาทิตย์

1. ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะให้ความร่วมมืออย่างรวดเร็วในการดำเนินการชมอาทิตย์ลุนคง โดยถือว่างานส่วนรวมภายในหมู่บ้านเป็นงานส่วนตัวเองเหมือนกัน
2. ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เข้าร่วมในชมอาทิตย์ลุนคงอย่างจริงจัง โดยแลกเปลี่ยนสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างแท้จริงซึ่งกันและกัน
3. ค่อย ๆ ทำให้ชาวบ้านปฏิบัติตามหัวใจของชมอาทิตย์ อันได้แก่ ความขยันหมั่นเพียร ความช่วยตัวเองและความร่วมมือในการทำนาทำไร่ ซึ่งทำให้ชาวบ้านร่วมมือกันดีโดยมีผู้นำชมอาทิตย์เป็นศูนย์กลาง
4. ได้ปลูกฝังความมั่นใจให้แก่ชาวบ้านอย่างเหนียวแน่นในการทำนาทำไร่ว่าอยู่ที่กินดีได้ในอนาคตอันใกล้นี้ ซึ่งทำให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือกันและกันอย่างจริงจังในการดำเนินการชมอาทิตย์ลุนคงต่าง ๆ
5. ทำให้ชาวบ้านเกิดความรับผิดชอบต่องานส่วนรวมสูงขึ้น และรักษาระเบียบวินัยเป็นอย่างดีในการดำเนินการชมอาทิตย์ลุนคง
6. ในที่สุดทำให้ชาวบ้านเกิดความเสียสละตัวเอง เพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของชาวบ้านทุกคนซึ่งกันและกัน

ปัจจัยที่ 2 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของชาวบ้าน

1. ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เกิดความมั่นใจในการทำนาทำไร่ โดยมีความเชื่อมั่นว่าขึ้นบนขาตัวเองได้
2. ทำให้ชาวบ้านทั้งชายและหญิงหนีพ้นจากประเพณีดั้งเดิมที่เคารพแต่ชายโดยถูกหญิง และเกิดความร่วมมือกันภายในหมู่บ้านเป็นอย่างดีโดยเข้าร่วมในงานพัฒนาหมู่บ้านพร้อม ๆ กัน

3. ทำให้ชาวบ้านทุกคนเกิดจิตใจช่วยตัวเองด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในหมู่บ้านโดยมีความร่วมมือกันมากขึ้นเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมภายในหมู่บ้าน

4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดีในการดำเนินการแซมม่อลูนคงตามจิตใจของแซมม่อลูน คือความขยันหมั่นเพียร ความช่วยตัวเองและความร่วมมือ

5. ทำให้ชาวบ้านเกิดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของตัวเองสักครั้งในสังคมชนบท

6. ทำให้ชาวบ้านทุกคนทุกระดับให้ความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในหมู่บ้านมากยิ่งขึ้นในการดำเนินการแซมม่อลูนคง โดยไม่แยกตามอายุ เพศ หรือฐานะความเป็นอยู่ของชาวบ้านทุกคน

ปัจจัยที่ 3 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมม่อลูน

1. ในตอนแรกมีความกังวลใจตามประเพณีดั้งเดิมที่ถือว่าการทำนาทำไร่เป็นงานเฉพาะชาย แ่ค้อย ๆ ให้อูจักความสำคัญของบทบาทของผู้หญิงภายในสมาคมแม่บ้านแซมม่อลูนจนหนีพ้นจากประเพณีเก่าที่ถือมาตลอดว่าต้องเคารพแต่ชายโดยคุณหญิง

2. พวกแม่บ้านซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมแม่บ้านแซมม่อลูนประจำหมู่บ้าน ได้ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการแซมม่อลูนคง เช่น การรณรงค์ให้ชาวบ้านเลิกอบายมุขชนิดต่าง ๆ การออมข้าวสารมีอละซอน และการดำเนินการรณสกรรมประจำหมู่บ้าน เป็นต้น และได้สนองตอบจากชาวบ้านเป็นอย่างดี

3. สมาคมแม่บ้านแซมม่อลูนทำให้ชาวบ้านทุกคนเข้าร่วมในงานส่วนรวมภายในหมู่บ้านโดยแม่บ้านทุกคนเข้าร่วมในงานทุกอย่างเป็นอย่างดี

4. การที่ทำให้เกิดความเป็นเสมอภาคระหว่างชายและหญิง
ทั้งกล่าว มีแนวโน้มที่ทำให้การดำเนินการแซมอาอีลูนดงมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัจจัยที่ 4 ผลที่ได้เกิดจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน

1. การทำงานแบบการลงแขก (พุมารี) อันเป็นแบบการ
แลกทำงานกันโดยไม่คิดค่าแรงภายในหมู่บ้าน ทำให้สามารถดำเนินงานส่วนรวม
ประจำหมู่บ้านได้คืบคลานตามหลักการของแซมอาอีลูนดง

2. ความอดทนอันเข้มแข็งของชาวบ้านอันสืบเนื่องมาจาก
สภาพความยากจนแต่โบราณ ทำให้ชาวบ้านเกิดให้ความร่วมมือกันมากยิ่งขึ้นในการ
ดำเนินการแซมอาอีลูนดง เพื่อตั้งใจจะอยู่ดีกินดีสักครั้งให้ได้

3. ประเพณีดั้งเดิมที่พากันในวันสำคัญและตอนเก็บข้าว เช่น
การเล่นดนตรีแบบโบราณ (คูเร) และการเล่นดนตรีแบบสากล (ฟุงอ๊ก) เป็นต้น
ทำให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือกันในการทำนาทำไร่มากยิ่งขึ้นในการดำเนินการ
แซมอาอีลูนดง

4. การเล่นแชร์ (เค) ชนิดต่าง ๆ ภายในหมู่บ้านทำให้
ชาวบ้านให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินการแซมอาอีลูนดง

5. ความสัมพันธ์ทางสายเลือดภายในหมู่บ้านเดียวกันทำให้
ชาวบ้านร่วมมือกันง่ายในการดำเนินการแซมอาอีลูนดง

ปัจจัยที่ 5 ผลที่ได้เกิดจากระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบัน
การฝึกอบรมผู้นำแซมอาอีล

1. ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเกิดความตั้งใจว่าต้องทำงานอย่าง
จริงจังตามหลักการของจิตใจแซมอาอีล (ความขยันหมั่นเพียร ความช่วยตัวเองและ
ความร่วมมือ) เพื่อหมู่บ้านของตัวเอง

2. การพบทวนตัวเองในช่วงเวลาการรับการฝึกอบรมของ
ผู้รับการฝึกอบรม ทำให้เกิดความมั่นใจและเอาจริงเอาจังในการดำเนินการพัฒนา
หมู่บ้านตามแซมอาอีลูนดง

3. โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่าประสบการณ์ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จให้ฟังในสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์ ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเกิดความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นอีกในหมู่บ้านของตัวเองให้ได้

4. สถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเสียบสละตัวเองเพื่อส่วนรวมและรับใช้ชาวบ้านอย่างเต็มที่ในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง

5. ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมทบทวนบทบาทสำคัญในการเป็นแหล่งกำเนิดของการพัฒนาจิตใจของชาวบ้านในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง

6. การนำหน้าของผู้รับการฝึกอบรมด้วยความมั่นใจและแนวทางใหม่ในการพัฒนาชนบท ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันเข้าร่วมอย่างจริงจังในการดำเนินการชมอาทิตย์ลง

ปัจจัยที่ 6 ผลที่ได้เกิดจากวัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท

1. การดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านตามขั้นตอนตั้งแต่การพัฒนาสิ่งแวดล้อมก่อนและการพัฒนาเพิ่มพูนรายได้ทีหลังนั้นทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่นว่าทำงานให้อยู่ดีกินดีได้ทุกอย่าง และให้ชาวบ้านเข้าร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านในขั้นต่อไปโดยอัตโนมัติ

2. การดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อมก่อนของรัฐ ซึ่งชาวบ้านมองเห็นผลด้วยตาอย่างชัดเจน ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจในการดำเนินการเพิ่มพูนรายได้ในขั้นต่อไป โดยพัฒนาสภาพเศรษฐกิจและสังคมมากยิ่งขึ้น

3. การดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ความสะดวกในการทำนาทำไร่ในขั้นต่อไปนั้น ทำให้ชาวบ้านเกิดความเอาใจใส่ในการดำเนินงานต่าง ๆ ในขั้นต่อไปมากยิ่งขึ้น

4. การพัฒนาสิ่งแวดล้อมก่อนทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่นสูงขึ้นในการดำเนินการชมอาทิตย์ลงว่า "ต้องแล้วักทำได้" และเกิดความร่วมมือกันมากขึ้น

5. ทำให้ชาวบ้านเกิดตั้งเป้าหมายทางเกษตรกรรมใหม่ที่ใช้เครื่องจักรใหม่ในการทำเกษตรกรรม เพื่อหนีพ้นจากการใช้เทคนิคทางเกษตรกรรมเก่า ๆ

ปัจจัยที่ 7 ผลที่ได้เกิดจากการใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล

1. ทำให้ชาวบ้านเกิดร่วมมือกันทำงานอย่างเต็มที่มากขึ้น เพื่อนำหน้าหมู่บ้านอื่น ๆ ให้ได้
2. ทำให้หมู่บ้านล้าหลังแย่งกันเข้าร่วมในแรมมาอีลูนกง โดยอัตโนมัติอย่างจริงจังและให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านในขั้นต่อไป
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยตัวเองโดยคิดเสมอว่าต้องทำควยกำลังของเราโดยไม่ต้องอาศัยกำลังของหมู่บ้านอื่น ๆ
4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งอกตั้งใจที่จะประสบความสำเร็จในการพัฒนาหมู่บ้านให้ได้อย่างสูง

ปัจจัยที่ 8 ผลที่ได้เกิดจากยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา

1. การประสบความสำเร็จในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของหมู่บ้านในขั้นแรก ทำให้ชาวบ้านเกิดความอดทนและความมั่นใจว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ลองแล้วก็ได้ จึงทำให้เกิดความเอาใจจริงเอาใจมากขึ้นในการดำเนินการแรมมาอีลูนกง
2. การดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อมก่อนในขั้นแรกทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันอย่างจริงจังมากขึ้นในการดำเนินงานหลักอันเป็นงานทางสังคมและเศรษฐกิจในขั้นต่อไปตามหลักการของแรมมาอีลูนกง
3. การพัฒนาจิตใจที่เกิดขึ้นในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทำให้ใช้ประโยชน์เป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ เช่น การจัดตั้งคอมมูนเป็นต้น โดยตรงในขั้นต่อไป

4. การพัฒนาสิ่งแวดล้อมก่อนในการดำเนินการแซมมาอีลุนดง ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันเป็นอย่างดีโดยมีผู้นำแซมมาอีลเป็นหลักในการดำเนินการแซมมาอีลุนดงขึ้นไป เนื่องจากได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันมากขึ้นจากการพัฒนาสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยที่ 9 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของความเป็นผู้นำสหายอดทางการเมือง

1. การดำเนินการแซมมาอีลุนดงเป็นนโยบายหลักของผู้นำสหายอดทางการเมืองในการพัฒนาประเทศ ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกันอย่างเอาจริงเอาจังในการดำเนินการพัฒนาชนบทตามแซมมาอีลุนดงเพื่อยุติภัยพิบัติให้ได้

2. การดำเนินการแซมมาอีลุนดงเป็นนโยบายหลักของผู้นำสหายอดทางการเมืองทำให้ชาวบ้านเกิดเสียสละทรัพย์สินส่วนตัว เพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมด้วยความเข้าใจกันคืออย่างมีระเบียบวินัย

3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจและความขยันหมั่นเพียรมากขึ้นด้วยความเชื่อมั่นสูงว่า "ลองแล้วก็ได้" เนื่องจากผู้นำสหายอดทางการเมืองดำเนินการแซมมาอีลุนดงเป็นนโยบายหลักประการหนึ่งในการพัฒนาประเทศ

4. ทำให้ข้าราชการท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือที่แก่ชาวบ้านในการดำเนินการแซมมาอีลุนดง

5. ทำให้ชาวบ้านสามารถดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านอย่างมีระบบและความต่อเนื่องกันมาตลอดอย่างมีประสิทธิภาพสูง

ปัจจัยที่ 10 ผลที่ได้เกิดจากการใช้สิ่งเร้าใจในการให้ความช่วยเหลือของ

รัฐบาล

1. ความช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐ เช่น ปูนซีเมนต์และเหล็กเส้นในช่วงแรกกลายเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะเข้าร่วมในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตามหลักการของแซมมาอีลุนดงอย่างจริงจัง

2. กลายเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจว่า "เราก็คทำได้" จากประสบการณ์ของการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมโดยใช้วัตถุที่รัฐบาลให้บริการช่วยเหลือในช่วงแรกของการดำเนินงาน

3. กลายเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อถือต่อฝ่ายรัฐบาลสูงขึ้น และเข้าร่วมในงานแนวร่วมสิ่งแวดล้อมกันไปโดยอัตโนมัติด้วยความร่วมมือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

4. ความช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐ ในช่วงแรกของการดำเนินการแนวร่วมสิ่งแวดล้อมได้ประสบความสำเร็จในการปลูกฝังจิตใจแนวร่วม (ความขยันหมั่นเพียร ความช่วยตัวเองและความร่วมมือ) ให้แก่ชาวบ้านสูงขึ้น

5. การให้บริการช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐกลายเป็นพื้นฐานอันเข้มแข็งที่ทำให้ชาวบ้านดำเนินการแนวร่วมสิ่งแวดล้อมอย่างรวดเร็วได้มากขึ้น

ปัจจัยที่ 11 ผลที่ได้เกิดจากการใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

1. ความเข้าใจซึ่งกันและกันที่ดีของชาวบ้านภายในหมู่บ้านเดียวกันของแต่ละหมู่บ้าน ทำให้เกิดความร่วมมือที่ดีโดยไม่หลีกเลี่ยงกันในการดำเนินการส่วนรวมตามโครงการแนวร่วมสิ่งแวดล้อม

2. ฐานะความเป็นอยู่อันใกล้ชิดของคนในหมู่บ้านเดียวกันทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันง่ายขึ้นในการดำเนินการแนวร่วมสิ่งแวดล้อมทุกขั้นตอน

3. ความรักต่อหมู่บ้านของตัวเองที่ได้สืบต่อเนื่องมาแต่โบราณ ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะอยู่ดีกินดีสูงกว่าหมู่บ้านอื่นให้ได้

4. ความสัมพันธ์ทางโลหิตของชาวบ้านภายในหมู่บ้านเดียวกันที่สืบต่อเนื่องมาแต่โบราณทำให้ชาวบ้านให้ความเอาใจใส่ซึ่งกันและกันมากและง่ายขึ้นในการดำเนินการแนวร่วมสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยที่ 12 ผลที่ได้เกิดจากความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน

1. ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนที่สูงขึ้น
หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้เกิดมีระเบียบวินัยและความเข้าใจซึ่งกันและกัน
ระหว่างชาวบ้านมากขึ้นในการดำเนินการแซมม่อลูนดง เนื่องจากระดับความรู้ของ
ชาวบ้านสูงพอ ๆ กัน
2. ทำให้ชาวบ้านสะดวกในการรับเทคนิคทางเกษตรกรรม
ใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการดำเนินการแซมม่อลูนดงอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้ชาวบ้าน
เพิ่มพูนรายได้มากขึ้นเรื่อย ๆ
3. ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในการดำเนินงานพัฒนาชนบท
ตามหลักการของแซมม่อลูนดงได้อย่างมีความเข้าใจซึ่งกันและกันที่ดีในระหว่าง
ชาวบ้านด้วยกัน
4. ทำให้ชาวบ้านเกิดความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นในการ
ดำเนินการแซมม่อลูนดง โดยพากันนำเทคนิคทางเกษตรกรรมใหม่เข้ามาใช้ได้ดี
มากยิ่งขึ้น

ปัจจัยที่ 13 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของสื่อสารมวลชน

1. กลายเป็นแรงกระตุ้นที่ดีที่ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมใน
แซมม่อลูนดงอย่างจริงจังมากขึ้นโดยอัตโนมัติ
2. ทำให้เกิดความรู้เกี่ยวกับเทคนิคทางเกษตรกรรมใหม่
ที่ไม่เคยรู้มาก่อนและเอาไปใช้ประโยชน์ในการเพิ่มพูนรายได้
3. เนื่องจากกลายเป็นโอกาสที่ดีในการพิจารณาความ
ก้าวหน้าของหมู่บ้านตัวเอง โดยเทียบกับหมู่บ้านตัวอย่างทางสื่อสารมวลชนจึงกระตุ้น
ให้ก้าวหน้าอย่างที่ดีไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาชนบทตามขบวนการแซมม่อลูนดง
4. ได้สร้างบรรยากาศการแข่งขันระหว่างหมู่บ้านต่าง ๆ
อย่างรวดเร็วโดยอัตโนมัติ เพื่อนำหน้าหมู่บ้านอื่นให้ได้ ซึ่งได้ทำให้ก้าวหน้าอย่าง
รวดเร็ว

5. รายการต่าง ๆ ที่เสนอตามวิทยุและโทรทัศน์ของทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงแหม่อลิดได้สร้างบรรยากาศของแหม่อลิดลงในตัวหมู่บ้าน และให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะทำตามแหม่อลิดลงอย่างลึกซึ้ง เพื่ออยู่ที่กินดี ให้ได้ตลอด

6. ความรู้ทางเกษตรกรรมใหม่ที่เสนอตามสื่อสารมวลชนต่าง ๆ เป็นประโยชน์มากในการทำให้ชาวบ้านเพิ่มพูนรายได้ และเกิดกำลังใจในการทำนา ทำไร่ต่อไปโดยมีความเชื่อมั่นว่า เราก็อยู่ที่กินดีได้

7. รายการที่เสนอทางสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ได้สร้างบรรยากาศของแหม่อลิดลงอย่างรุ่งเรือง และได้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาทางเกษตรกรรมของชาวบ้านอย่างลึกซึ้ง

ปัจจัยที่ 14 ผลที่ได้เกิดจากบทบาทของข้าราชการท้องถิ่น

1. ในช่วงเริ่มแรก ชาวบ้านมักจะสงสัยกันแต่ค่อย ๆ เกิดความร่วมมือระหว่างข้าราชการท้องถิ่นและชาวบ้านดีขึ้นมากและรับคำแนะนำทางการเกษตรของข้าราชการท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องไปใช้ประโยชน์มากขึ้นในการดำเนินการแหม่อลิดลง

2. การนำหน้าของข้าราชการท้องถิ่นโดยถือว่าเป็นผู้รับใช้ประชาชน ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เข้ามามากขึ้นอย่างจริงจังด้วยความเชื่อมั่นว่า ลงแล้วทำได้

3. การบริการช่วยเหลือของข้าราชการท้องถิ่นที่ไม่เคยมีมาก่อนทำให้ชาวบ้านเกิดให้ความร่วมมือกันที่คืออย่างคาดไม่ถึง

4. ทำให้ชาวบ้านเกิดกำลังใจที่ดีในการแก้ปัญหาเกษตรกรรมที่หลังมากขึ้นทุกที เนื่องจากข้าราชการท้องถิ่นคอยให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นในการดำเนินโครงการแหม่อลิดต่าง ๆ ให้ทันเวลา

ปัจจัยที่ 15 ผลที่ได้เกิดจากการปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ

1. เนื่องจากแต่ละครอบครัวมีที่ดินของตัวเองอย่างคล้อยคลึงกัน จึงทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ดีอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการดำเนินการแรมมาอีลุนดง
2. การครองที่ดินของตัวเองทำให้ชาวบ้านเกิดความขยันหมั่นเพียรในการทำมาหากินมากขึ้น เนื่องจากทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจและความเอาใจใส่ในที่ดินของตัวเองมากยิ่งขึ้น
3. ทำให้ชาวบ้านเกิดความรักต่อที่ดินของตัวเองมากขึ้น จึงเข้าร่วมในแรมมาอีลุนดงอย่างจริงจัง
4. การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดีในการดำเนินการแรมมาอีลุนดงร่วมกัน

ปัจจัยที่ 16 ผลที่ได้เกิดจากสถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับ

เกาหลีเหนือ

1. จิตใจช่วยตัวเองของชาวบ้านในการป้องกันประเทศจากการรุกรานของเกาหลีเหนือทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ดีในการดำเนินการแรมมาอีลุนดง
2. เนื่องจากชาวบ้านเข้าใจว่าการดำเนินการแรมมาอีลุนดงเป็นทางลัดที่จะนำหน้าเกาหลีเหนือให้ได้ จึงร่วมมือกันเข้าอย่างรวดเร็วเพื่อป้องกันการรุกรานจากเกาหลีเหนือด้วยความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ
3. ชาตินิยมอันสูงของชาวบ้านกลายเป็นเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ชาวบ้านของแต่ละหมู่บ้านเข้าร่วมในแรมมาอีลุนดงอย่างจริงจังเพื่อนำหน้าฝ่ายเกาหลีเหนือให้ได้
4. ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่นว่าความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของเราจะสามารถทำให้รวมประเทศเกาหลีใต้และเกาหลีเหนือให้เป็นประเทศเดียวกันได้อย่างเสรี จึงเร่งเข้าร่วมในการดำเนินการแรมมาอีลุนดงมากขึ้นอย่างจริงจัง

ปัจจัยที่ 17 ผลที่ได้เกิดจากผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่

ค.ศ. 1960

1. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 นั้น ถือว่าได้ตั้งพื้นฐานที่ทำให้สามารถหาเครื่องอุปกรณ์ทางเกษตรมาใช้ได้ให้ทันเวลา ในการดำเนินการแซมมาอีลูนดง
2. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 นั้น ถือว่าได้ตั้งพื้นฐานของแซมมาอีลูนดงที่สามารถให้รัฐบาลให้บริการช่วยเหลือทรัพยากร อุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ ที่จำเป็นในการดำเนินการแซมมาอีลูนดงให้ทันเวลาได้
3. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 นี้ ทำให้ชาวบ้านเกิดแสวงหาแนวทางใหม่ในการทำเกษตรกรรมตามหลักการของ แซมมาอีลูนดงได้อย่างรวดเร็ว
4. การใช้เครื่องจักรอันทันสมัยในการทำนาทำไร่ได้ให้ทัน ตามความจำเป็นของชาวนาชาวไร่ ทำให้ชาวบ้านได้โอกาสที่ดีที่จะเร่งรัดพัฒนา เกษตรกรรมอย่างจริงจัง

สรุปและอภิปรายผล

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์หาองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงในการพัฒนาชนบท
2. เพื่อจัดลำดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบ ที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จแตกต่างกันในการพัฒนาชนบท
3. เพื่อค้นหาผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบท ในรูปของความคิดและการกระทำของชาวบ้าน

สมมติฐานการวิจัย

การตั้งสมมติฐานการวิจัยสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีเฉพาะในความมุ่งหมายของการวิจัยสองข้อแรกซึ่งมุ่งวิเคราะห์หาองค์ประกอบซึ่งทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จและนำมาเรียงตามลำดับความสำคัญเท่านั้น ส่วนในความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สามซึ่งมุ่งทราบผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้สมาชิกชุมชนประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทนั้น ไม่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ก่อน

สำหรับในความมุ่งหมายของการวิจัยสองข้อแรกดังกล่าวแล้ว มีสมมติฐานไว้ว่า ปัจจัยต่อไปนี้เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำในการดำเนินการพัฒนาชนบทตามขั้นตอนการสมาชิกชุมชนได้ถูกปัจจัยตามลำดับความสำคัญดังต่อไปนี้

1. บทบาทของผู้นำสมาชิก
2. บทบาทของความเป็นผู้นำสู่ยุคทองทาง การเมือง

3. บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
4. บทบาทของชาวบ้าน
5. บทบาทของสมาคมแม่บ้านชมมาอีล
6. บทบาทของสื่อสารมวลชน
7. วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาชนบท
8. การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
9. ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค. ศ. 1960
10. ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
11. ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
12. สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
13. ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมมาอีล
14. ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา
15. การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล
16. การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
17. การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ประกอบด้วยกลุ่มผู้นำระดับหมู่บ้าน ซึ่งประกอบด้วยผู้นำชมมาอีล ผู้นำสตรีและคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน กลุ่มประชาชน ซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา และกลุ่มข้าราชการท้องถิ่นที่อยู่ในสายงานรับผิดชอบ • ชมมาอีลดูแลในการพัฒนาหมู่บ้าน ทั้งหมด 224 คน จำแนกเป็นกลุ่มหมู่บ้านระดับสูง 112 คน กลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ 112 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีจังหวัดเป็น Stratum

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแชมพูอิลุนดงของเกาหลี ประกอบด้วยสองตอนใหญ่ ๆ ดังนี้

ตอนที่หนึ่ง เป็นการเสนอข้อมูลเบื้องต้นอันเป็นภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งประกอบด้วยสองตอนย่อย ได้แก่ ภูมิหลังทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ทั้งหมด 4 ข้อ และสภาพการณ์ของหมู่บ้านของผู้ให้สัมภาษณ์เฉพาะผู้นำแชมพูอิล 12 ข้อ

ส่วนตอนที่สอง เป็นการเสนอข้อมูลหลักอันเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแชมพูอิลุนดง ซึ่งประกอบด้วยความคิดเห็นทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้แชมพูอิลุนดงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทในตอนที่ 2.1 หนึ่งข้อ และองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของแชมพูอิลุนดงทั้ง 17 ปัจจัย ในตอนที่ 2.2 ถึง 2.18 อันประกอบด้วยคำถามแบบปลายเปิด 17 ข้อ และคำถามแบบปลายปิดอันเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ 83 ข้อ โดยรวมทั้งหมด

วิธีดำเนินการวิจัย

ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. ทำการปรับปรุงเครื่องมือแบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ทำการสุ่มตัวอย่าง 8 หมู่บ้าน แยกเป็นหมู่บ้านระดับสูง 4 หมู่บ้าน และหมู่บ้านระดับต่ำ 4 หมู่บ้านต่อจังหวัด จากประชากร 4 จังหวัด อันเลือกมาจากจำนวนทั้งหมด 8 จังหวัด โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)

3. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามสัมพัทธ์เกี่ยวกับองค์ประกอบ
เชิงความสำเร็จของแผนแม่เหล็กในการพัฒนาชนบท
4. ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เก็บได้
5. นำข้อมูลทั้งหมดจะลงในบัตรคอมพิวเตอร์เพื่อจัดทำกรวิเคราะห์
ข้อมูล (Data Processing)
6. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเกี่ยวกับ
 - 6.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation)
 - 6.2 ค่าทดสอบแบบ t (t - test)
 - 6.3 การวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่หนึ่ง

การวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่หนึ่ง เป็นการศึกษาหา
องค์ประกอบที่ทำให้แผนแม่เหล็กของประเทศสาขารัฐบาลมีประสิทธิภาพสำเร็จ
อย่างแท้จริงในการพัฒนาชนบท โดยมีองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่เหล็ก
เป็นตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระซึ่งมี 17 ปัจจัย และระดับความสำเร็จของแผนแม่
เหล็กในการพัฒนาหมู่บ้านเป็นตัวแปรเกณฑ์หรือตัวแปรตาม ซึ่งมีสองตัวแปร คือ
หมู่บ้านที่มีระดับความสำเร็จของแผนแม่เหล็กสูงและต่ำ ผลการวิเคราะห์เชิง
องค์ประกอบแต่ละปัจจัย ปรากฏว่าองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่เหล็ก
ทั้ง 17 ปัจจัย เป็นองค์ประกอบที่ทำให้แผนแม่เหล็กประสบความสำเร็จในการ
พัฒนาชนบททั้งสิ้น อย่างมีลักษณะเป็นเอกมิตินัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
อนึ่ง ผลการศึกษาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
แผนแม่เหล็กดังกล่าว โดยหาความถี่และร้อยละของข้อมูลก็พบว่า ตัวแปรต้น

ทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าว ได้ส่งผลต่อความสำเร็จของแอมะอีลูนกงในลักษณะเป็น
เอกมิตีเช่นเดียวกัน

ดังนั้นจึงสรุปจากทั้งผลการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ และผลการวิเคราะห์
เชิงเนื้อหาดังกล่าวได้ว่า องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแอมะอีลูนกงทั้ง 17
ปัจจัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการพัฒนาชนบทตามขบวนการ
แอมะอีลูนกงทั้งสิ้น

2. ผลการวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สอง

การวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สอง เป็นการศึกษาจำลาคับ
ความสำคัญขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแอมะอีลูนกงแต่ละปัจจัยที่มีส่วนส่งผล
ต่อความสำเร็จของแอมะอีลูนกงแตกต่างกันในการพัฒนาชนบท โดยใช้ค่าทดสอบ
แบบ t ของตัวแปรต้น แต่ละปัจจัยเป็นหลักเกณฑ์ในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่าง
ระหว่างกลุ่มหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ ในการปฏิบัติตามขบวนการแอมะอีล
ูนกง ซึ่งเรียงตามลำดับความสำคัญของผลการวิจัยได้ ดังนี้

- 2.1 บทบาทของผู้นำแอมะอีล
- 2.2 บทบาทของชาวบ้าน
- 2.3 บทบาทของสมาคมแม่บ้านแอมะอีล
- 2.4 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
- 2.5 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ

แอมะอีล

- 2.6 วัตถุประสงค์สมบูรณแบบของการพัฒนาชนบท
- 2.7 การเ้ามาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุน

ของรัฐบาล

- 2.8 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา
- 2.9 บทบาทของความเป็นผู้นำสูกยอดทางการเมือง

- 2.10 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
- 2.11 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา
- 2.12 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
- 2.13 บทบาทของสื่อสารมวลชน
- 2.14 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
- 2.15 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
- 2.16 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
- 2.17 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960

3. ผลการวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สาม

การวิจัยเพื่อตอบปัญหาเชิงการวิจัยข้อที่สาม เป็นการศึกษาผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแฮมมิลตันดง ปัจจัยต่าง ๆ ทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าว ในรูปของความคิดและการกระทำของชาวบ้านในการพัฒนาชนบท ผลการศึกษาคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ที่ได้จากคำถามข้อแรกอันเป็นคำถามแบบปลายเปิดขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแฮมมิลตันดง แต่ละปัจจัยปรากฏว่า โดยสรุปออกเป็นข้อ ๆ แล้ว องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแฮมมิลตันดงทุกปัจจัยได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและการกระทำของชาวบ้านให้ดำเนินการแฮมมิลตันดงอย่างจริงจัง ดังที่ได้แสดงรายละเอียดไว้ในบทที่ 4 ซึ่งถ้าจะกล่าวโดยสรุปย่ออีกครั้งหนึ่ง องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแฮมมิลตันดงแต่ละปัจจัยก่อให้เกิดผลดังนี้ คือ

ปัจจัยที่ 1 บทบาทของผู้นำแฮมมิล :

ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เข้าร่วมในแฮมมิลตันดงอย่างจริงจังมากขึ้นโดยเสียสละตัวเองเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของชาวบ้านทุกคน

ปัจจัยที่ 2 บทบาทของชาวบ้าน :

ทำให้ชาวบ้านทุกคนทุกระดับทั้งชายและหญิง เกิดความร่วมมือกัน เป็นอย่างดีในการดำเนินการตามแผนงานตามแนวความคิดที่วางไว้ที่จะพัฒนาสภาพ ความเป็นอยู่ของตัวอยู่ในสังคมชนบทให้ทันสมัย

ปัจจัยที่ 3 บทบาทของสมาคมแม่บ้านชาวนา :

ทำให้การดำเนินการตามแผนงานตามแนวความคิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดย หนีพ้นจากประเพณีดั้งเดิมที่เคารพแต่ชายโดยถูกหญิงมาตลอด

ปัจจัยที่ 4 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน :

ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชนต่าง ๆ เช่น การทำงาน แบบการลงแขก (พุ่มข้าว) ก็มีการเล่นแร่ (เค) และประเพณีดั้งเดิมที่ทำงานในวัน สำคัญและตอนเก็บข้าว ทำให้ชาวบ้านเกิดให้ความร่วมมือกันมากขึ้นในการดำเนินการ ตามแผนงานตามแนวความคิด

ปัจจัยที่ 5 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ ชาวนา :

ทำให้ผู้รับการฝึกอบรมเสียสละตัวเองเพื่อส่วนรวมอย่างเต็มที่ ด้วยความมั่นใจในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านตามแผนงานตามแนวความคิด

ปัจจัยที่ 6 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท :

ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เข้าร่วมในการดำเนินการตามแผนงานตามแนวความคิด แต่ละชั้นตอนอย่างจริงจังด้วยความมั่นใจอันสูงโดยอัตโนมัติ

ปัจจัยที่ 7 การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของ รัฐบาล :

ทำให้แต่ละหมู่บ้านแข่งขันกันเข้าร่วมในแผนงานตามแนวความคิดด้วยความ ตั้งใจที่จะประสบความสำเร็จในการพัฒนาหมู่บ้านให้ได้อย่างสูง

ปัจจัยที่ 8 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา :

ความอดทนและความมั่นใจที่เกิดจากประสบการณ์ของการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในขั้นแรก ทำให้ชาวบ้านเกิดร่วมมือกันอย่างจริงจังในการดำเนินงานหลักขั้นต่อไป

ปัจจัยที่ 9 บทบาทของความเป็นผู้นำสืบทอดทางการเมือง :

ทำให้ทั้งชาวบ้านและข้าราชการท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านมาตลอดอย่างมีระบบและประสิทธิภาพสูง

ปัจจัยที่ 10 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล :

ความช่วยเหลือทางวัตถุของรัฐบาลในช่วงแรกกลายเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในแผนแม่เหล็กควบคู่กับความตั้งใจจริง

ปัจจัยที่ 11 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา :

ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดภายในหมู่บ้านเดียวกัน อันสืบเนื่องมาแต่โบราณทำให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินการแผนแม่เหล็กงายขึ้น

ปัจจัยที่ 12 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน :

ทำให้ชาวบ้านเกิดความกระตือรือร้นยิ่งขึ้นในการดำเนินการแผนแม่เหล็ก โดยรับเทคนิคการเกษตรใหม่ ๆ เข้ามาได้สะดวกยิ่งขึ้น

ปัจจัยที่ 13 บทบาทของสื่อสารมวลชน :

การเสนอหมู่บ้านตัวอย่างและความรู้ทางเกษตรกรรมใหม่ ๆ ทางสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ได้กระตุ้นให้ชาวบ้านเข้าร่วมในแผนแม่เหล็กอย่างจริงจังมากขึ้นโดยอัตโนมัติ

ปัจจัยที่ 14 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น :

คอย ๆ เข้าร่วมมือกันระหว่างชาวบ้านกับข้าราชการท้องถิ่น คิซึมากจนเกิดความร่วมมือที่ดีขึ้นอย่างจริงจังในที่สุด ในการแก้ปัญหาทางเกษตรกรรมที่หลัง

ปัจจัยที่ 15 การปฏิบัติที่ประสพความสำเร็จ :

ทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือที่ค้ำอย่างจริงจังในการดำเนินการ
ชมมาอีลูนดงควยความรักต่อที่คนของตัวเอง ของแต่ละครอบครัว

ปัจจัยที่ 16 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ

ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในชมมาอีลูนดงอย่างจริงจัง เพื่อ
ปกป้องการรุกรานจากเกาหลีเหนือ และรวมประเทศเกาหลีใต้และเหนือให้เป็น
ประเทศเดียวกันอย่างเสรีในที่สุด

ปัจจัยที่ 17 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 :

กลายเป็นพื้นฐานที่ดีที่ทำให้ชาวบ้านหาเครื่องอุปโภคทางเกษตร
มาใช้ได้ให้ทันเวลาในการเร่งรัดพัฒนาเกษตรกรรมอย่างจริงจัง

อภิปรายผลการวิจัย

เพื่อให้ผลการวิจัยมีคุณค่าต่อการนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ กว้างขวาง
ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์อภิปรายผลการวิจัยโดยแยกออกเป็นสองตอนใหญ่ตามลำดับ คือ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลัก ดังมีรายละเอียด
ต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นอันเป็นภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจ
ของผู้ให้สัมภาษณ์ มีข้อสังเกตที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษเกี่ยวกับโครงการ
ชมมาอีลูนดงบางประการ จึงใคร่ขอยกมากล่าวโดยสรุปเฉพาะประเด็นที่น่าสนใจ
ดังต่อไปนี้

1.1 เกี่ยวกับอายุของผู้ให้สัมภาษณ์มีข้อที่น่าสนใจว่า ผู้ให้สัมภาษณ์
ทั้งกลุ่มหมู่บ้านระดับสูงและกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำ ประมาณครึ่งหนึ่งมีอายุระหว่าง
40 - 49 ปี และอายุระหว่าง 30 - 39 ปี มีอยู่ประมาณหนึ่งในสามของผู้ให้

สัมภาษณ์ทั้งหมด , ส่วนอายุต่ำกว่า 29 ปี และสูงกว่า 50 ปีนั้น ทั้งสองกลุ่มมีน้อยมาก แสดงให้เห็นว่าหลักของควมมีอายุยัง เป็นที่ยึดถือในสังคมเกาหลีอยู่

1.2 เกี่ยวกับระดับการศึกษาของประชากรในกลุ่มตัวอย่าง มีข้อที่น่าสนใจเกตว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งสองกลุ่มหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำประมาณร้อยละ 50 อยู่ในระดับประถมศึกษา และอีกประมาณร้อยละ 40 อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย โดยไม่ค่อยมีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

1.3 สำหรับเพศของผู้ให้สัมภาษณ์นั้น ปรากฏว่าแต่ละหมู่บ้านมีสตรีเพียงหนึ่งคน ซึ่งเป็นผู้นำสตรีประจำหมู่บ้านเท่านั้นซึ่งแสดงให้เห็นว่ายังอยู่ในสภาพสืบทอดองกับประเพณีดั้งเดิมที่นับถือพ่อบ้านเป็นตัวแทนของครอบครัวในการติดต่อภายนอกบ้านทั้งสิ้น ในฐานะที่เป็นหัวหน้าครอบครัว

1.4 ระดับการพัฒนาของหมู่บ้านทั้งสองกลุ่มมีข้อที่น่าสนใจเกตว่า หมู่บ้านระดับสูงทุกหมู่บ้านอยู่ในระดับการพัฒนาลงกว่าหมู่บ้านระดับต่ำทุกหมู่บ้านเพียงระดับขั้นเดียว ในปี ค.ศ. 1982 โดยมีหมู่บ้านระดับสูงทั้งกลุ่มอยู่ในระดับหมู่บ้านสวัสดิการ และหมู่บ้านระดับต่ำทั้งกลุ่มอยู่ในระดับหมู่บ้านพึ่งตนเอง ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าขบวนการแรมมาอีลลุนคงได้ประสบความสำเร็จพอสมควรในการพัฒนาชนบท

1.5 สำหรับลักษณะของผู้นำแรมมาอีลในช่วงเวลาที่ผ่านมา มีข้อสังเกตว่าหมู่บ้านระดับสูงมีผู้นำแรมมาอีลเพียงผู้เดียวดำเนินงานแรมมาอีลลุนจนมาตลอดโดยยกเว้นเพียงหมู่บ้านเดียวที่มีผู้นำแรมมาอีลคนที่สองมาทำงานแทน เนื่องจากผู้นำแรมมาอีลคนแรก ของหมู่บ้านนั้นได้รับเชิญไปทำงานเป็นข้าราชการท้องถิ่นในสำนักงานตำบลนั้น ส่วนหมู่บ้านระดับต่ำทั้ง 4 หมู่บ้านนั้น มีผู้นำแรมมาอีลสับเปลี่ยนกันบ่อยเป็นจำนวน 3 - 5 คน ต่อหมู่บ้านในเวลาเดียวกัน โดยอาจว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัว

อนึ่ง ในการคัดเลือกผู้นำแรมมาอีลประจำหมู่บ้านนั้น ผู้นำแรมมาอีลในหมู่บ้านระดับสูงได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้านหนึ่งหมู่บ้าน ที่ประชุมใหญ่ของชาวบ้านสองหมู่บ้าน และแบบอาสาสมัครอีกหนึ่งหมู่บ้าน ส่วนผู้นำแรมมาอีลใน

หมู่บ้านระดับต่ำเกือบทุกหมู่บ้านได้รับการแต่งตั้งจากส่วนราชการ โดยยกเว้นเพียงหมู่บ้านเดียวที่ใดคัดเลือกผู้นำเข้ามาอีลจากคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้านเท่านั้น ไม่ค่อยมีใครอาสาสมัครเสียสละตัวเองเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมในหมู่บ้านระดับต่ำ เนื่องจากความเป็นผู้นำเข้ามาอีลต้องเสียสละตัวเองเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัวตลอด

1.6 รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปีระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำมีความแตกต่างกันมากทีเดียว โดยหมู่บ้านระดับสูงมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปีสูงกว่าหมู่บ้านระดับต่ำเกือบเท่าตัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชบวนการเข้ามาอีลจนลงทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเพิ่มพูนรายได้ของชาวบ้านโดยตรง

1.7 อุปกรณ์สื่อสารมวลชนชนิดต่าง ๆ ที่หมู่บ้านต่าง ๆ กำลังใช้ประโยชน์กันอยู่ในการทำเกษตรกรรมก็มีความแตกต่างทางปริมาณการใช้เช่นกันระหว่างหมู่บ้านระดับสูงและหมู่บ้านระดับต่ำ โดยหมู่บ้านระดับสูงใช้อุปกรณ์สื่อสารชนิดต่าง ๆ มากกว่าหมู่บ้านระดับต่ำ โดยยกเว้นเครื่องโทรทัศน์ที่หมู่บ้านระดับต่ำมีมากกว่าหมู่บ้านระดับสูงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอุปกรณ์สื่อสารมวลชนก็มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการพัฒนาชนบทโดยทางอ้อม

1.8 ผู้นำเข้ามาอีลทุกคนเคยไปรับการฝึกอบรมจากสถาบันการฝึกอบรมผู้นำเข้ามาอีลกันทั้งนั้น แต่ผู้นำเข้ามาอีลที่อยู่ในหมู่บ้านระดับต่ำเคยไปรับการฝึกอบรมเป็นครั้งเดียวทั้งสี่หมู่บ้าน ในขณะที่ผู้นำเข้ามาอีลที่อยู่ในหมู่บ้านระดับสูงเคยไปรับการฝึกอบรม 3 ครั้ง ขึ้นไปทั้งสิ้น ซึ่งก็ทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สถาบันการฝึกอบรมผู้นำเข้ามาอีล ทำบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการตั้งพื้นฐานและความมั่นใจให้แก่ผู้นำเข้ามาอีลในการดำเนินการพัฒนาหมู่บ้านตามโครงการเข้ามาอีลจนลง

เท่าที่ใคร่กล่าวนำแล้ว ที่น่าสนใจที่สุดก็คือ คุณลักษณะดังกล่าวจะสอดคล้องกับผลการตอบปัญหาเชิงการวิจัยอันเป็นขมุกหลัก ซึ่งจะเสนอในข้อต่อไปในทางเดียวกันเลย

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลัก

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลักอันเป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ
ตอบปัญหาเชิงการวิจัยทั้ง 3 ประการ นั้น ผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัยแต่ละประการ
ดังกล่าวก่อน

2.1 องค์ประกอบที่ทำให้แหลมอีดุลวงศ์ประสบความสำเร็จในการ

พัฒนาชนบท

ข้อมูลจากตาราง 32 ถึงตาราง 36 แสดงผลการวิเคราะห์
องค์ประกอบเกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหลมอีดุลวงศ์ที่ควรจะเป็นด้วย
วิธีการวิเคราะห์เชิงองค์ประกอบ (Factor Analysis) ทำให้มองเห็นภาพพจน์
ของแหลมอีดุลวงศ์ว่า องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหลมอีดุลวงศ์ทั้ง 17 ปัจจัย
มีความสำคัญมากอย่างมีระดับความสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยมีความสัมพันธ์
ระหว่างตัวแปรทุกปัจจัยเป็นเอกมิตีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังต่อไปนี้

- 2.1.1 บทบาทของผู้นำแหลมอีด
- 2.1.2 บทบาทของความเป็นผู้นำสาคุดอกทางการ เมือง
- 2.1.3 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น
- 2.1.4 บทบาทของชาวยาน
- 2.1.5 บทบาทของสมาคมแม่บ้านแหลมอีด
- 2.1.6 บทบาทของสื่อสารมวลชน
- 2.1.7 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท
- 2.1.8 การปฏิรูปที่ดินที่ประสบความสำเร็จ
- 2.1.9 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960
- 2.1.10 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน
- 2.1.11 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน
- 2.1.12 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ

- ผู้นำชมอาทิตย์
- 2.1.13 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรม
- 2.1.14 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา
- 2.1.15 การใช้มาตรการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุน
ของรัฐบาล

2.1.16 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล

2.1.17 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

2.2 ลำดับความสำคัญขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของชมอาทิตย์รุ่นที่ 17 ปัจจุบัน

ตัวบ่งชี้ความแตกต่างในการดำเนินการพัฒนาชมอาทิตย์ตามขั้นตอนการชมอาทิตย์รุ่นที่คนพบจากการวิจัยครั้งนี้ มีทั้ง 17 ตัวแปร, อธิบายความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น ส่วนลำดับความสำคัญขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของชมอาทิตย์รุ่นที่ไม่เรียงลำดับตามสมมติฐานการวิจัยเลย ที่เป็นเช่นนี้เพราะตัวแปรในสมมติฐานการวิจัยพิจารณาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ในการวิเคราะห์ข้อมูลจริง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงถึงความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละตัวแปร จึงทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแตกต่างไปจากสมมติฐานที่ตั้งไว้ซึ่งสามารถจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของชมอาทิตย์รุ่นที่ 17 ปัจจุบันดังกล่าว ในข้อที่ 2.1 ได้ โดยใช้เวลา t ของตัวแปรต้น แต่ละปัจจัยเป็นหลักเกณฑ์ในฐานะที่เป็นตัวบ่งชี้ความแตกต่าง (Discriminator) ระหว่างกลุ่มในการพัฒนาชมอาทิตย์ ดังนี้

ที่ 1 บทบาทของผู้นำชมอาทิตย์ ($t = 43.83$)

ที่ 2 บทบาทของชาวบ้าน ($t = 42.60$)

ที่ 3 บทบาทของสมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ ($t = 32.71$)

ที่ 4 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน ($t = 31.44$)

ที่ 5 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรม
ผู้นำแหลมอิลด์ ($t = 30.74$)

ที่ 6 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท ($t = 28.31$)

ที่ 7 การใช้มาตรการระดมช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุน
ของรัฐบาล ($t = 27.93$)

ที่ 8 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา ($t = 25.68$)

ที่ 9 บทบาทของความเป็นผู้นำสืดยอดทางการเมือง ($t = 25.19$)

ที่ 10 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล
($t = 25.01$)

ที่ 11 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา ($t = 22.53$)

ที่ 12 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน ($t = 19.34$)

ที่ 13 บทบาทของสื่อสารมวลชน ($t = 18.96$)

ที่ 14 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น ($t = 18.48$)

ที่ 15 การปฏิบัติที่กินที่ประสบความสำเร็จ ($t = 17.60$)

ที่ 16 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ
($t = 16.73$)

ที่ 17 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960

($t = 10.86$)

2.3 ผลที่ได้เกิดจากองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหลมอิลด์ในรูป
ของความคิดและการกระทำของชาวบ้านในการพัฒนาชนบท

ผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาในรูปของความคิดเห็นและการกระทำของ
ชาวบ้านในการดำเนินการพัฒนาชนบทตามโครงการแหลมอิลด์ ก็ปรากฏว่า
องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแหลมอิลด์ทั้ง 17 ปัจจัย ต่างก็ส่งผลกระทบต่อความ
สำเร็จของแหลมอิลด์ในการพัฒนาชนบทเป็นจำนวน 4 ถึง 7 ประการ โดยสรุป

ในทิศทางเดียวกันทั้งสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา
เกี่ยวกับองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนงานดำเนินงานยืนยันอีกครั้งว่า ทุกปัจจัย
อยู่ในระดับความสำคัญทั้งสิ้นในการทำให้แผนงานดำเนินงานประสบความสำเร็จในการพัฒนา
ชนบท

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว ได้ให้คำตอบที่น่าสนใจต่อ
คำถามตามจุดมุ่งหมายในการวิจัยทุกข้อ เพื่อให้คำตอบดังกล่าวเป็นหมวดหมู่และมี
ความชัดเจนสะดวกต่อการนำไปใช้ประโยชน์ ทั้งในแง่การศึกษาค้นคว้าและการ
ปฏิบัติต่อไป ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยอีกครั้งหนึ่ง ดังแผนภูมิ 6

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจะแบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ด้าน กล่าวคือ ด้านแรกเป็นข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป และด้านที่ 2 เป็นข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

งานวิจัยเป็นการค้นคว้าและแสวงหาข้อเท็จจริงที่ไม่มีวันสิ้นสุด ถึงแม้ข้อเท็จจริงบางอย่างที่พบแล้ว ก็ควรจะต้องทำการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง ดังนั้นงานวิจัยเกี่ยวกับแนวโน้มสังคมของเกาหลีเรื่องนี้ จึงควรจะต้องตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการวิจัยอยู่ตลอดเวลา ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังต่อไปนี้คือ

1.1 ควรมีการศึกษาเรื่องนี้ต่อไปโดยเว้นช่วงระยะเวลาสัก 5 ปี ต่อครั้ง ทั้งนี้เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไป วิถีการดำเนินชีวิตของแนวโน้มสังคมในการพัฒนาชนบทจำเป็นต้องปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตประชากรเฉพาะเขต 4 จังหวัด ๆ ละ 2 หมู่บ้าน (กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ) จากทั้งหมด 8 จังหวัดทั่วประเทศ เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเรื่องนี้ซ้ำอีกในลักษณะเปิดกว้างสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วประเทศ เพื่อให้ได้ทราบว่ากลุ่มต่าง ๆ ทั่วประเทศเหล่านั้น ต้องการแนวทางใด อันจะนำไปสู่การกำหนดองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวโน้มสังคมที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนทั่วประเทศอย่างแท้จริง

1.3 ควรมีการศึกษาวិเคราะห์ระบบงานของหมู่บ้านในสังคมชนบทอย่างจริงจังต่อไป เพื่อที่จะปรับปรุงแนวโน้มสังคมให้สอดคล้องกันได้ และการสนับสนุนองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวโน้มสังคมให้บรรลุผลสัมฤทธิ์อย่างเต็มที่ในการพัฒนาชนบทต่อไป

1.4 ควรศึกษาองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแนวโน้มสังคมให้ลึก

และกว้างขึ้นไปในการวิจัยต่อไป เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของ
 แผนแม่บทที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่ม และก่อให้เกิดขวัญและ
 กำลังใจในการดำเนินการแผนแม่บทยิ่งขึ้นในที่สุด

1.5 ควรจะมีการศึกษาประยุกต์ใช้แผนแม่บทในการพัฒนา
 สังคมเมืองต่อไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าขบวนการแผนแม่บทนี้ได้ประสบความสำเร็จ
 อย่างสูงในการดำเนินการพัฒนาสังคมชนบท และแพร่หลายเข้าไปในเมืองทั่วประเทศ
 จึงควรหาแนวทางที่นำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในการพัฒนาสังคมเมืองในขั้นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

จากผลการศึกษาที่ได้สรุปและอภิปรายมาในการวิจัยครั้งนี้ สามารถ
 ชี้แนะการนำไปใช้ด้านนโยบายและการปฏิบัติในการพัฒนาชนบทได้ ดังนี้

2.1 ในการประเมินความพร้อมของชาวบ้านที่จะรับความช่วยเหลือ
 เพื่อการดำเนินการพัฒนาชนบทนั้น นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ที่รัฐบาลเคยใช้อยู่แล้ว
 ควรใช้องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่บททั้ง 17 ปัจจัยเป็นหลักเกณฑ์
 ทั้งนี้โดยประเมินว่าชาวบ้านในแต่ละหมู่บ้านใดคะแนนในแต่ละองค์ประกอบและทุก
 องค์ประกอบรวมกันมากน้อยเพียงใด

2.2 ศูนย์อำนวยการกลางแผนแม่บท ซึ่งเป็นสถาบันรับผิดชอบ
 การพัฒนาชนบทโดยตรง ควรเน้นการดำเนินการพัฒนาชนบทตามลำดับความสำคัญ
 ขององค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่บททั้ง 17 ปัจจัย ทั้งนี้ก็เพราะว่า
 องค์ประกอบที่มีความสำคัญลำดับต้น ๆ ย่อมมีผลต่อการพัฒนาชนบทมากกว่า
 องค์ประกอบที่มีความสำคัญลำดับหลัง ๆ

2.3 ในการดำเนินการพัฒนาชนบททางศูนย์อำนวยการกลางแผนแม่บท
 ควรหาทางส่งเสริมองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของแผนแม่บทแต่ละปัจจัยดังกล่าว
 อย่างจริงจัง เพื่อกระตุ้นให้ชาวบ้านตั้งใจเข้าร่วมในการดำเนินการพัฒนาชนบทอย่าง
 เต็มที่ ทั้งนี้โดยการพิจารณาว่าองค์ประกอบใดบ้างในจำนวนทั้ง 17 ปัจจัยดังกล่าว
 ที่จะช่วยให้ชาวบ้านตั้งใจจะพัฒนา แล้วหาทางส่งเสริมองค์ประกอบนั้น ๆ ในการ
 ดำเนินการพัฒนาชนบท

2.4 ในการประเมินผลโครงการพัฒนาชนบทเป็นประจำปี ซึ่งศูนย์
 อำนวยการกลางเขมาอีลูนดงดำเนินการอยู่แล้วนั้น ควรทำการประเมินผลโดย
 เทคนิควิธีที่ผู้วิจัยสรุปไว้ในกรวิจัยครั้งนี้เป็นหลักเกณฑ์ กล่าวคือ ประเมินตาม
 องค์ประกอบเชิงความสำเร็จของเขมาอีลูนดงทั้ง 17 ปัจจัย เพื่อจะช่วยให้สทง
 การพัฒนาของแต่ละหมู่บ้านดำเนินไปอย่างตรงเป้าและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.5 ในการพิจารณาองค์ประกอบเชิงความสำเร็จของเขมาอีลูนดงทั้ง
 17 ปัจจัย เพื่อประเมินความพร้อมของชาวบ้านก็ดี หรือเพื่อประเมินการดำเนินการ
 พัฒนาเฉพาะกรณีก็ดี หรือเพื่อประเมินผลการพัฒนาก็ดี ควรพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลง
 คำนพดติกรรมของชาวบ้านตามที่ไคค้นพบในผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลักข้อที่ 3 ซึ่งเกิดขึ้น
 จากองค์ประกอบแต่ละปัจจัยนั้นควบคู่ไปด้วย แม้ในบางครั้ง จะไม่สามารถสังเกตเห็น
 ได้ว่าองค์ประกอบดังกล่าวมีอยู่ในหมู่บ้านบางแห่ง แต่ถาหมู่บ้านนั้นมีการเปลี่ยนแปลง
 คำนพดติกรรมในลักษณะเดียวกับองค์ประกอบดังกล่าว ก็ถือว่าหมู่บ้านนั้นมีความพร้อม
 หรือความก้าวหน้าในองค์ประกอบดังกล่าวนั้น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ พื้นฐานความเข้าใจจิตวิทยา ไทยวัฒนาพานิช
2521, 110 หน้า
- ✓ จีรพรรณ กาญจนจิตรรา การพัฒนาชุมชน โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2522;
189 หน้า
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ การศึกษาเพื่อวิเคราะห์หัตถ์ลึงภาพอนุรักษนิยม ปริญญาโท กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2516, 65 หน้า อักษรย่อ
- ✓ กวงเคื่อน พันธมนาวิน ธรรมชาติของทัศนคติกับการวัดทัศนคติ สถาบันการวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 35 หน้า
(เอกสารโรเนียว)
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย
ไทยวัฒนาพานิช 2520, 142 หน้า
- ✓ ไพฑูรย์ เครือแก้ว ลักษณะสังคมไทยและการพัฒนาชุมชน โรงพิมพ์เกตุกุล 2506,
หน้า 6
- ✓ ไพรัตน์ เกษะรินทร์ การบริหารงานพัฒนาชนบท ไทยวัฒนาพานิช 2524, 222 หน้า
- วิเชียร เกตุสิงห์ "หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย" สถิติวิเคราะห์
สำหรับการวิจัย 2523, 181 หน้า
- ไวรัช เจียมบรรจง จิตวิทยาสังคม โรงพิมพ์สถาบันสงเคราะห์ปากเกร็ด
กรมประชาสัมพันธ์ 2522, 211 หน้า
- สถาปกร ปรีคา เราจะอยู่กันอย่างไร โรงพิมพ์เจริญผล 2522, 164 หน้า
- ✓ สันญา สันญาวิวัฒน์ การพัฒนาชุมชน ไทยวัฒนาพานิช 2523, 286 หน้า
- ✓ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท การฝึกอบรมเพื่อเร่งรัดพัฒนาชนบท สำนักงานเร่งรัดพัฒนา
ชนบท 2524, 38 หน้า
- ✓ สุวิทย์ ยิ่งวรพันธุ์ พัฒนาชนบทในประเทศไทย โรงพิมพ์อักษรสาสน์ 2512, 710 หน้า

อภิศัย ไชยวัฒนา A Comparative Study of Creative Thinking in Relation to Socio- Economic Status, School Climate and Classroom Behavior of High School Students in Baroda City (India) and Bangkok City (Thailand), the Maharaja Sayajirao University of Baroda, Baroda, India, 1977, 432 p.

อมรา พงศานิชกุล การพัฒนาทรัพยากรคนและสถาบันในเขตชลบุรี สถาบันการวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 361 หน้า

อรุณ แสงสว่างวัฒนะ สร้างคนก่อนสร้างงาน ชีวอักษรการพิมพ์ 2525, 101 หน้า

Allport, Gordon W., "Attitude," in Reading in Attitude Theory and Measurement. Edited by Martin Fishbein, New York, John Wiley and Sons, Inc., 1967, p. 9.

Amara Raksasataya. Rural Development - Training to meet New Challenge. Vol. 1, Kuala Lumpur, Asian and Pacific Development Administration Centre, 1978. 235 p.

Aqua, Ronald. "Role of Government in the Saemaul Movement" in Toward a New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

Arthur, Lewis W., "Is Economic Growth Desirable?" in Development and Society. New York, St. Martin Press, 1964. p. 13 - 18.

Bandura, A. Principles of Behavior Modification. New York, Holt, Rinehart & Winston, 1969.

Ban, Sung - Hwan. "Agricultural Transformation in the Process of Industrialization" Paper Presented to the Seminar on Agricultural Adaptation process in Newly Industrializing Countries. Seoul, 1980. p. 1 - 17.

Bass, Bernard H., Leadership, Psychology and Organizational Behavior. New York, Harper & Row Publishers, 1965. 548 p.

Brandt, Vicent S.R. "Value and Attitude Change and Saemaul Movement" in Toward A New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

Chanchai Lawonk. Education for Rural Development : Mainly based on Korean Saemaul Education. Seoul, SNU. 1981. 225 p.

Chang, Dong - Hwan. "Effect of Saemaul Education of Suwon Saemaul Leaders' Training Institute to Attitude change" in Researchs on Saemaul Education. Seoul, Korea Book Center Press, 1982. 423 p.

Cheong, Ji - Woong. "Information, Education and Training in Saemaul Movement" in Toward a New Community Life. Seoul, SNU. 1981. 638 p.

Choi, Hyung - sup. Science - Technology Development Strategy of Developing Countries. Part II., Seoul, Bojinji Press, 1981. 336 p.

Choi, Sang - Ho. A Study of Social Education Approach to Adult. Seoul, Agricultural Cooperative College, 1980. 18 p.

Dams, Theodor. "Development from Below and people's Participation as Key principles of Integrated Rural Development" in Toward a New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

De Vries, Egbert. Man in Rapid Social Change. Toronto, Double - day, 1961.

Economic Planning Board, Annual Report on Economically Active Population Survey. Seoul, Economic Planning Board, 1979.

ESCAP/FAO. Transfer of Knowledge and Skills among Peer Groups : A Manual on Methodology. Bangkok, Erawan Printing Lp., 1979. 47 p.

_____. Report of the Regional Round - up workshop on Small farmers Group Marketing in Asia. Bangkok, FAO, 4 - 6 Nov., 1981. 10 p.

Esman, Milton. "New Direction in Rural Development : the Changing Role of Officials" in Training Strategies for Integrated Rural Development. edited by Whang, Ir - Joung (ed.), Kuala Lumpur, UN/APDAC., 1978. p. 28 - 47.

FAO. People's Participation in Development. Vol. 1 : the Proceedings of the Asian Regional Workshop. Poona and Calcutta, FAO, 2 - 12 Sept., 1973. 48 p.

Learning from Small Farmers. A Report of FAO/ESCAP Small Farming group Farming/Marketing Promotion Case Studies and National Training Workshops in Nine Asian Countries, Feb. and Aug. 1978, Bangkok, FAO., Oct., 1978. 19 p.

Learning From Small Farmers. A Report of ESCAP/FAO Small Farmer Group marketing Promotion Training Workshop in Nine Asian Countries, (Printed Matters), April - Sept. 1981, Bangkok. 1981. 11 p.

FAO/ESCAP. Economics and Social Commition for Asia and the Pacific. Report on the ESCAP/FAO Workshop on Organizing Small Farmer Groups for Income Generating Activities (Printed Matters), 2 Feb., 1981, Bangkok, 1981. 18 p.

Festinger, L. Behavioral Suport of Opinion Change. Public Opinion Quarterly, 1964. p. 404 - 417.

Fidler, Fred D., "The Effects of Leadership Training and Experience : A Contingency Model Interpretation" Administrative Science Quarterly. 17 : 453 - 470. 1976.

Fredericks, L.J. "Concept and Approaches to Rural Development" in Rural Development Training to meet New Challenger. Vol. 1, Kuala Lumpur, Asian and Pacific Development Administration Centre, 1978. 235 p.

Garrett, Henry E. Statistic in Psychology and Education. Bombay, Vakils Fetler and Simons PVT., Ltd., 1965. 478 p.

Goldsmith, Arthur. "Popular Participation and Rural Leadership in the Saemaul Movement" in Toward a New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

Goodenough, W.H. Cooperation in Change. New York, Russell Seage Foundation, 1963. 210 p.

Guildford, J.P. Personality. McGraw-Hill Book Company, 1959.

562 p.

Hag, Mahbub UI, The Poverty Curtain : Choice for the Third World.
New York, Columbia University Press, 1976. p. 4.

Haque W.H., Toward A Theory of Rural Development. Bangkok, Asian
Development Institute, Pre-publication Copy : Mimeo, 1975.

Havelock, Ronald G. A Guide to Innovation in Education Michigan.
Institute for Social Research, the University of Michigan,
1970. p. 3.

Head Quarter of Saemaul Undong. Saemaul Journal. Vol. 89, June,
1982. 162 p.

Institute of Saemaul Studies of the Republic of Korea, Saemaul
Undong : Determination and Capability of Koreans. Seoul,
Cheon Poong Printing Co., Ltd., 1981. 409 p.

Jung, Chang Y., Economic Development Theory. Seoul, Bummunsa,
1975. p. 100.

Kada, Ryohei "Employment Creation in Rural Area : the Achievement
of Saemaul Undong a Further Development," in Toward A New
Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

Kim, II - Chul. Strategies for Development through Saemaul Movement
in Korea. Seoul, Seoul National University, 1982. 19 p.

Kim, Joon, Saemaul Movement Spiritual Revolution. Saemaul Text -
book, Seoul, Saemaul Leaders' Training Institute, 1980. p. 13 -
19.

Kim, Lee - Tae. A Guide for Rural Society. Seoul, Sunjinmunhwasa,
1973.

Kim, Yoo - Hyuk. "Factors Contribution to the Successful Development
of the Saemaul Undong and its Development Process," in Saemaul
Undong and Social Development. Seoul, The Institute of Saemaul
Studies, Dankuk University, 1980. 373 p.

Korean Overseas Information Service. Saemaul Undong. Seoul, Korean
Overseas Information Service, 1977. 79 p.

- Kupper, Lawrence L. and Kleinbalm, David G., Applied Regression Analysis and other Multivariate Method. N.Y., Duxbury Press, 1977. 556 p.
- Lee, Chong - Yeong. Saemaul Movement in Korea : Implication on Rural Development in Asia. Bangkok, FAO, 1976. 35 p.
- Lee, Nai - Soo. Saemaul Undong in Korea. ASPAC Food and Fertilizer Technology Center Extension Bulletin No. 88, June, 1977. 20 p.
- Lee, Hahn - Been. Korea : Time, Change and Administration. Honolulu, East - West Center, 1968. p. 51 - 52.
- Lee, Sang - Woo. "Land Reform in South Korea : Micro - level Policy Review," in Land Reform. edited by Inayatullah (ed.), Kuala Lumpur, APDAC, 1980. p. 331 - 335.
- Lewin, K. "The Nature of Field Theory" in Psychological Theory. edited by M. H. Marx (ed.), New York, The Macmillan Company, 1951. p. 299 - 315.
- Manusphaibool, S. "Thailand," Paper presented to the Workshop on Organization of Peaseant in Asia. Bangkok, Friedrich Ebert Stiftung, 1974. p. 180 - 182.
- Mikulas, William L., Behavior Modification : An Overview. New York, Harper & Row Publishers, Inc., 1972. 176 p.
- _____. Behavior Modification. New York, Harper & Row Publishers, Inc., 1978. 194 p.
- Ministry of Home Affairs. Saemaul Undong. Seoul, Ministry of Home Affairs, 1973. 70 p.
- _____. Saemaul Undong. Seoul, Ministry of Home Affairs, 1974. p. 13 - 21.
- _____. Saemaul Undong: From Beginning to Present. Seoul, Ministry of Home Affairs, 1976. 933 p.

Ministry of Home Affairs. A Decade History of Saemaul Undong.
Seoul, Poongchun press Co., Ltd., 1980a. 708 p.

_____. A Decade History of Saemaul Undong (DATA). Seoul,
Poongchun Press Co., Ltd., 1980b. 771 p.

Ness, Gayl D. and Kim, Kwang - Woong. "Saemaul Spirit : Value
and Value Change in the Saemaul Movement," in Toward A
New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

Park, Chung - Hec. Saemaul : Korea's New Community Movement.
Seoul, Korea Textbook Co., Ltd., 1979. 266 p.

_____. "Writing of President Park," in A Decade History of
Saemaul Undong (DATA). Seoul, Poongchun press Co., Ltd., 1980.
771 p.

✓ Park, Jin - Hwan, "Process of Saemaul Undong Project Implementation
in Korea," presented at International Research on the Saemaul
Movement. Seoul, 8 - 13 Dec., 1980.

_____. "Process of Saemaul Undong Project Implementation in Korea,"
in Toward a New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.

_____. Saemaul Movement in Korea. Seoul, Agricultural Cooperative
College, 1982a. 32 p.

_____. Role of Saemaul Education for Saemaul Movement in Korea.
Seoul, Agricultural Cooperative College, 1982b. 22 p.

_____. "Review and Trends of Saemaul Education," in Researchs on
Saemaul Education. Seoul, Korea Book Center Press, 1982c. 423 p.

Park, Ki - Hyuk. "Contribution of the Saemaul Movement to National
Economic Development," in Toward A New Community Life. Seoul,
SNU, 1981. 638 p.

Rozen, Pirre & Lee, Jil - Hyun. "Prospects of the Saemaul Undong,"
in Toward A New Community Life Seoul. SNU, 1981. 638 p.

Rotter, Jullan B. Social Learning and Clinical Psychology.
New York, Prentice-Hall, Inc., 1954. 466 p.

Seemaul Leaders' Training Institute, Saemaul Text-book. Seoul,
Saemaul Leaders' Training Institute. 1977. 214 p.

- Selltiz Claire and others. Research Methods in Social Relations. (3rd ed.), New York, Holt, Rinehart and Winston, 1976. 624 p.
- Shin, Dae-Soon. Community Development : Theory and Practice of Saemaul Undong. Seoul, Seyoung Press, 1978. 446 p.
- Shin, Yoon - Pyo. "A Study for Saemaul Education System and Curriculum," in Research on Saemaul Education. Seoul, Korea Book Center Press, 1982. 423 p.
- Sigurdson, Jon and Kim, Young - Chul, "Relationship Between Farm Mechanization Rural Industrialization and Saemaul Undong in Korea," in Toward A New Community Life. Seoul, SNU., 1981. 638 p.
- Sung Joo K.S. Hahn. "The Political Philosophy of Saemaul Movement," in Toward A New Community Life. Seoul, SNU. 1981. 638 p.
- Thurstone, L.L. "A Psychologist Discusses the Mechanisms of Thinking" in the Nature of Creative Thinking, New York. Industrial Relations Institute Inc., 1953. 253 p.
- Tinker, Irene & Hyoung Cho. "Women's participation in Community Development of Korea," in Toward A New Community Life. Seoul, SNU, 1981. 638 p.
- Todaro Michael P., Economic Development in the Third World. New York, Longman Inc., 1977. 442 p.
- Umali D.L., "Moral Dimension of Rural Development," Asian Post - WCARRD Regional NGO Workshop. 13 - 17 Oct., 1980, Bangkok 9 p.
- United Nations. Community Development and Related Services. New York, UN Department of Economic & Social Affairs, 1960a. p. 1.
- _____ Community Development (Part I). E/CM, 11540 Bangkok, 1960b. p.7.
- Weber, Max. The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism. (Translated by T. Parsons), New York, Charles Scribner's Sons, 1958.

Whang, In -- Joung. "Training Strategies for Integrated Rural Development : Search for Alternatives," Rural Review. Vol. 6, No. 1, March, 1979. 44 p.

✓ _____ Management of Rural Change in Korea : The Saemaul Undong.
Seoul, SNU Press, 1981a. 287 p.

_____ "Transferability of the Saemaul Undong for Rural Development in other Developing Countries," in Toward A New Community Life.
Seoul, Seoul National University, 1981b. 638 p.

Wicker A.W., "Attitudes Versus Actions : The Relationship of Verbal and Overt Behavioral Responses to Attitude Objects," Journal of Social Issues. 1969. p. 41 - 78.

Whitehouse J.R.W., "Education and Training for Rural Workers and Their Organization," in Training for Agriculture and Rural Development. Bangkok, FAO. 1976. 144 p.

World Bank, Rural Development. Washington D.C., World Bank, 1975.
p. 3

_____ The Assault on World Poverty : Problems of Rural Development, Education and Health. Baltimore, The Johns Hopkins University Press, 1975. Annex 3, "Rural Population and Rural Poverty in Development Countries," p. 80.

Yamamoto, Shinichi, Korean Phoenix. Englewood Cliff, N.J. 1977.
p. 102.

ภาพผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามสำหรับสัมภาษณ์โครงการวิจัย

รหัส

1	2	3

แบบสอบถามสำหรับสัมภาษณ์

โครงการวิจัย

เรื่อง : แคมป์ฤดูร้อนของเกาหลี : การศึกษาวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการของ
องค์ประกอบที่นำไปสู่ ความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

☐

4

ผู้ให้สัมภาษณ์ :

- ___ 1. ผู้นำแคมป์
- ___ 2. ผู้นำสตรี
- ___ 3. สมาชิกของคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน
- ___ 4. ชาวบ้าน
- ___ 5. ข้าราชการท้องถิ่นของหน่วยงานรับผิดชอบ
ในการพัฒนาหมู่บ้าน

☐

5

ที่อยู่ของผู้ให้สัมภาษณ์ :

หมู่บ้าน _____ ตำบล _____
อำเภอ _____ จังหวัด _____

บทนำ

แบบสอบถามฉบับนี้ทั้งหมด 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นภูมิหลังทั่วไปของท่าน
และหมู่บ้านของท่าน และตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินทัศนคติของท่านที่มีต่อแคมป์ฤดูร้อน
ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

คำตอบของท่านแต่ละข้อจะเป็นประโยชน์ในการที่จะนำมาใช้พัฒนาแคมป์ฤดูร้อน
ให้ดียิ่งขึ้น และขยายแคมป์ฤดูร้อนออกไปในต่างประเทศ จึงขอความกรุณาให้ท่านตอบ
ข้อมูลตามข้อเท็จจริงที่ท่านได้ประสบมาตามคำชี้แจงของคำถามแต่ละข้อ

ตอนที่ 1

ภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจ

คำชี้แจง : โปรดเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคำตอบที่ท่านเลือกตอบ และเติมข้อความคำตอบลงในช่องว่างที่กำหนดไว้ให้ใกล้เคียงกับความรู้สึกที่เป็นจริงที่สุดของท่านตามข้อเท็จจริงที่ท่านได้ประสบมา

ตอนที่ 1.1 ภูมิหลังทั่วไปของผู้ตอบ

☐

เพศ

6

_____ 1. ชาย

_____ 2. หญิง

☐

อายุ

7

_____ 1. ต่ำกว่า 19 ปี

_____ 2. 20 - 29 ปี

_____ 3. 30 - 39 ปี

_____ 4. 40 - 49 ปี

_____ 5. 50 - 59 ปี

_____ 6. สูงกว่า 60 ปี

☐

8

ระดับการศึกษา

_____ 1. ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

_____ 2. ระดับประถมศึกษา

_____ 3. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

_____ 4. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

_____ 5. ระดับอนุปริญญา

_____ 6. ระดับปริญญาตรี

_____ 7. สูงกว่าระดับปริญญาตรี

* 9

- อาชีพหลักในปัจจุบัน : _____ 1. เกษตรกรรม
 _____ 2. พาณิชยกรรม
 _____ 3. อุตสาหกรรม
 _____ 4. ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ
 _____ 5. พนักงานของบริษัท
 _____ 6. ครูบาอาจารย์
 _____ 7. อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

ตอนที่ 1.2 สภาพการของหมู่บ้าน (ถามเฉพาะผู้นำชมอาทิตย์)

1. ปัจจุบันหมู่บ้านของท่านอยู่ในระดับใด
 - _____ 1) หมู่บ้านขั้นพื้นฐาน
 - _____ 2) หมู่บ้านขั้นช่วยตัวเอง
 - _____ 3) หมู่บ้านขั้นพึ่งตนเอง
 - _____ 4) หมู่บ้านขั้นสวัสดิการ
2. หมู่บ้านของท่านได้รับการยกฐานะขึ้นในปีใดบ้าง
 - _____ 1) เริ่มเข้าร่วมในชมอาทิตย์รุ่นที่ _____ ในปี ค.ศ. _____
 - _____ 2) เป็นหมู่บ้านขั้นมูลฐานในปี ค.ศ. _____
 - _____ 3) เป็นหมู่บ้านขั้นช่วยตัวเองในปี ค.ศ. _____
 - _____ 4) เป็นหมู่บ้านขั้นพึ่งตนเองในปี ค.ศ. _____
 - _____ 5) เป็นหมู่บ้านขั้นสวัสดิการในปี ค.ศ. _____

3. ลักษณะของผู้นำชมอาทิตย์ในเวลาที่ผ่านมา

ลำดับ	ชื่อ	ฐานะครอบครัว ในหมู่บ้าน			ระยะเวลา ที่อยู่ ใน ตำแหน่ง	ลักษณะพิเศษส่วนตัว				สาเหตุที่ ออกจาก ตำแหน่ง
		สูง	ปาน กลาง	ต่ำ		เคยรับ ราชการ	ผู้อาวุโส ใน หมู่บ้าน	ชาวบ้าน ธรรมดา	อื่น ๆ	
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

4. ในหมู่บ้านของท่านมีจำนวนครอบครัวและประชากรมากเท่าไร

- 1) จำนวนครอบครัว _____ ครอบครัว
- 2) จำนวนประชากร _____ คน (ชาย _____ คน/หญิง _____ คน)
- 3) จำนวนประชากรเฉลี่ยต่อครอบครัว _____ คน

5. ระดับการศึกษาของประชากรในหมู่บ้านของท่านมีลักษณะอย่างไรบ้าง

ระดับการศึกษาของประชากร	อัตราส่วนร้อยละ
ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา	
ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	
ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	
สูงกว่าระดับปริญญาตรี (รวมทั้งอนุปริญญา)	

6. ที่ดินเฉลี่ยต่อครอบครัวในหมู่บ้านของท่าน : _____ ตารางวา
7. รายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวต่อปีในหมู่บ้านของท่าน _____ บาท
8. ในหมู่บ้านของท่านมีเครื่องสื่อสารต่อไปนี้ มีจำนวนเท่าไร

อุปกรณ์สื่อสารมวลชน	จำนวนเครื่อง
เครื่องวิทยุ	
เครื่องโทรทัศน์	
หนังสือพิมพ์รายวัน	
วารสารต่าง ๆ	

9. ท่านได้รับการคัดเลือกเป็นผู้นำชมอาทิตย์โดยวิธีการใด

- _____ 1) ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน
- _____ 2) ได้รับการคัดเลือกจากที่ประชุมใหญ่ของชาวบ้านทั้งหมด
- _____ 3) ได้รับการแต่งตั้งจากราชการ
- _____ 4) อาสาสมัคร
- _____ 5) วิธีการอื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

10. ท่านเคยได้รับการฝึกอบรมจากสถานการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์ในเมือง
ชวอนมากี่ครั้ง

- _____ 1) ไม่เคย
- _____ 2) ครั้งเดียว
- _____ 3) 2 ครั้ง
- _____ 4) 3 ครั้งขึ้นไป

11. ท่านอยู่ในหมู่บ้านมานานเท่าไร

- _____ 1) ตั้งแต่สมัยก่อนปู่ย่าตายาย
- _____ 2) ตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายาย
- _____ 3) ตั้งแต่สมัยพ่อแม่
- _____ 4) ตั้งแต่สมัยของตัวเอง (10 ปีขึ้นไป)
- _____ 5) เมื่อเร็ว ๆ นี้ (น้อยกว่า 10 ปี)
- _____ 6) ไม่กี่ปีมาก่อน (น้อยกว่า 5 ปี)

12. หมู่บ้านของท่านเคยได้รับรางวัลของชมอาทิตย์ในนามของหมู่บ้านหรือไม่

- _____ 1) ได้รับรางวัล (1) ในปี ค.ศ. _____
- (2) ประเภทของรางวัล _____
- (3) จำนวนรางวัล _____
- _____ 2) ไม่เคยรับรางวัล

ตอนที่ 2

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของชมรมอีลูนดง

คำชี้แจง : โปรดเขียนข้อความลงตามข้อเท็จจริงที่ได้ประสบมาในช่องว่างที่กำหนดไว้
สำหรับคำถามแบบปลายเปิด ส่วนสำหรับคำถามแบบปลายปิดนั้นโปรดเลือก
เขียนหมายเลขแสดงทัศนคติส่งต่อไปในที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านลงใน
ช่องระกับความคิดเห็นที่กำหนดไว้

5	4	3	2	1
เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง

ตอนที่ 2.1 ท่านคิดว่าการที่ทำให้ชมรมอีลูนดงประสบความสำเร็จในการพัฒนาชนบทนั้น
ประกอบด้วยองค์ประกอบอะไรบ้าง หรือเพราะเหตุปัจจัยใดบ้าง

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

ตอนที่ 2.2 บทบาทของผู้นำชมอาทิตย์

1. ท่านคิดว่าหน้าที่ผู้นำชมอาทิตย์ท่ามกลางบทบาทต่าง ๆ ในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านของท่าน ทำให้ชาวบ้านเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำ

1) _____

2) _____

3) _____

4) _____

5) _____

2. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจง ลงในช่องระดับความคิดเห็น

	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 10 ผู้นำชมอาทิตย์เป็นผู้ริเริ่มโครงการชมอาทิตย์ต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงแรกของชมอาทิตย์จนถึง โดยมีชาวบ้านคอย ๆ เข้าร่วมในโครงการนั้น ๆ	
☐ 11 ผู้นำชมอาทิตย์ท่ามกลางบทบาทสำคัญในการวางแผนโครงการชมอาทิตย์ต่าง ๆ โดยร่วมมือกับชาวบ้าน	
☐ 12 ผู้นำชมอาทิตย์สามารถประสานงานกับเจ้าหน้าที่หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องได้ดีในฐานะเป็นตัวแทนของชาวบ้าน	
☐ 13 ผู้นำชมอาทิตย์สามารถไกล่เกลี่ยชาวบ้านให้เข้าร่วมในโครงการชมอาทิตย์ได้ดีในกรณีที่ชาวบ้านขัดแย้งกันด้วยผลประโยชน์ส่วนตัวในการดำเนินโครงการดังกล่าว	
☐ 14 ผู้นำชมอาทิตย์มักจะเป็นผู้นำในการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ ทางเกษตรเข้ามาให้ชาวบ้าน ใช้	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 15 ผู้นำชมอาทิตย์ได้ชี้แจงให้ชาวบ้านเข้าใจความจำเป็นของการ ดำเนินการชมอาทิตย์ลุ่มดงอย่างแจ่มแจ้งซึ่งทำให้ชาวบ้าน ร่วมมือกันดีในการดำเนินโครงการชมอาทิตย์ ☐ 16 ผู้นำชมอาทิตย์ได้อุทิศชีวิตของตัวเองทั้งหมดมาตลอดในการ ดำเนินการชมอาทิตย์ลุ่มดงโดยไม่ทอดทิ้งจนชาวบ้านให้การ สนับสนุนอย่างจริงจังในที่สุด	

ตอนที่ 2.3 บทบาทของความเป็นผู้นำสอยอดทางการเมือง

3. ท่านคิดว่ากรณีที่ประธานาธิบดีดำเนินการชมอาทิตย์ลุ่มดงอย่างจริงจังมาตลอด
ทำให้ชาวบ้านมีการเปลี่ยนแปลงในความคิดและการกระทำอะไรบ้าง

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

4. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะ
ของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 17 ชาวบ้านได้ดำเนินโครงการชมอาทิตย์มาอย่างมีความต่อเนื่องกัน ตลอดก็เพราะประธานาธิบดีดำเนินการชมอาทิตย์ลุ่มดงเป็นนโยบาย หลักในการพัฒนาประเทศ	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 18 มีการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานราชการด้วยกันในการ ดำเนินการแรมมาอีลลุนดงก็เพราะว่าประธานาธิบดีมีภาวะ ความเป็นผู้นำอันเข้มแข็ง ☐ 19 พวกชนชั้นนำทางสังคมให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการ แรมมาอีล ก็เพราะประธานาธิบดีดำเนินการแรมมาอีลลุนดงเป็นขบวนการ ระดับชาติ ☐ 20 มีการจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นในการดำเนินโครงการแรมมาอีล ให้ทันเวลา เนื่องจากประธานาธิบดีดำเนินการแรมมาอีลลุนดง อย่างมีระบบระเบียบในสายงานรับผิดชอบต่าง ๆ ☐ 21 ชาวบ้านเกิดความมั่นใจในความสำเร็จของโครงการแรมมาอีล ก็เพราะว่าประธานาธิบดีดำเนินการแรมมาอีลลุนดงอย่าง เข้มแข็งมาตลอด	

ตอนที่ 2.4 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น

5. ท่านคิดว่าหน้าที่เจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้เข้าร่วมในการ
ดำเนินการแรมมาอีลลุนดงอย่างจริงจังตั้งแต่แรก ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
อะไรบ้าง ในความคิดและการกระทำของชาวบ้าน

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

6. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 22 ข้าราชการท้องถิ่นเอาใจใส่คอยสำรวจและกำหนดความต้องการ ของชาวบ้านแล้วได้สนองความต้องการดังกล่าวอย่างจริงจัง	
☐ 23 ข้าราชการท้องถิ่นคอยให้คำปรึกษาในการวางแผนและปฏิบัติ โครงการแก้มือต่าง ๆ เป็นอย่างดี	
☐ 24 ข้าราชการท้องถิ่นคอยประสานงานระหว่างชาวบ้านกับรัฐบาล กลางเป็นอย่างดีในการให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรต่าง ๆ ที่ จำเป็นในการดำเนินโครงการแก้มือต่าง ๆ ให้ทันเวลา	
☐ 25 เจ้าหน้าที่ของสหกรณ์คอยให้บริการอย่างเต็มที่ให้ทันเวลาในการ รับซื้อผลผลิตทางการเกษตร การให้สินเชื่อชนิดต่าง ๆ และ การจำหน่ายปุ๋ยและยากำจัดศัตรูพืช จึงเป็นประโยชน์มากในการ เพิ่มพูนรายได้ของชาวบ้าน	
☐ 26 เจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการเกษตรตระเวนไปสำรวจ คุณภาพที่ดินของชาวบ้านและแนะนำพืชชนิดต่าง ๆ ที่เหมาะสม กับที่ดินนั้น ๆ	
☐ 27 เจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการเกษตรคอยให้ความรู้ทาง เทคนิคในการทำการเกษตรต่าง ๆ เป็นอย่างดี จึงเป็น ประโยชน์อย่างมหาศาลในการพัฒนาเกษตรกรรมให้ทันสมัย	

ตอนที่ 2.5 บทบาทของชาวบ้าน

7. ท่านคิดว่าในระหว่างที่ชาวบ้านเข้าร่วมในแผนมอิลลูนดงตั้งแต่แรกตลอดมาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำของชาวบ้านเอง
- 1) _____
 - 2) _____
 - 3) _____
 - 4) _____
 - 5) _____
8. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 28 ชาวบ้านให้ความร่วมมือกับผู้นำแผนมอิลลูนดงเป็นอย่างดีในการวางแผนและปฏิบัติโครงการแผนมอิลต่าง ๆ	
☐ 29 ชาวบ้านยอมรับนวัตกรรมใหม่ ๆ ทางเทคโนโลยีโดยเอาอย่างทำตามผู้นำแผนมอิล เพื่อเพิ่มพูนรายได้ของชาวบ้าน	
☐ 30 ชาวบ้านยอมรับคำแนะนำแนะของเจ้าหน้าที่หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องไปใช้อย่างจริงจังในการดำเนินโครงการแผนมอิลด้วยความศรัทธาสูง	
☐ 31 ชาวบ้านพยายามที่จะเป็นตัวของตัวเองโดยไม่หวังความช่วยเหลือจากรัฐบาลในการดำเนินโครงการแผนมอิลต่าง ๆ	
☐ 32 ผู้นำอาวุโสในหมู่บ้านให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการแผนมอิลโดยยอมรับแนวความคิดใหม่ ๆ ของคนรุ่นใหม่	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
33 ผู้ที่มีฐานะดีในหมู่บ้านให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการ ดำเนินโครงการแซมมาอิด โดยยอมเสียสละผลประโยชน์ ส่วนตัวเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของหมู่บ้าน	
34 คนหนุ่มสาวที่เพิ่งได้รับการศึกษาใหม่ ๆ ส่วนใหญ่ให้ ความร่วมมือกับชาวบ้านคนอื่น ๆ เป็นอย่างดีในการดำเนิน โครงการแซมมาอิด	

ตอนที่ 2.6 บทบาทของสมาคมแม่บ้านแซมมาอิด

9. ทานกิดว่าการที่สมาคมแม่บ้านแซมมาอิดดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในการดำเนินการแซมมาอิดจนลง ทำให้ชาวบ้านเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำ

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

10. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดง
ทัศนคติของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 35 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ช่วยกันรณรงค์ให้ชาวบ้านเลิกอบายมุข ชนิดต่าง ๆ และไต่สวนจนจบจากชาวบ้านเป็นอย่างดีมาตลอด	
☐ 36 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ดำเนินโครงการออมสินโดยพร้อมใจกัน ออมข้าวสารมอดะซอนและเก็บของเก่าไปขายเพื่อสมทบทุน ประจำหมู่บ้าน	
☐ 37 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ดำเนินห้องครัวส่วนกลางของหมู่บ้านใน ฤดูกาลทำการ เกษตรทำให้ประหยัดทั้งแรงงานและเวลา	
☐ 38 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ดำเนินการร้านสหกรณ์ประจำหมู่บ้าน ทำให้ชาวบ้านประหยัดทั้งการเงินและเวลาในการจ่ายตลาด	
☐ 39 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ช่วยกันรณรงค์ให้ชาวบ้านวางแผน ครอบครัว ซึ่งประสบความสำเร็จพอสมควร	
☐ 40 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ส่งเสริมโครงการโภชนาการให้ชาวบ้าน รู้จักเลือกทานอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ	
☐ 41 สมาคมแม่บ้านแฮมมอสส์ดำเนินโครงการเลี้ยงดูเด็กกลางวัน ทำให้ชาวบ้านประหยัดเวลาการทำงานและพัฒนาเด็ก	

ตอนที่ 2.7 บทบาทของสื่อสารมวลชน

11. ท่านคิดว่าเมื่อชาวบ้านฟังและอ่านรายการเกี่ยวกับแฮมมิลตันต่าง ๆ ที่เสนอทางสื่อมวลชนต่าง ๆ แล้ว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำของชาวบ้านเอง

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

12. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 42 การออกอากาศเพลงแฮมมิลตันในทุกเช้าใกล้สร้างบรรยากาศของแฮมมิลตันลงในหมู่บ้าน	
☐ 43 การเสนอข่าวเกี่ยวกับการดำเนินการแฮมมิลตันทั่วประเทศทางสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจที่จะเข้าร่วมในแฮมมิลตัน	
☐ 44 บทความเกี่ยวกับประสบการณ์ตัวอย่างของหมู่บ้านต่าง ๆ ที่เสนอในรายการทางสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ได้กระตุ้นให้ชาวบ้านเกิดจิตใจเปลี่ยนแปลงและเข้าร่วมในแฮมมิลตันด้วยตัวเอง	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 45 การอภิปรายปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาในการ ดำเนินการแหล่มาอีลุดนดงที่เสนอทางสื่อสารมวลงน ค่าง ๆ เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาและอุปสรรค ค่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการ แหล่มาอีล ☐ 46 ความรู้ทางการเกษตรใหม่ที่เสนอทางสื่อสารมวลงน ค่าง ๆ เป็นประโยชน์มากในการดำเนินโครงการ เพิ่มพูนรายได้ของชาวบ้าน	

ตอนที่ 2.8 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท

13. ท่านคิดว่ากรณีที่แหล่มาอีลุดนดงมุ่งพัฒนาหลายด้านพร้อมกัน เช่นทาง
 จิตใจของชาวบ้าน สิ่งแวดล้อมทางสังคม และเศรษฐกิจนั้น ทำให้
 ชาวบ้านเกิดความรู้สึกอย่างไรบ้าง

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

14. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดง
ทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 47 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบทเหมาะสมกับการแก้ปัญหาสภาพการณ์ของหมู่บ้านในสมัยนั้น ☐ 48 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบททำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เกิดความมั่นใจในการดำเนินโครงการแก้มือดี ☐ 49 การดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการให้การฝึกอบรมในช่วงแรกของแก้มือดีลุล่วงไปได้ประสบความสำเร็จในการปลูกฝังจิตใจช่วยตัวเองและความร่วมมือให้แก่วัยบ้านอย่างลึกซึ้งตามวัตถุประสงค์ของแก้มือดีลุล่วง ☐ 50 ชาวบ้านสามารถดำเนินโครงการเพิ่มทุนรายได้ ใกล้เคียงมีประสิทธิภาพช่วยจิตใจแก้มือดีที่ก่อสร้างขึ้นในช่วงแรกถึงกล่าวตามวัตถุประสงค์ของแก้มือดีลุล่วง	

ตอนที่ 2.9 การปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ

15. ท่านคิดว่าการปฏิบัติที่ถือว่าประสบความสำเร็จในสมัยก่อน ทำให้ชาวบ้านเกิดเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในความคิดและการกระทำ

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

16. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 51 การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านมีที่ดินเป็นของตัวเองจึงเกิดมี ความรักต่อดินที่อยู่มากขึ้น	
☐ 52 การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านมีที่ดินเป็นของตัวเองจึงเกิด เข้าร่วมในการดำเนินโครงการแซมมาอีลอย่างจริงจังด้วย ความตั้งใจที่จะพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง	
☐ 53 การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านครอบครองที่ดินจำนวนใกล้เคียง กันในหมู่บ้าน จึงเกิดความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการ ดำเนินโครงการแซมมาอีล	
☐ 54 การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านครอบครองที่ดินไม่แตกต่างกัน จึงเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในระหว่างชาวบ้าน	

ตอนที่ 2.10 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960.

17. ท่านคิดว่าผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 มีอิทธิพลต่อ
การเปลี่ยนแปลงแนวความคิดและการกระทำของชาวบ้านอะไรบ้างในการ
ดำเนินการแซมมาอีลจนคง

- 1) -----
- 2) -----
- 3) -----
- 4) -----
- 5) -----

18. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดง
ทัศนคติของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 55 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ทำให้ สามารถดำเนินการแซมอิลลวงง ได้ในทั่วประเทศพร้อมกันไว้ จึงกระตุ้นให้ชาวบ้านเข้าร่วมได้แซมอิลลวงงเร็วขึ้น	
☐ 56 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ทำให้ รัฐบาลลงทุนอย่างเต็มที่ในการพัฒนานวัตกรรมทางการเกษตร ใหม่ ๆ จึงเป็นประโยชน์ในการดำเนินโครงการเพิ่มพูน รายได้ของชาวบ้าน	
☐ 57 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ทำให้ รัฐบาลสามารถให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรที่จำเป็นในการ ดำเนินโครงการแซมอิลลวงงได้ทันเวลาได้	
☐ 58 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ. 1960 ทำให้ ชาวบ้านเข้าสู่เมืองอย่างมากเนื่องจากมีปัญหาเหลื่อมล้ำ ระหว่างเมืองกับชนบท ทางรัฐบาลจึงจำเป็นต้องรีบ ดำเนินการพัฒนาชนบท	

ตอนที่ 2.11 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน

19. ท่านคิดว่าความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชนที่เกิดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สองอย่างสูง ทำให้ชาวบ้านเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในความคิดและการกระทำ
- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____
20. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระคับความคิดเห็น

ข้อความ	ระคับ ความคิดเห็น
☐ 59 เนื่องจากระดับการศึกษาของชาวบ้านสูงขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จึงเป็นประโยชน์ในการทำให้ชาวบ้านเข้าใจและปฏิบัติเสมออีลุดนดงเร็วขึ้น	
☐ 60 เนื่องจากระดับความเข้าใจของชาวบ้านสูงขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จึงไม่ประสบปัญหาใด ๆ ในการที่เจ้าหน้าที่หน่วยราชการต่าง ๆ ให้คำแนะนำในการดำเนินโครงการเสมออีลุดนดงเร็วขึ้น	
☐ 61 เนื่องจากชาวบ้านคุ้นตัวเร็วขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จึงพากันนำเทคนิคทางการเกษตรใหม่ เช่น การใช้เรือพลาสติก การปลูกข้าวพันธุ์ใหม่เป็นต้นมาใช้ประโยชน์มากในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
<input data-bbox="248 524 292 576" type="checkbox"/> 62 เนื่องจากแนวความคิดของชาวบ้านก้าวหน้ามากขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จึงสามารถดำเนินโครงการแซมมออีลอย่างมีเหตุผลได้โดยพ้นจากแนวความคิดเก่า ๆ	

ตอนที่ 2.12 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน

21. ท่านคิดว่ามีชนบทรรมนิยมประเพณีและนิสัยใจคอของชาวบ้านอะไรบ้างที่มีส่วนส่งผลต่อการดำเนินโครงการแซมมออีล

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

22. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนคติของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
<input data-bbox="266 1701 310 1752" type="checkbox"/> 63 ชาวบ้านเคยทำการเกษตรกรโดยใช้แบบการลงแขก (พุมายี) มาก่อน จึงให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการแซมมออีล	
<input data-bbox="266 1835 310 1887" type="checkbox"/> 64 ชาวบ้านแต่เดิมมักจะแลกกันใช้เครื่องอุปโภคต่าง ๆ มาก่อนในการทำการเกษตร จึงง่ายที่จะระดมเครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันในการดำเนินโครงการแซมมออีล	

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 65 ชาวบ้านมักจะเล่นแชร์ (เก) ชนิดต่าง ๆ กันมาก่อน จึงมีความใกล้ชิดระหว่างเพื่อนบ้าน ซึ่งทำให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการแซมมาอิล ☐ 66 ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นที่จะอยู่กินก็สักครั้งในชีวิตของตนเองเสมอ จึงง่ายที่จะจุไฟของแซมมาอิลลงในหมู่บ้าน ☐ 67 ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความอดทนอันเข้มแข็ง เนื่องจากเคยเคียบโตมาในสภาพยากลำบาก จึงสามารถแก้ปัญหาใด ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการแซมมาอิลได้อย่างเรียบร้อย	

ตอนที่ 2.13 สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ

23. ท่านคิดว่าสถานการณ์ดัง เครียดที่อยู่ในการคุกคามจากเกาหลีเหนือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและการกระทำอะไรบ้างในการดำเนินโครงการแซมมาอิล

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

24. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความนึกเห็น

ข้อความ	ระดับความนึกเห็น
☐ 68 สถานการณ์ที่มีการคุกคามจากเกาหลีเหนือมากขึ้นทุกวัน ทำให้ชาวบ้านเกิดความวิตกกังวลมากขึ้น จึงให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการแซมอิล ☐ 69 สถานการณ์ที่ได้รับการคุกคามจากเกาหลีเหนือมาตลอด ทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในแซมอิลจนคงอย่างจริงจังด้วยความตั้งใจที่จะเอาชนะเกาหลีเหนือให้ได้ ☐ 70 เทคนิคและความรู้ต่าง ๆ ที่ได้มาในตอนที่เป็นทหาร เกณฑ์เพื่อป้องกันประเทศชาติ ทำให้ชาวบ้านดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมด้วยตัวเองโดยปราศจากความช่วยเหลือจากคนภายนอก ☐ 71 ความเป็นระเบียบวินัยที่ฝึกมาในตอนที่เป็นทหาร เกณฑ์เพื่อป้องกันประเทศชาติเป็นประโยชน์มากในการดำเนินโครงการแซมอิลอย่างมีระเบียบวินัย	

ตอนที่ 2.14 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมอิล

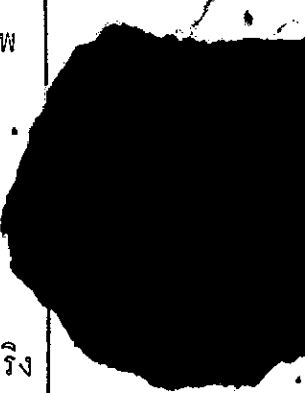
25. ท่านคิดว่าการฝึกอบรมผู้นำแซมอิลของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแซมอิลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในความคิดและการกระทำของผู้รับการฝึกอบรมและชาวบ้าน

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____

4) _____

5) _____

26. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดง
ทัศนคติของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 72 การฝึกอบรมที่มุ่งปลูกฝังจริยธรรมการทำงานให้แก่ผู้นำชมมาอิล มีส่วนส่งผลต่อการดำเนินโครงการชมมาอิลอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างมหาศาล	
☐ 73 กระบวนการฝึกอบรมทุกขั้นตอนของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำ ชมมาอิลได้กระตุ้นให้ผู้รับการฝึกอบรมทบทวนตัวเองเป็นช่วง จนทำให้ถึงจุดสำคัญที่เปลี่ยนค่านิยมใหม่ในทางที่มุ่งการพัฒนา	
☐ 74 หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมมาอิลเกิดความเอาใจจริง เอาใจมากขึ้นในการดำเนินโครงการชมมาอิลโดยเสียสละ ตัวเองเพื่อส่วนรวม	
☐ 75 หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมมาอิลเกิดความมั่นใจ จึงสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างเรียบร้อยในการดำเนิน โครงการชมมาอิล	
☐ 76 หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมมาอิลสามารถนำ ชาวบ้านไปได้ในการดำเนินโครงการชมมาอิลโดยใช้ภาวะ ความเป็นผู้นำอันยอดเยี่ยม	

ตอนที่ 2.15 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา

27. ท่านคิดว่าในระหว่างที่ชาวบ้านดำเนินโครงการแซมมอิลตามที่รัฐบาลเสนอมา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำของชาวบ้าน
- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____
28. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 77 จากการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดลอมในช่วงแรกของแซมมอิลลุดง ชาวบ้านเกิดความมั่นใจจึงเข้าร่วมในโครงการแซมมอิลอย่างจริงจัง	
☐ 78 ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยตัวเองและความร่วมมือที่ดีในระหว่างการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดลอม จึงสามารถดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ เช่นการจัดตั้งคอมมูนเป็นต้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	
☐ 79 ในการดำเนินโครงการแซมมอิลต่าง ๆ ชาวบ้านเริ่มจากโครงการขนาดเล็กที่สามารถทำเองได้ก่อน แล้วค่อย ๆ ดำเนินโครงการขนาดใหญ่ต่อไป	
☐ 80 ชาวบ้านเริ่มจากโครงการที่ต้องการความร่วมมือของชาวบ้านและทำเสร็จไ้ภายในเวลาอันสั้น จึงทำให้ชาวบ้านเขารวมควยความภาคภูมิใจในการดำเนินโครงการแซมมอิล	

ตอนที่ 2.16 การใช้มาตรการระดับช่วยตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของรัฐบาล

29. ท่านคิดว่า การที่รัฐบาลใช้นโยบายที่ให้ความช่วยเหลือก่อนแก่หมู่บ้านคีเค็น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความคิดและการกระทำของชาวบ้าน
- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____
30. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนคติของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 81 การให้ความช่วยเหลือก่อนแก่หมู่บ้านคีเค็นได้สร้างบรรยากาศการแข่งขันระหว่างหมู่บ้านโดยมีความช่วยเหลือจากรัฐบาลเป็นรางวัล	
☐ 82 การให้บริการช่วยเหลือก่อนแก่หมู่บ้านคีเค็นของรัฐบาลทำให้ชาวบ้านเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นในการดำเนินโครงการแชมอาอิด	
☐ 83 การให้บริการช่วยเหลือก่อนแก่หมู่บ้านคีเค็นของรัฐบาลทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมอย่างจริงจังมากขึ้นในการดำเนินโครงการแชมอาอิด เพื่อเอาชนะหมู่บ้านเพื่อนบ้านให้ได้	
☐ 84 การให้บริการช่วยเหลือก่อนแก่หมู่บ้านคีเค็นของรัฐบาลทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยตัวเองอย่างรวดเร็วในการดำเนินโครงการแชมอาอิด	

ตอนที่ 2.17 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาล

31. ท่านคิดว่าการที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางวัตถุ เช่น ปูนซีเมนต์ และเหล็กเส้น เป็น คนในการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในช่วงแรกของแฮมมิลตันคงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในความคิดและการกระทำของชาวบ้าน

1) _____

2) _____

3) _____

4) _____

5) _____

32. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความคิดเห็น

ข้อความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 85 การที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางวัตถุ เช่น ปูนซีเมนต์และเหล็กเส้นในช่วงแรกของแฮมมิลตันคง กลายเป็นการจุดไฟสำคัญที่ทำให้เริ่มการดำเนินโครงการแฮมมิลตันในหมู่บ้านของท่าน	
☐ 86 การที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางวัตถุ กลายเป็นโอกาสสำคัญที่ทำให้ชาวบ้านปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาหมู่บ้านกันอย่างจริงจังต่อไป	
☐ 87 ชาวบ้านได้มีความมั่นใจว่า "เราก็ทำได้" จากประสบการณ์ของการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมโดยใช้วัตถุที่รัฐบาลให้บริการช่วยเหลือในช่วงแรกของแฮมมิลตันคง	

ข้อความ	ระดับ ความนึกเห็น
☐ 88 ชาวบ้านเกิดความภาคภูมิใจในโครงการแรกที่ต้องทำเสร็จ โดยใช้วัสดุที่รัฐบาลให้บริการช่วยเหลือ จึงทำให้ชาวบ้าน ร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการแซมอีดต่อไป	

ตอนที่ 2.18 การใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา

33. ท่านคิดว่า การที่รัฐบาลดำเนินการแซมอีดลунดงโดยใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นแกน
สำคัญ ก่อให้เกิดสวนประโยชน์อะไรบ้างในการดำเนินโครงการแซมอีด

- 1) _____
- 2) _____
- 3) _____
- 4) _____
- 5) _____

34. ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โปรดเขียนหมายเลขแสดงทัศนะ
ของท่านตามที่แสดงไว้ในคำชี้แจงลงในช่องระดับความนึกเห็น

ข้อความ	ระดับ ความนึกเห็น
☐ 89 ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีฐานะความเป็นอยู่คล้ายคลึงกัน จึงให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการแซมอีด	
☐ 90 ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านอยู่ในชนบทกรรมนิยมประเพณี เดียวกันมาตลอด จึงมีความเข้าใจกันเป็นอย่างดีในการดำเนิน โครงการแซมอีด	

ขอความ	ระดับ ความคิดเห็น
☐ 91 ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีภูมิหลังทางสังคมและระดับการศึกษาคล้ายคลึงกัน จึงไม่ค่อยแตกแยกกันในการดำเนินโครงการแซมมออีล ☐ 92 ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีความใกล้ชิดกันเหมือนกับญาติพี่น้องเสมอ จึงมีความสามัคคีกันดีในการดำเนินโครงการแซมมออีล	

ขอแสดงความขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือที่ดี

ภาคผนวก ข

สมุดรหัส (Code Book)

สมุดรหัส (Code Book)

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
01-09		รหัส		
04		ผู้ให้สัมภาษณ์		
	1	ผู้นำชมบาล		
	2	ผู้นำสตรี		
	3	สมาชิกของคณะกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน		
	4	ชาวบ้าน		
	5	ข้าราชการท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ของ หน่วยงานรับผิดชอบในการพัฒนา หมู่บ้าน		
05		ที่อยู่ของผู้ให้สัมภาษณ์		
	1	ชิลวอนรี เคียงคีโค		
	2	ชนของวี หุงของบุกโค		
	3	ขอโพรี จอนราบุกโค		
	4	ซูลโพรี หุงของนัมโค		
	5	ชุงชุนรี เคียงคีโค		
	6	จุกเฮียนรี หุงของบุกโค		
	7	จุกชนรี จอนราบุกโค		
	8	เมียงชนรี หุงของนัมโค		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและ ขอรหัส	ความถี่	
			N	%
		<u>ตอนที่ 1</u>		
		<u>ภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจ</u>		
		<u>ตอนที่ 1.1 ภูมิหลังทั่วไปของผู้ตอบ</u>		
06		เพศ		
	1	ชาย	216	96.43
	2	หญิง	8	3.57
07		อายุ		
	1	ต่ำกว่า 19 ปี	—	—
	2	20 - 29 ปี	9	4.02
	3	30 - 39 ปี	76	33.93
	4	40 - 49 ปี	108	48.21
	5	50 - 59 ปี	28	12.50
	6	สูงกว่า 60 ปี	3	1.38
08		ระดับการศึกษา		
	1	ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา	11	4.91
	2	ระดับประถมศึกษา	101	45.09
	3	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	50	22.32
	4	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	43	19.20
	5	ระดับอนุปริญญา	14	6.25
	6	ระดับปริญญาตรี	5	2.23
	7	สูงกว่าระดับปริญญาตรี	—	—

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
09		อาชีพหลักในขณะนี้		
	1	เกษตรกรรม	176	78.57
	2	พาณิชย์กรรม	—	—
	3	อุตสาหกรรม	—	—
	4	ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ	48	21.43
	5	พนักงานของบริษัท	—	—
	6	ครูบาอาจารย์	—	—
	7	อื่น ๆ	—	—
		<u>ตอนที่ 1.2 สภาพการณ์ของหมู่บ้าน</u> (ตามเฉพาะผู้นำชมอาทิตย์)		
		<u>ตอนที่ 2</u> <u>องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของ</u> <u>ชมอาทิตย์นุ่ง</u>		
		<u>ตอนที่ 2.1 หาค่ากว่าการที่ทำให้</u> <u>ชมอาทิตย์นุ่งประสบความสำเร็จใน</u> <u>การพัฒนาชนบทนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบ</u> <u>อะไรบ้าง หรือเพราะเหตุใดบ้าง</u>		
		<u>ตอนที่ 2.2 บทบาทของผู้นำชมอาทิตย์</u> <u>ผู้นำชมอาทิตย์เป็นผู้ริเริ่มโครงการชมอาทิตย์</u> <u>ต่าง ๆ ทั้งแผนผังแรกของชมอาทิตย์นุ่ง</u>		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			จำนวน	ร้อยละ
11	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	76	33.93
	2	เห็นด้วย	56	25.00
	3	ไม่แน่ใจ	78	34.82
	4	ไม่เห็นด้วย	14	6.25
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		ผู้นำเขมาอีสนำบทบาทสำคัญในการวาง โครงการเขมาอีลต่าง ๆ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	91	40.63
	2	เห็นด้วย	61	27.23
	3	ไม่แน่ใจ	67	29.91
	4	ไม่เห็นด้วย	5	2.23
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
12		ผู้นำเขมาอีลสามารถประสานงานกับ เจ้าหน้าที่หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องได้ดี		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	79	35.27
	2	เห็นด้วย	49	21.88
	3	ไม่แน่ใจ	88	39.28
	4	ไม่เห็นด้วย	7	3.12
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45

ตัวแปรที่	รหัส	ข้อคำถามและข้อรหัส	ความถี่	
			น	%
13		ผู้นำชมอาทิตย์สามารถใกล้ชิดชาวบ้านให้เข้าร่วมในโครงการชมอาทิตย์ได้		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	85	37.95
	2	เห็นด้วย	29	12.95
	3	ไม่แน่ใจ	41	18.30
	4	ไม่เห็นด้วย	67	29.91
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	0.89
14		ผู้นำชมอาทิตย์มักจะเป็นผู้นำในการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ ทางเกษตรเข้ามาให้ชาวบ้านใช้		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	42	18.75
	2	เห็นด้วย	58	25.89
	3	ไม่แน่ใจ	83	37.05
	4	ไม่เห็นด้วย	38	16.97
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	3	1.34
15		ผู้นำชมอาทิตย์ได้ชี้แจงให้ชาวบ้านเข้าใจความจำเป็นของการดำเนินการชมอาทิตย์		
		ถูกต้องอย่างแจ่มแจ้ง		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	83	37.05
	2	เห็นด้วย	35	15.63
	3	ไม่แน่ใจ	91	40.62

ตัวแปรที่	รหัส	ข้อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
16	4	ไม่เห็นกาย	15	6.70
	5	ไม่เห็นกายอย่างยิ่ง	0	0
		ผู้นำชมอาทิตย์โดยทัศนวิสัยของตัวเองทั้งหมด		
		มาตลอดในการดำเนินการชมอาทิตย์จนจบ		
	1	เห็นกายอย่างยิ่ง	92	41.07
	2	เห็นกาย	23	10.27
	3	ไม่แน่ใจ	45	20.09
	4	ไม่เห็นกาย	60	26.78
	5	ไม่เห็นกายอย่างยิ่ง	4	1.79
		<u>ตอนที่ 2.3 บทบาทของความเป็นผู้นำ</u>		
17		<u>สภียกทางการเมือง</u>		
		ชาวบ้านได้ดำเนินโครงการชมอาทิตย์อย่าง		
		มีความต่อเนื่องกันตลอดไป		
	1	เห็นกายอย่างยิ่ง	113	50.45
	2	เห็นกาย	94	41.96
	3	ไม่แน่ใจ	17	7.59
	4	ไม่เห็นกาย	0	0
	5	ไม่เห็นกายอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
18		มีการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานราชการด้วยกันในการดำเนินการ จัดหาอู่ลวนคง		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	84	37.50
	2	เห็นด้วย	110	49.11
	3	ไม่แน่ใจ	27	12.05
	4	ไม่เห็นด้วย	3	1.34
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
19		พวกรชนชั้นนำทางสังคมให้ความร่วมมือที่ดี ในการดำเนินโครงการจัดหาอู่ล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	57	25.45
	2	เห็นด้วย	53	23.66
	3	ไม่แน่ใจ	56	25.00
	4	ไม่เห็นด้วย	54	24.10
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	1.79
20		มีการจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นในการ ดำเนินโครงการจัดหาอู่ลให้ทันเวลา		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	56	25.00
	2	เห็นด้วย	111	49.55
	3	ไม่แน่ใจ	53	23.66
	4	ไม่เห็นด้วย	4	1.79
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ข้อความแปรและรหัส	ความถี่	
			N	%
21		ชาวบ้านเกิดความมั่นใจในความสำเร็จของโครงการแม่อิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	71	31.70
	2	เห็นด้วย	66	29.46
	3	ไม่แน่ใจ	79	35.27
	4	ไม่เห็นด้วย	8	3.57
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
22		<u>ตอนที่ 2.4 บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น</u>		
		ข้าราชการท้องถิ่นเอาใจใส่คอยสำรวจและกำหนดความต้องการของชาวบ้านแล้วได้สนองตอบความต้องการดังกล่าวอย่างจริงจัง		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	39	17.41
	2	เห็นด้วย	116	51.79
	3	ไม่แน่ใจ	63	28.12
	4	ไม่เห็นด้วย	6	2.68
23		ข้าราชการท้องถิ่นคอยให้คำปรึกษาในการวางแผนและปฏิบัติโครงการแม่อิลต่าง ๆ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	83	37.05
	2	เห็นด้วย	118	52.68
	3	ไม่แน่ใจ	20	8.93
	4	ไม่เห็นด้วย	2	0.89
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
24		ข้าราชการท้องถิ่นคอยประสานงานระหว่างชาวบ้านกับรัฐบาลกลางเป็นอย่างดีในการให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรต่าง ๆ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	60	26.78
	2	เห็นด้วย	115	51.34
	3	ไม่แน่ใจ	41	18.30
	4	ไม่เห็นด้วย	7	3.13
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
25		เจ้าหน้าที่ของสหกรณ์คอยให้บริการอย่างเต็มที่ให้ทันเวลาในการรับซื้อผลผลิตทางการเกษตร การให้สินเชื่อต่าง ๆ และการจำหน่ายปุ๋ย และยากำจัดศัตรูพืช		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	28	12.50
	2	เห็นด้วย	79	35.27
	3	ไม่แน่ใจ	98	43.75
	4	ไม่เห็นด้วย	17	7.59
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	0.89

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและ ข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
26		เจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการเกษตร ตระเวนไปสำรวจคุณภาพที่ดินและแนะนำ พืชชนิดต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับที่ดินนั้น ๆ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	20	8.93
	2	เห็นด้วย	76	33.93
	3	ไม่แน่ใจ	112	50.00
	4	ไม่เห็นด้วย	15	6.69
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
27		เจ้าหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการเกษตร คอยให้ความรู้ทางเทคนิคในการทำการ เกษตรต่าง ๆ เป็นอย่างถี่		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	48	21.43
	2	เห็นด้วย	78	34.82
	3	ไม่แน่ใจ	80	35.71
	4	ไม่เห็นด้วย	17	7.59
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45

ตัวแปรที่	รหัส	ข้อความแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
28		ตอนที่ 2.5 บทบาทของชาวบ้าน		
		ชาวบ้านให้ความร่วมมือกับผู้นำชมมาอีล		
		มาตลอดเป็นอย่างดีในการวางแผนและ		
		ปฏิบัติโครงการชมมาอีลต่าง ๆ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	31	13.84
	2	เห็นด้วย	73	32.59
29	3	ไม่แน่ใจ	52	23.21
	4	ไม่เห็นด้วย	67	29.91
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
		ชาวบ้านยอมรับนวัตกรรมใหม่ ๆ ทาง		
		การเกษตรโดยเขาอย่างทำตามผู้นำ		
		ชมมาอีล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	50	22.32
	2	เห็นด้วย	57	25.45
	3	ไม่แน่ใจ	83	37.05
	4	ไม่เห็นด้วย	31	13.84
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	3	1.34

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและ อรรถาธิ	ความถี่	
			N	%
30		ชาวบ้านยอมรับคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องไปใช้อย่างจริงจัง ในการดำเนินโครงการแกมมาฮิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	55	24.55
	2	เห็นด้วย	76	33.93
	3	ไม่แน่ใจ	84	37.50
	4	ไม่เห็นด้วย	8	3.57
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
31		ชาวบ้านพยายามที่จะเป็นตัวของตัวเองโดยไม่ หวังความช่วยเหลือจากรัฐบาล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	73	32.59
	2	เห็นด้วย	31	13.84
	3	ไม่แน่ใจ	36	16.07
	4	ไม่เห็นด้วย	80	35.71
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	1.79
32		ผู้นำในหมู่บ้านให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการดำเนินโครงการแกมมาฮิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	52	23.21
	2	เห็นด้วย	62	27.69
	3	ไม่แน่ใจ	80	35.71
	4	ไม่เห็นด้วย	28	12.50
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	0.89

ตัวแปรที่	รหัส		ความถี่	
			N	%
33		ผู้ที่มิฐานะดีในหมู่บ้านให้ความร่วมมือเป็น อย่างดีในการดำเนินโครงการแมมาอีล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	21	9.37
	2	เห็นด้วย	79	35.27
	3	ไม่แน่ใจ	73	32.59
	4	ไม่เห็นด้วย	45	20.09
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	6	2.68
34		คนหนุ่มสาวที่เพิ่งได้รับการศึกษาใหม่ ๆ ส่วนใหญ่ ให้ความร่วมมือกับชาวบ้านคนอื่น ๆ เป็น อย่างดี		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	11	4.91
	2	เห็นด้วย	41	18.30
	3	ไม่แน่ใจ	117	52.23
	4	ไม่เห็นด้วย	52	23.22
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	3	1.34
35		<u>ตอนที่ 2.6 บทบาทของสมาคมแม่บ้าน</u> <u>แมมาอีล</u>		
		สมาคมแม่บ้านแมมาอีลช่วยกันรณรงค์ให้ชาวบ้าน เลิกอบายมุขชนิดต่าง ๆ และไ้สนองตอบจาก ชาวบ้านเป็นอย่างดี		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	58	25.89
	2	เห็นด้วย	119	53.13

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
36	3	ไม่แน่ใจ	41	18.30
	4	ไม่เห็นควย	4	1.79
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	2	0.89
	.	สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ดำเนินโครงการอบรมสิ้น โดยพร้อมใจกันอบรมชาวสารมัตถะชนและเก็บ ของเก่าไปขาย		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	69	30.80
	2	เห็นควย	77	34.38
	3	ไม่แน่ใจ	52	23.21
	4	ไม่เห็นควย	25	11.16
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
	.	สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ในหอครัวส่วนกลาง ของหมู่บ้านในฤดูการทำการเกษตร		
37	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	68	30.36
	2	เห็นควย	48	21.43
	3	ไม่แน่ใจ	58	25.89
	4	ไม่เห็นควย	30	13.39
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	20	8.93

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
38		สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ดำเนินการสร้าง สหกรณ์ประจำหมู่บ้าน		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	46	20.54
	2	เห็นด้วย	62	27.68
	3	ไม่แน่ใจ	64	28.57
	4	ไม่เห็นด้วย	36	16.07
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	16	7.14
39		สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ช่วยกันรณรงค์ให้ ชาวบ้านวางแผนครอบครัว		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	31	13.84
	2	เห็นด้วย	68	30.36
	3	ไม่แน่ใจ	63	28.13
	4	ไม่เห็นด้วย	49	21.87
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	13	5.80
40		สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ส่งเสริมโครงการ โภชนาการให้ชาวบ้านรู้จักเลือกทาน อาหารที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	27	12.05
	2	เห็นด้วย	67	29.91
	3	ไม่แน่ใจ	53	23.66

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
41	4	ไม่เห็นควย	53	23.66
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	24	10.77
		สมาคมแม่บ้านชมอาทิตย์ดำเนินโครงการเลี้ยง		
		ลูกเด็กกลางวันทำให้ชาวบ้านประหยัดเวลา		
		การทำงานและพัฒนาเด็ก		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	59	26.34
	2	เห็นควย	45	20.09
	3	ไม่แน่ใจ	41	18.30
	4	ไม่เห็นควย	26	11.61
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	53	23.66
42		<u>ตอนที่ 2.7 บทบาทของสื่อสารมวลชน</u>		
		การออกอากาศเพลงชมอาทิตย์ในทุกเช้าได้		
		สร้างบรรยากาศของชมอาทิตย์ลงในหัวหมู่บ้าน		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	67	29.91
	2	เห็นควย	116	51.78
	3	ไม่แน่ใจ	40	17.86
	4	ไม่เห็นควย	1	0.45
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
43		การเสนอข่าวเกี่ยวกับการดำเนินการแซมมาอีล วนคงทั่วประเทศทำให้ชาวบ้านเกิดความตั้งใจ ที่จะเข้าร่วมในแซมมาอีลวนคง		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	41	18.30
	2	เห็นด้วย	98	43.75
	3	ไม่แน่ใจ	79	35.27
	4	ไม่เห็นด้วย	6	2.66
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
44		ประสบการณ์ตัวอย่างของหมู่บ้านต่าง ๆ ที่ เสนอในรายการสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ได้กระตุ้น ให้ชาวบ้านเข้าร่วมในแซมมาอีลวนคงด้วยตัวเอง		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	65	29.02
	2	เห็นด้วย	77	34.37
	3	ไม่แน่ใจ	75	33.48
	4	ไม่เห็นด้วย	7	3.13
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
45		การอภิปรายปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา ที่เสนอทางสื่อสารมวลชนต่าง ๆ เป็นประโยชน์ ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการ แซมมาอีล		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N-	%
46	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	37	16.52
	2	เห็นควย	105	46.87
	3	ไม่แน่ใจ	79	35.27
	4	ไม่เห็นควย	2	0.89
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
		ความร้ทางเกษตรใหม่ที่เสนอทางสื่อสาร มวลชนต่าง ๆ เป็นประโยชน์มากในการ ดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ของชาวบ้าน		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	83	37.05
	2	เห็นควย	105	46.88
	3	ไม่แน่ใจ	33	14.73
	4	ไม่เห็นควย	3	1.34
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
47		<u>ตอนที่ 2.8 วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการ</u> <u>พัฒนาชนบท</u>		
		วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท เหมาะสมกับการแก้ปัญหาสภาพการณ์ของหมู่บ้าน ในสมัยนั้น		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
48	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	100	44.64
	2	เห็นด้วย	105	46.88
	3	ไม่แน่ใจ	19	8.48
	4	ไม่เห็นด้วย	0	0
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท ทำให้ชาวบ้านค่อย ๆ เกิดความมั่นใจในการ ดำเนินโครงการแนวอาชีพ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	82	36.61
	2	เห็นด้วย	92	41.07
	3	ไม่แน่ใจ	44	19.64
	4	ไม่เห็นด้วย	6	2.68
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
49		การดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการให้การ ฝึกอบรมในช่วงแรกได้ประสบความสำเร็จในการ ปลูกฝังจิตใจช่วยตัวเองและความร่วมมือให้แก่ ชาวบ้านอย่างลึกซึ้ง		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
50	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	89	39.73
	2	เห็นควย	33	14.73
	3	ไม่แน่ใจ	68	30.36
	4	ไม่เห็นควย	33	14.73
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
		ชาวบ้านสามารถดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้		
		ได้อย่างมีประสิทธิภาพควยจิตใจเข้มแข็งที่ได้		
		สร้างขึ้นในช่วงแรกดังกล่าว		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	86	38.39
	2	เห็นควย	48	21.43
51	3	ไม่แน่ใจ	80	35.71
	4	ไม่เห็นควย	9	4.02
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
		<u>ตอนที่ 2.9 การปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ</u>		
		การปฏิบัติที่กินทำให้ชาวบ้านเกิดมีความรักต่อถิ่น		
		ที่อยู่มากขึ้น		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	51	22.77
	2	เห็นควย	106	47.32
	3	ไม่แน่ใจ	60	26.78

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
52	4	ไม่เห็นควย	60	26.78
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
		การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านเกิดเข้าร่วมในการ		
		ดำเนินโครงการแซมมอียดอย่างจริงจัง		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	43	19.20
	2	เห็นควย	84	37.50
	3	ไม่แน่ใจ	82	36.60
53	4	ไม่เห็นควย	14	6.25
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
		การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านเกิดความร่วมมือกัน		
		เป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการแซมมอียด		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	18	8.03
	2	เห็นควย	63	28.13
	3	ไม่แน่ใจ	106	47.32
54	4	ไม่เห็นควย	37	16.52
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง		
		การปฏิรูปที่ดินทำให้ชาวบ้านเกิดความรู้สึกเป็น		
		อันหนึ่งอันเดียวกันในระหว่างชาวบ้าน		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	20	8.93
	2	เห็นด้วย	62	27.68
	3	ไม่แน่ใจ	110	49.11
	4	ไม่เห็นด้วย	32	14.28
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		<u>ตอนที่ 2.10 ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่</u>		
		<u>ค.ศ.1960</u>		
55		ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ.1960 ทำให้สามารถดำเนินการเข้ามาอีลวนคงในทั่วประเทศ พร้อมกันได้ จึงกระตุ้นให้ชาวบ้านเข้าร่วมเร็วขึ้น		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	76	33.93
	2	เห็นด้วย	105	46.88
	3	ไม่แน่ใจ	41	18.30
	4	ไม่เห็นด้วย	2	0.89
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
56		ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ.1960 ทำให้รัฐบาลลงทุนอย่างเต็มที่ในการพัฒนานวัตกรรม ทางเกษตรใหม่ ๆ		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
57	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	45	20.09
	2	เห็นด้วย	100	44.64
	3	ไม่แน่ใจ	71	31.70
	4	ไม่เห็นด้วย	8	3.57
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ.1960		
		ทำให้รัฐบาลให้บริการช่วยเหลือทรัพยากรที่จำเป็น		
		ในการดำเนินโครงการแซมอิลให้ทันเวลา		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	51	22.77
	2	เห็นด้วย	132	58.93
58	3	ไม่แน่ใจ	39	17.41
	4	ไม่เห็นด้วย	2	0.89
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		ผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค.ศ.1960		
		ทำให้ชาวบ้านเข้าสู่เมืองอย่างมากมาย รัฐบาลจึง		
		จำเป็นต้องรีบดำเนินการพัฒนาชนบท		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	76	33.93
	2	เห็นด้วย	119	53.12
	3	ไม่แน่ใจ	24	10.71

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
59	4	ไม่เห็นควย	4	1.79
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
	<u>ตอนที่ 2.11 ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของ</u>			
	<u>มวลดชน</u>			
	เนื่องจากระดับการศึกษาของชาวบ้านสูงขึ้นหลังสงคราม			
	โลกครั้งที่สอง จึงเป็นประโยชน์ในการทำให้ชาวบ้าน			
	เข้าใจและปฏิบัติตามอาณัติลวงดงเร็วขึ้น			
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	34	15.18
	2	เห็นควย	126	56.25
	3	ไม่แน่ใจ	59	26.34
60	4	ไม่เห็นควย	5	2.23
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
	เนื่องจากระดับความเข้าใจของชาวบ้านสูงขึ้นหลัง			
	สงครามโลกครั้งที่สอง จึงไม่ประสบปัญหาใด ๆ ใน			
	การที่เจ้าหน้าที่หน่วยราชการต่าง ๆ ให้คำแนะนำ			
	ในการดำเนินโครงการตามอาณัติล			
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	15	6.70
	2	เห็นควย	88	39.28

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
61	3	ไม่แน่ใจ	102	45.53
	4	ไม่เห็นด้วย	18	8.04
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
		เนื่องจากชาวบ้านตื่นตัวเร็วขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จึงพากันนำเทคนิคทางการเกษตรใหม่มาใช้ประโยชน์มากในการดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	61	27.23
	2	เห็นด้วย	76	33.93
	3	ไม่แน่ใจ	67	29.91
	4	ไม่เห็นด้วย	19	8.48
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45
		เนื่องจากแนวความคิดของชาวบ้านก้าวหน้ามากขึ้น หลังสงครามโลกครั้งที่สองจึงดำเนินโครงการแซมมาอีลอย่างมีเหตุผลได้		
62	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	42	18.75
	2	เห็นด้วย	76	33.93
	3	ไม่แน่ใจ	85	37.95
	4	ไม่เห็นด้วย	20	8.92
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
63		ตอนที่ 2.12 ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน ชาวบ้านเคยทำการเกษตรโดยใช้แบบการลงแขก (พม่าธิ) มาก่อนจึงให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนิน โครงการหม่าอิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	67	29.91
	2	เห็นด้วย	98	43.75
	3	ไม่แน่ใจ	55	24.55
	4	ไม่เห็นด้วย	4	1.79
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
64		ชาวบ้านแต่เดิมนักจะแลกเปลี่ยนใช้เครื่องอุปโภคต่าง ๆ มาก่อน จึงง่ายที่จะระดมเครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ ร่วมกัน ในการดำเนินโครงการหม่าอิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	45	20.09
	2	เห็นด้วย	85	37.95
	3	ไม่แน่ใจ	74	33.03
	4	ไม่เห็นด้วย	20	8.93
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
65		ชาวบ้านมักจะเล่นแชร์ (เค) ชนิดต่าง ๆ กันมา ก่อน จึงมีความใกล้ชิดระหว่างเพื่อนบ้าน		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
66	1	เห็นควยอย่างยิง	38	16.96
	2	เห็นควย	71	31.70
	3	ไม่แน่ใจ	100	44.64
	4	ไม่เห็นควย	15	6.70
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิง	0	0
	ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นที่จะอยู่กิน			
	คลั่งครั้งในชีวิตของตัวเองเสมอ จึงง่ายที่จะจุคไฟ			
	ของแซมมาอีลวนคง			
	1	เห็นควยอย่างยิง	94	41.96
	2	เห็นควย	28	12.50
	3	ไม่แน่ใจ	33	14.73
67	4	ไม่เห็นควย	69	30.81
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิง	0	0
	ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความอดทน เนื่องจากเคยเติบโต			
	ในสภาพยากลำบาก จึงสามารถแก้ปัญหาใด ๆ ที่			
	เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการแซมมาอีลได้อย่าง			
	เรียบร้อย			
	1	เห็นควยอย่างยิง	71	31.70
	2	เห็นควย	59	26.34

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
	3	ไม่แน่ใจ	50	22.32
	4	ไม่เห็นควย	44	19.64
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
		<u>ตอนที่ 2.13 สถานการณ์ชายแดนระหว่าง</u>		
		<u>เกาหลีใต้กับเกาหลีเหนือ</u>		
68		สถานการณ์ที่มีการคุกคามจากเกาหลีเหนือทำให้		
		ชาวบ้านให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการ		
		แซมอาอีล		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	81	36.16
	2	เห็นควย	111	49.55
	3	ไม่แน่ใจ	29	12.95
	4	ไม่เห็นควย	2	0.89
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45
69		สถานการณ์ที่ได้รับการคุกคามจากเกาหลีเหนือ		
		มาตลอดทำให้ชาวบ้านเข้าร่วมในแซมอาอีลจนคง		
		อย่างจริงจัง		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	88	39.28
	2	เห็นควย	92	41.07
	3	ไม่แน่ใจ	39	17.41
	4	ไม่เห็นควย	5	2.24
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
70		เทคนิคและความรูทาง ๆ ที่ได้มาในตอนที่เป็นทหารเกณฑ์เพื่อป้องกันประเทศทำให้ชาวบ้าน		
		ดำเนินโครงการพัฒนาด้วยตัวเอง		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	30	13.39
	2	เห็นควย	51	22.77
	3	ไม่แน่ใจ	128	57.14
	4	ไม่เห็นควย	15	6.70
71	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
		ความเป็นระเบียบวินัยที่ฝึกมาในตอนที่เป็นทหาร		
		เกณฑ์เพื่อป้องกันประเทศชาติเป็นประโยชน์มาก		
		ในการดำเนินโครงการแซมอาชีพ		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	35	15.62
	2	เห็นควย	53	23.66
	3	ไม่แน่ใจ	114	50.89
	4	ไม่เห็นควย	21	9.38
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	1	0.45

คิวแปรที่	รหัส	ชื่อคิวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
72		ตอนที่ 2.14 ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำชมอาทิตย์		
		การฝึกอบรมที่มุ่งปลูกฝังจริยธรรมการทำงานให้ แก่ผู้นำชมอาทิตย์มีส่วนส่งผลการดำเนิน		
		โครงการชมอาทิตย์อย่างมหาศาล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	120	53.57
	2	เห็นด้วย	63	28.13
	3	ไม่แน่ใจ	33	14.73
73	4	ไม่เห็นด้วย	8	3.57
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
		กระบวนการฝึกอบรมทุกชั้นตอนได้กระตุ้นให้ ผู้รับการฝึกอบรมทบทวนตัวเองเป็นช่วง ๆ		
		ในทางที่มุ่งการพัฒนา		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	106	47.32
	2	เห็นด้วย	95	42.41
	3	ไม่แน่ใจ	20	8.93
	4	ไม่เห็นด้วย	3	1.34
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
74		หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมอาทิตย์ เกิดความเอาใจจริงเอาใจมากขึ้นในการ ดำเนินโครงการชมอาทิตย์โดยเสียสละตัวเอง เพื่อส่วนรวม		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	96	42.86
	2	เห็นด้วย	57	25.45
	3	ไม่แน่ใจ	65	29.02
	4	ไม่เห็นด้วย	6	2.67
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
75		หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมอาทิตย์ เกิดความมั่นใจในการดำเนินโครงการ ชมอาทิตย์		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	97	43.30
	2	เห็นด้วย	30	13.39
	3	ไม่แน่ใจ	74	33.04
	4	ไม่เห็นด้วย	23	10.27
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
76		หลังจากได้รับการฝึกอบรมแล้ว ผู้นำชมอาทิตย์ สามารถนำชาวบ้านไปได้ดีในการดำเนิน โครงการชมอาทิตย์		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	94	41.96
	2	เห็นด้วย	29	12.95

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
	3	ไม่แน่ใจ	75	33.48
	4	ไม่เห็นควย	25	11.16
	5	ไม่เห็นควยอย่างปึง	1	0.45
		ตอนที่ 2.15 ยุทธวิธีการคัดเลือกโครงการพัฒนา		
		จากการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในช่วงแรกของเขมรอีลวันลง ชาวบ้านเกิดความมั่นใจจึงเข้าร่วมอย่างจริงจัง		
77	1	เห็นควยอย่างปึง	88	39.29
	2	เห็นควย	97	43.30
	3	ไม่แน่ใจ	33	14.73
	4	ไม่เห็นควย	6	2.68
	5	ไม่เห็นควยอย่างปึง	0	0
78		ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วยตัวเองและความร่วมมือที่ดีในระหว่างการทำโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อม จึงสามารถดำเนินโครงการเพิ่มพูนรายได้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ		
	1	เห็นควยอย่างปึง	86	38.39
	2	เห็นควย	60	26.79
	3	ไม่แน่ใจ	68	30.56
	4	ไม่เห็นควย	10	4.46
	5	ไม่เห็นควยอย่างปึง		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
79		ในการดำเนินโครงการแซมฮิลต่าง ๆ ชาวบ้านเริ่มจากโครงการขนาดเล็กที่ สามารถทำเองได้ก่อนแล้วค่อย ๆ ดำเนิน โครงการขนาดใหญ่ต่อไป		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	96	42.86
	2	เห็นด้วย	107	47.77
	3	ไม่แน่ใจ	20	8.92
	4	ไม่เห็นด้วย	1	0.45
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
80		ชาวบ้านเริ่มจากโครงการที่ต้องการ ความร่วมมือ จึงทำให้ชาวบ้านเข้าร่วม ด้วยความภาคภูมิใจในการดำเนินโครงการ แซมฮิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	92	41.07
	2	เห็นด้วย	54	24.11
	3	ไม่แน่ใจ	72	32.14
	4	ไม่เห็นด้วย	6	2.68
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและชื่อรหัส	ความถี่	
			N	%
81		ตอนที่ 2.16 การใช้มาตรการระคับช่วย ตัวเองในการให้บริการสนับสนุนของ รัฐบาล		
		การให้บริการช่วยเหลือก่อนแกมมูบ้านคีเณ		
		ไคสรวงบรรยากาศการแข่งขันระหว่างหมู่		
		บ้าน		
	1	เห็นควยอย่างยิง	98	43.75
	2	เห็นควย	93	41.52
82	3	ไม่แน่ใจ	26	11.61
	4	ไม่เห็นควย	6	2.67
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิง	1	0.45
		การให้บริการช่วยเหลือก่อนแกมมูบ้าน		
		คีเณทำให้ชาวบ้านเกิดแรงจูงใจให้		
		ล้มฤทธิ์สูงขึ้นในการดำเนินโครงการ		
		แซมวาลิล		
	1	เห็นควยอย่างยิง	97	43.30
	2	เห็นควย	58	25.89
	3	ไม่แน่ใจ	57	25.45
	4	ไม่เห็นควย	11	4.91
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิง	1	0.45

คิวแปรที่	รหัส	ชื่อคิวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
83		การให้บริการช่วยเหลือก่อนแกมมูบาน คือคนทำให้ชาวบ้านเขารวมอย่างจริงจัง มากขึ้นในการดำเนินโครงการแซมมออีล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	93	41.52
	2	เห็นด้วย	59	26.34
	3	ไม่แน่ใจ	56	25.00
	4	ไม่เห็นด้วย	13	5.80
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	3	1.34
84		การให้บริการช่วยเหลือก่อนแกมมูบาน คือคน ทำให้ชาวบ้านเกิดจิตใจช่วย ตัวเองอย่างรวดเร็ว		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	73	32.59
	2	เห็นด้วย	50	22.32
	3	ไม่แน่ใจ	78	34.82
	4	ไม่เห็นด้วย	22	8.92
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	8.45
85		ตอนที่ 2.17 การใช้สิ่งเร้าใจในการให้ ความช่วยเหลือของรัฐบาล		
		การที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางวัตถุ ในช่วงแรกของแซมมออีลจนกลายเป็นจุด ไฟสำคัญของการดำเนินโครงการแซมมออีล		

ตัวแปรที่	รหัส	ข้อความแปรและข้อ	ความถี่	
			N	%
86	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	132	58.93
	2	เห็นควย	81	36.16
	3	ไม่แน่ใจ	10	4.46
	4	ไม่เห็นควย	1	0.45
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
		การที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือทางวัตถุ กลายเป็นโอกาสสำคัญที่ทำให้ชาวบ้าน ปรึกษาหารือเกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้าน อย่างจริงจังต่อไป		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	84	37.50
	2	เห็นควย	54	24.11
	3	ไม่แน่ใจ	70	31.25
	4	ไม่เห็นควย	16	7.14
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0
87		ชาวบ้านได้มีความมั่นใจว่า "เราก็คทำได้" จากประสบการณ์ของการดำเนินโครงการ พัฒนาสิ่งแวดล้อม		
	1	เห็นควยอย่างยิ่ง	98	43.75
	2	เห็นควย	64	28.57
	3	ไม่แน่ใจ	58	25.89
	4	ไม่เห็นควย	4	1.79
	5	ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง	0	0

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
88		ชาวบ้านเกิดความภาคภูมิใจในโครงการแรก จึงทำให้เข้าร่วมกันเป็นอย่างดีในการดำเนินโครงการแซมมาอีลต่อไป		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	85	37.95
	2	เห็นด้วย	45	20.09
	3	ไม่แน่ใจ	77	34.37
	4	ไม่เห็นด้วย	17	7.59
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
89		ตอนที่ 2.18 การใช้หมู่บ้านเป็นหน่วยการพัฒนา		
		ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีฐานะความเป็นอยู่คล้ายคลึงกัน จึงทำให้ความร่วมมือที่ดีในการดำเนินโครงการแซมมาอีล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	38	16.96
	2	เห็นด้วย	67	29.91
	3	ไม่แน่ใจ	83	37.05
	4	ไม่เห็นด้วย	35	15.63
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	0.45

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและข้อรหัส	ความถี่	
			N	%
90		ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านอยู่ใน ชนบทรวมนิยมประเพณีเดียวกันมา ตลอด จึงมีความเข้าใจกันอย่างดีใน การดำเนินโครงการแซมวอิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	40	17.86
	2	เห็นด้วย	78	34.82
	3	ไม่แน่ใจ	91	40.62
	4	ไม่เห็นด้วย	15	6.70
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0
91		ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีภูมิหลัง ทางสังคมและระดับการศึกษาคล้ายคลึง กัน จึงไม่ค่อยแตกแยกกันในการดำเนิน โครงการแซมวอิล		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	24	10.71
	2	เห็นด้วย	71	31.70
	3	ไม่แน่ใจ	90	40.18
	4	ไม่เห็นด้วย	37	16.52
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	0.89

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปรและรหัส	ความถี่	
			N	%
92		ชาวบ้านส่วนใหญ่ภายในหมู่บ้านมีความ ใกล้ชิดกันเหมือนกับญาติพี่น้องเสมอ จึงมีความสามัคคีกันดีในการดำเนิน โครงการรวมอาชีพ		
	1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	50	22.32
	2	เห็นด้วย	68	30.36
	3	ไม่แน่ใจ	58	25.89
	4	ไม่เห็นด้วย	48	21.43
	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0

ประวัติโน้ตปริญาเอก

1. ชื่อ นายฮาน ลี
เกิดวันที่ 25 เดือนพฤษภาคม 2488
2. ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2508 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนการเกษตรเขตน
ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
พ.ศ. 2516 จบอักษรศาสตรบัณฑิต แผนกภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยฮันุกุก
ภาษาต่างประเทศ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
พ.ศ. 2520 จบครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย จากจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ประเทศไทย
พ.ศ. 2529 จบการศึกษาคุษฎิบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ประเทศไทย
3. ชื่อปริญญาพนธ์
"แซมมาอีลุนดองของเกาหลี : การศึกษาวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการขององค์ประกอบ
ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาชนบท"
"THE SAEMAUL UNDONG OF KOREA : A FUNCTIONAL ANALYSIS OF
FACTORS LEADING TO THE SUCCESS IN RURAL DEVELOPMENT"

หมายเหตุของเกาหลี่ : การศึกษาวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการขององค์ประกอบ
ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาชนบท

บทคัดย่อ

ของ

ธานู ลี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาคุณวุฒิปบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2529

การวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะแสวงหาคำประกอบเชิงความสำเร็จของแฮมม่อีลวุ่นงที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการพัฒนาชนบทแตกต่างกันมาจัดเรียงตามลำดับความสำคัญ และค้นหาผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปของความคิดและการกระทำของชาวบ้านในการดำเนินการแฮมม่อีลวุ่นง

กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาประกอบด้วยกลุ่มผู้นำระดับหมู่บ้าน กลุ่มชาวบ้านธรรมดา และกลุ่มข้าราชการท้องถิ่นในเขตการศึกษา 4 จังหวัด เป็นจำนวน 224 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มหมู่บ้านระดับสูงที่มีระดับความสำเร็จในการพัฒนาชนบทสูง 112 คน ใน 4 หมู่บ้าน และกลุ่มหมู่บ้านระดับต่ำที่มีระดับความสำเร็จในการพัฒนาชนบท ต่ำ 112 คน ใน 4 หมู่บ้าน ทางสำนักงานจังหวัดแต่ละจังหวัดเป็นผู้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาเลือกจากระดับความสำเร็จสูงสักร้อยละ 10 จำนวน 4 หมู่บ้าน และระดับความสำเร็จต่ำสักร้อยละ 10 จำนวน 4 หมู่บ้าน

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่าตัวแปรสำคัญที่ช่วยให้สมการแบ่งแยกกลุ่มตัวอย่างให้ชัดแจ้ง 17 ตัวแปร โดยมีลำดับความสำคัญดังนี้ บทบาทของผู้นำแฮมม่อีล ($t_1 = 43.83$) บทบาทของชาวบ้าน ($t_2 = 42.60$) บทบาทของสมาคมแม่บ้านแฮมม่อีล ($t_3 = 32.71$) ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของประชาชน ($t_4 = 31.44$) ระบบการศึกษาทางสังคมแบบใหม่ของสถาบันการฝึกอบรมผู้นำแฮมม่อีล ($t_5 = 30.74$) วัตถุประสงค์สมบูรณ์แบบของการพัฒนาชนบท ($t_6 = 28.31$) การเข้ามาตรึงการระดับช่วยตัวเองในการบริการสนับสนุนของรัฐบาล ($t_7 = 27.93$) ยุทธวิธีในการคัดเลือกโครงการพัฒนา ($t_8 = 25.68$) บทบาทของความเป็นผู้นำสัดยกทางการเมือง ($t_9 = 25.19$) การใช้สิ่งเร้าใจในการให้บริการช่วยเหลือของรัฐบาล ($t_{10} = 25.01$) การใช้หน่วยหมู่บ้านเป็นหน่วยการศึกษา ($t_{11} = 22.53$) ความกระตือรือร้นทางการศึกษาของมวลชน ($t_{12} = 19.34$) บทบาทของสื่อสารมวลชน ($t_{13} = 18.96$) บทบาทของข้าราชการท้องถิ่น ($t_{14} = 18.48$) การปฏิบัติที่ดินที่ประสบความสำเร็จ ($t_{15} = 17.60$) สถานการณ์ชายแดนระหว่างเกาหลีใต้กับ

เกาหลีเหนือ ($t_{16} = 16.73$) และผลการพัฒนาอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ ค. ศ.
1960 ($t_{17} = 10.86$) ส่วนผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาที่ปรากฏว่าองค์ประกอบ
เชิงความสำเร็จของแอมานิอุนตง ทั้ง 17 ปัจจัย ต่างส่งผลต่อความสำเร็จของ
แอมานิอุนตงในการพัฒนาชนบท เป็นจำนวน 4 - 7 ประการในทิศทางเดียวกัน
ทั้งสิ้น

THE SAEMAUL UNDONG OF KOREA : A FUNCTIONAL
ANALYSIS OF FACTORS LEADING TO
THE SUCCESS IN RURAL DEVELOPMENT

AN ABSTRACT

BY

HAN WOO LEE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Doctor of Education
at Srinakharinwirot University

February 1986

The purpose of this study was to find out the factors of success of the Saemaul Undong in the rural development and arrange the order of contribution of these factors, and to understand the immediate impact of each factor of success in the shape of villagers' mental and actual change during the Saemaul Undong proceeding.

The samples for this study were 224 persons of village leaders group, usual villagers group and local officials group in 4 provinces. These samples were divided into two groups : the high level village group, consisting of 112 persons in 4 villages; and the low level village group, consisting of 112 persons in 4 villages. The provincial offices in the four provinces selected the sample villages which were 10 percents from the highest level villages and 10 percents from the lowest level villages of each province.

The result of the factor function analysis revealed that all 17 independent variables were the main contributors to the rural development. The order of contribution was : role of Saemaul leaders ($t_1 = 43.83$); role of villagers ($t_2 = 42.60$); role of women leaders' association ($t_3 = 32.71$); cultural background of people ($t_4 = 31.44$); new pattern of social education of Saemaul leaders' training institute ($t_5 = 30.74$); integrated objectives of rural development ($t_6 = 28.31$); using of self-help criteria in government

supports ($t_7 = 27.93$); strategic choice of development project ($t_8 = 25.68$); role of top political leadership commitment ($t_9 = 25.19$); using of incentives in supporting policy of government ($t_{10} = 25.01$); using of village as development unit ($t_{11} = 22.53$); massive education drive ($t_{12} = 19.34$); role of mass-media ($t_{13} = 18.96$); role of local government officials ($t_{14} = 18.48$); successful land reform ($t_{15} = 17.60$) competitive situation between north and south Korea ($t_{16} = 16.73$); and industrial development in the 1960's ($t_{17} = 10.86$). The result of the content analysis showed that each of the factors bore significant contribution to the success of the Saemaul Undong by generating 4 - 7 points of cognitive and practical changes among the villagers conducive to success in the rural development.